LISA
DALE

Magia dragostei

Uneori magia dragostei te cuprinde atunci când te aștepți cel mai puțin...

Lana Biel a visat dintotdeauna să plece din Vermont, să călătorească și să vadă lumea. Însă când totul se năruie pe neașteptate și în viața ei se petrece o schimbare majoră, Lana apelează la singurul om pe ai cărui umeri știe că poate să lase orice povară: cel mai bun prieten, Eli Ward.

Eli a fost mereu alături de Lana – prietenia lor durează de zece ani și doar o singură dată, în colegiu, au trecut granița care desparte prietenia de dragoste, într-o noapte magică, pe care nici unul dintre ei nu a putut să o uite. De atunci, în pofida atracției de netăgăduit dintre ei, Lana și-a înfrânat sentimentele; acum însă ea are un secret pe care îi e teamă să îl împărtășească și care îi pune în pericol relația cu cei dragi. Pe măsură ce iarna cuprinde ținuturile din Vermont și Crăciunul se apropie, Eli și Lana primesc șansa să trăiască o aventură mai profundă decât ar fi visat vreodată... o iubire care poate dura pentru totdeauna, dacă vor ști s-o păstreze.

„O poveste de dragoste cum fiecare și-ar dori să trăiască. Lisa Dale reușește să te cucerească la fiecare pagină și, deși ai vrea să afli deznodământul, regreți că astfel ajungi la finalul unui excelent roman."

Romantic Times Book Reviews

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-624-8
9 786066 006248

Lira

COLECȚIILE JOY

It Happened One Night
Lisa Dale
Copyright © 22009 Lisa Dale

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Magia dragostei
Lisa Dale
Copyright © 22011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabriela Trăşculescu, Monica Nechiti Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DALE, LISA
Magia dragostei/Lisa Dale; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Utera International, 2011 ISBN 978 – 606 – 600 – 624 – 8 I. Soft, Graal (trad.)

821.111 – 31 = 135.1

LISA DALE

Magia dragostei

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu
Ruxandra Ţarcă

Lira

Pentru bunicul şi bunica mea,
cu dragoste şi recunoştinţă

prolog

Lana Biel crezuse întotdeauna că va trăi cele mai importante experienţe din viaţa ei în locuri la fel de încărcate de semnificaţie – precum vârfurile munţilor, catedrele sau sub un cer liber fascinant. În schimb, viitorul ei se afla în cumpănă *aici* – un loc care până acum nu însemnase nimic pentru ea, o cameră de baie fără ferestre de la Wildflower Bam.

— Te simţi bine? o întrebă Eli, aflată de cealaltă parte a uşii.

Se uită disperată la şlapii pe care îi purta. Numără florile de nu-mă-uita pictate pe rama oglinzii şi se gândi la numeroasele femei care făcuseră acest lucru înaintea ei. Învăţase că, pe vremuri, o femeie care bănuia că e însărcinată urina pe o mână de ovăz sau de grâu, iar apoi urmărea dacă seminţele încolţeau mai repede decât în mod normal. Lanei i se păruse cândva atrăgătoare această idee a existenţei unei legături strânse între sarcină şi plante. Acum însă era greu să intri în contact cu pământul-mamă, când testul de sarcină consta într-un beţişor steril de plastic şi

zece pagini de instrucţiuni. Îşi rezemă fruntea de perete.

— Au trecut deja trei minute?

— Patru.

— Mi-e frică să mă uit.

— Într-un fel sau altul, spuse Eli, ne descurcăm noi.

— Nu pot să-ţi fac una ca asta, zise ea atât de încet, încât nu credea s-o audă.

— Sunt aici cu tine. E alegerea mea. N-am să te las să treci singură prin asta.

Atinse uşa cu mâna, bucurându-se să-l ştie de cealaltă parte. În acest stadiu testul era o simplă formalitate.

Şi totuşi, încă se agăţa de speranţa, infimă şi nefondată, că rezultatul va ieşi negativ. Viitorul ei atârna doar de prezenţa sau de absenţa unei liniuţe roz. Un STOP mare şi roşu i-ar fi fost de mai mult folos.

— Lana! auzi ea vocea lui Eli de cealaltă parte a uşii. Haide! E timpul.

Ea oftă şi mişcă din degetele de la picioare, trăgând de timp. Se gândi: „Un milion de femei şi-au făcut griji înaintea mea”. Un trilion de *femei.* Probabil că o altă femeie făcea un test de sarcină chiar în acest moment. Dar oare fiecare femeie se simţea ca şi cum ar fi fost prima? Atât de singură?

Prietena ei, Charlotte, îi spusese odată că, în Evul Mediu, femeia care era nerăbdătoare să afle dacă e însărcinată plătea un prezicător ca să

arunce o privire în oala ei cu urină. În ultimul secol, o doctoriţă îi injectase unei iepuroaice hormonii ei din urină şi îi ţinuse sub observaţie ovarele, ca să vadă ce modificări aveau loc. Astăzi, Lana stătea pe vine peste un beţişor.

„De ce totul este legat de urină?” se întrebă ea.

De ani de zile femei neliniştite stăteau în baie, sperând să evite inevitabilul.

Sosise momentul; îşi înălţă capul şi se uită.

Cu două luni înainte…

Mai

Păpădia: Luându-şi numele de la franţuzescul *dent de lion* (dinte de leu), este o plantă tenace, care poate rezista în faţa celor mai groaznice capricii ale vremii, în anotimpul de primăvară. În popor se spune că, dacă o fecioară suflă peste seminţele unei păpădii, numărul de seminţe care rămâne va fi acelaşi cu al copiilor pe care urmează să-i aibă.

9 *mai*

Lana stătea pe pajiştea în pantă lină din spate de la Wildflower Bam, cu faţa în sus, privind cerul răscolit de furtună. Avea o mulţime de lucruri de făcut în hambar – un nou transport de seminţe

trebuia sortat, evaluat şi expus –, dar Lana nu suporta ideea de a sta închisă acolo. Prima furtună de primăvară izbucnise în împrejurimile Burlingtonului, lăsând în urma ei un cer spectaculos – nori groşi, vineţii, cu margini aurite, lăsând vederii câte un petic albastru, senin.

Când auzi în spatele ei paşii mărunţi ai lui Karin, zâmbi în sinea ei, bucuroasă de compania surorii ei.

— Poate apare şi curcubeul, spuse ea, învârtind pe degete corola albă a unei păpădii.

— Sper că nu ai de gând să sufli seminţele lângă terenul meu proaspăt lucrat, zise Karin.

Lana îşi lăsă braţul să-i cadă pe lângă corp.

— Sigur că nu.

Floarea îi alunecă pe jos.

— Ai lăsat astea în magazie.

Îi întinse Lanei un teanc subţire de broşuri lucioase cu poze în culori. Lana le recunoscu – o delicată orhidee albă, o pădure învăluită în ceaţă, o cascadă înspumată şi un ghid zâmbitor. Săptămâna trecută, privind pozele într-o zi mai lejeră, visase cu ochii deschişi şi, probabil, le lăsase la vedere.

Ar fi trebuit să fie mai atentă.

Ea şi sora ei fuseseră mereu foarte apropiate. În ciuda deosebirilor dintre ele, greutăţile le obligaseră să fie foarte unite, să lupte umăr la umăr, ca soldaţii. Acum zece ani însă, când era în primul an de colegiu, Lana îşi dăduse seama că

spre deosebire de sora ei, ea nu visa să-şi petreacă toată viaţa în oraşul natal al mamei sale, de lângă Burlington, Vermont. Înainte să se stabilească undeva, Lana dorea să călătorească. Însetată de aventură, Costa Rica i se părea o destinaţie fascinantă şi misterioasă.

Problema era că îşi iubea prea mult sora ca să plece aşa curând. Ea şi Karin erau singure pe lume. Karin avea rădăcini adânci în Vermont. Aşa că Lana îşi promisese ei însăşi: imediat ce Karin îşi va întemeia o familie, va pleca să vadă lumea. Între timp, trebuia să se limiteze la broşuri şi la cărţi luate de la bibliotecă.

Lana deschise o broşură; pe o filă era o corabie albă în largul mării, cu pânzele luminate de soarele roşiatic. Pagina alăturată oferea explozia de roz şi portocaliu a unei flori de hibiscus, din care se ivea o stamină purpurie ca limba unui extraterestru. O închise şi oftă.

— Nu te speria, Karin. Încă nu plec nicăieri. Doar mă uitam.

— Sper că nu rămâi aici din cauza mea.

— Câtuşi de puţin, spuse Lana pe un ton vesel, sperând ca sora ei să o creadă. Rămăsese în Vermont doar din dragoste pentru ea, dar n-avea de ce s-o facă pe Karin să se simtă prost.

Sus, norii albaştri, mov şi aurii se alungau şi se învălmăşeau. Lana era sigură că avea să apară curcubeul – semn bun. „Hai, lasă”, se gândi ea, „hai, lasă!”

— Când se întoarce Eli? întrebă Karin.

— Avionul lui aterizează mâine, la 3: 12. Ştii că n-am fost niciodată atâta timp departe unul de celălalt în toţi aceşti zece ani?

— Ştiu, zise Karin, abţinându-se să nu râdă. Mi-ai mai spus.

— A, da? Scuze, atunci.

Lana bătu darabana cu degetele pe picior, debordând de atâta energie acumulată. De opt luni încoace, cel mai bun prieten al ei plecase la diverse conferinţe, convenţii şi universităţi, însă majoritatea timpului şi-l petrecuse în Australia, unde lucra într-un amplu domeniu de cercetare. Câteodată mai apucaseră să vorbească la telefon, dar adesea trebuiau să se limiteze luni întregi la comunicarea prin e-mail.

— Uită-te la tine în ce hal eşti! continuă Karin. Unde sunt pantofii pe care am hotărât să-i porţi diseară?

Lana se uită în jos, la sandalele ei demodate.

— Îmi plac mai mult astea.

— Dar unde-ţi sunt pantofii cu toc?

— Pe raftul de jos, în dulap, acolo unde le este locul.

Karin clătină din cap.

— Ce vrei? Sandalele sunt mult mai comode, afirmă Lana.

N-avea rost să-i spună adevărul, şi anume că nu-i plăcea să meargă exagerat de gătită la o întâlnire cu un bărbat. Se simţea stânjenită, de

parcă s-ar fi deghizat când îşi punea pantofi cu tocuri înalte şi se dădea cu rimel. Ştia că arăta puţin cam ciudat şi cam dezlânat, dar se simţea bine în pielea ei. Voia ca oamenii să o vadă aşa cum este, cu tot cu genele ei blonde, translucide.

Karin scoase un oftat, uitându-se la cerul care se înseninа. Lana se aştepta ca ea să înceapă să o bată la cap, aşa cum făcea de obicei. „Ce rost mai are să porţi o rochie decoltată, albă şi drăguţă, dacă îi strici aspectul cu pantofi urâţi? Sau „Cum să te ia un bărbat în serios dacă nici tu nu te iei?” Dar se părea că sora ei avea lucruri mai importante în minte decât să se ocupe de viaţa sentimentală a Lanei, deoarece deveni din ce în ce mai tăcută, retrăgându-se în sine.

Lana ar fi vrut să-i poată fi de ajutor. Karin fusese atât de nefericită în ultimul an. Tot ce-şi dorea ea de la viaţă era exact contrariul a ceea ce voia Lana. Se deosebeau atât de mult, încât îţi venea greu să crezi că erau surori. Karin era scundă, având trăsăturile mamei lor, Abenaki – părul castaniu-roşcat, o piele strălucitoare şi catifelată, umeri laţi şi picioare puternice. Lana semăna însă cu cei din familia tatălui lor; era înaltă şi mlădioasă – aproape întotdeauna cea mai înaltă femeie dintr-o încăpere –, cu părul de un blond nordic şi cu nasul cam mare. Dacă se uita cineva la o fotografie în care erau împreună, ar fi zis că sunt două străine, nu surori.

— Ei bine, mă întorc la treabă.

Karin urcă încet şi anevoie panta umedă care ducea spre hambar, iar Lana se întoarse şi se uită după ea.

Deodată, privirea Lanei fu atrasă de o culoare strălucitoare, şi, acolo sus, peste munţi, apăru curcubeul, cel mai frumos pe care îl văzuse în viaţa ei. Se înălţa pe cer, apoi se arcuia încet şi se îndrepta spre pământ. „O, Doamne!” se gândi ea. Nu e de mirare că imaginea lui Dumnezeu este atât de des reprezentată pe cer, între nori.

— Uite, Karin! Uite!

Karin se opri şi se întoarse.

— Îl vezi? Peste copacii aceia de acolo?

— Mda, sigur. E într-adevăr grozav.

Lana îşi lăsă mâna în jos. Eli îi vorbise odată despre curcubeie – o iluzie optică prin care era practic imposibil ca doi oameni să vadă exact în acelaşi timp acelaşi curcubeu. Karin se întoarse cu spatele şi îşi continuă drumul.

Surori sau străine. Trase adânc aer în piept. Azi împlinea 29 de ani. Diseară avea o întâlnire cu un tip, iar Eli se întorcea mâine acasă. Acel moment i se părea atât de *promiţător,* de parcă ajunsese în pragul unui viitor fascinant, care strălucea în faţa ei, departe, dar perfect vizibil.

Îşi plimbă degetele pe imaginea orhideei albe din mâna ei, simţind textura moale a unei petale sub degetul mare. Apoi, mai aruncă o privire spre curcubeu, a cărui strălucire se răspândea şi se dilua ca nişte acuarele în ploaie, şi o urmă pe sora

ei în magazin.

Femeia răspândea un parfum dulce de crin portocaliu, amestecat cu mosc. El o luă în braţe şi îşi puse capul în scobitura gâtului ei. Cearşafurile alunecară unele peste altele. Piele peste piele. Printre degetele lui, părul ei plutea ca o noapte luminată de lună, în timp ce el o săruta: pe gât, pe piept, pe buric şi mai jos.

Eli era conştient că visa.

Aţipise uşor, fiind însă conştient că visa. Femeia aceasta… îi era *cunoscută.* De câte ori nu-i visase încheieturile subţiri ale mâinilor, talia mlădioasă, tainele dulci şi fierbinţi ale trupului? Când se trezea fără ea, nu ofta niciodată, nu se întindea şi nici nu-şi spunea: „O, Doamne, ce vis minunat!” În schimb, ea îl lăsa întotdeauna răscolit, asudat şi un pic dezorientat, ca şi cum s-ar fi dus la culcare într-o parte a camerei şi s-ar fi trezit în alta.

Zgomotul slab din întuneric îi străpunse conştiinţa.

Îşi afundă faţa în perna de pe canapea, refuzând încă să se trezească. Asta era, femeia sforăia uşor din fundul gâtlejului, înnebunindu-l.

Uşa se deschise şi se închise – *se trântise* –, iar el clipi şi deschise ochii. Lumina cenuşie de la televizor se răspândi în camera cufundată până atunci în întuneric. Îşi simţea trupul greoi şi încordat. Unde era? „A, da!” În camera de zi a Lanei. Era ziua ei. O aştepta să vină acasă.

Îşi simţea obrajii arzând ca focul, părul de pe ceafa ud leoarcă şi spera ca trupul înfierbântat să-i revină la normal până stingea Lana lumina. Trase adânc aer în piept, adunându-şi gândurile şi puterile.

În ultimele opt luni, se gândise la o sută de moduri diferite în care să-i spună veştile care aveau să-i schimbe viaţa. Uneori îi lua mâna şi îi zicea: „Am ceva să-ţi spun”. Alteori punea piciorul în prag, luând-o de umeri şi spunându-i: „Gata, e de-ajuns”. Dar câteodată nu trebuia să-i spună nimic – doar să-şi îndrepte privirea spre ea, să-i atingă faţa, apelând la limbajul folosit de bărbaţi şi femei ca să-şi spună „Te iubesc”, încă din zorii civilizaţiei, când încă nu apăruseră cuvintele.

Dar acum, şocat de cât de normal – cât de lipsit de romantism, şi totuşi tipic – era pentru el să aţipească pe canapeaua ei, se simţi emoţionat. În cele opt luni petrecute departe de ea, dorul de casă care crezuse că-l cuprinsese se dovedise a fi nici mai mult, nici mai puţin decât o dragoste uimitoare – o *iubire* înrobitoare, înspăimântătoare, înjositoare, miraculoasă.

Acum îl sufoca emoţia. Nu voia să complice prietenia dintre ei şi să rişte să fie umilit în caz că ea îl respingea – din nou. Dar nu avea încotro. O iubea. Trebuia să-i spună. Toate speranţele, tot viitorul lui atârna de vaga posibilitate că, în adâncul sufletului, îl iubea şi ea.

Inspiră adânc, încercând să se scuture de visul

în care corpul lui era lipit de al ei, acum că era treaz. Aşteptă să aprindă ea lumina. Avea s-o facă din clipă-n clipă.

Din clipă-n clipă…

Aşteptă. Dar lumina nu se aprinse.

Doar o respiraţie. Apoi încă ceva. Zgomotul metalic al cheilor de la maşină izbindu-se de podea. O geantă lăsată să cadă pe jos. Un fermoar. Şi încă un sunet – Eli îl cunoştea – un scâncet slab, înăbuşit de o sărutare.

Închise ochii. Lana se întorsese acasă. Dar nu era singură.

Nu *era singură.*

Auzi râsul înăbuşit al unui bărbat. Îşi afundă iar capul în pernă, prea uluit ca să mai poată raţiona. Bărbatul scoase un mormăit pătimaş, iar Eli simţi că îi zvâcneşte şi i se învârte capul, de parcă îi era prins într-o menghină.

În cele din urmă, după ce rămaseră în living aşa de mult, încât se temuse că n-au să mai plece, auzi uşa de la dormitorul Lanei închizându-se. Sunetul era ca un cuţit înfipt în inima lui. Îi trecu repede prin minte că sparge uşa şi-l dă afară pe bărbat. Dar nu era în interesul lui să facă scene şi să se poarte ca un caraghios. Se simţea oricum ca un prost, să persiste într-o dragoste nelalocul ei.

Încet, fără să facă zgomot, se ridică în picioare, bâjbâi prin semiîntuneric după jeanşi, trăgându-i pe el şi închizându-le şliţul, apoi îşi căută geanta de umăr. Nu-şi mai dădu osteneala

să se încalţe; picioarele goale vor face mai puţin zgomot. Singura lui speranţă era să nu-l vadă nimeni ieşind pe furiş din casa celei mai bune prietene a lui. Ar fi fost o situaţie jenantă de care nu avea nevoie.

Tocmai căuta telecomanda pentru a închide televizorul, când auzi o uşă deschizându-se şi paşi apropiindu-se.

— Lana, spuse el încet.

Înainte s-o vadă, recunoscu lipăitul picioarelor ei goale pe hol şi sunetul făcut de degetele cu care pipăia peretele.

Ea tresări când îl zări. În lumina intermitentă a televizorului, o văzu încremenind încordată şi o auzi trăgând adânc aer în piept.

— Eu sunt, îi zise el repede, ridicând mâinile. Eli.

Ea îşi duse mâna la inimă.

— Eli? Ce Dumnezeu cauţi aici?

— Ce caut…? Era surprins că avea nevoie de o scuză ca să treacă pe la ea. M-am întors în oraş mai devreme. Credeam că ai să te bucuri.

— *Sigur* că mă bucur. Sunt încântată! Doar că nu e momentul… ăăă… Vocea i se stinse. Îi simţea privirea aţintită asupra lui. I se frângea inima şi se bucura că nu-l putea vedea în întuneric. Cum ai călătorit?

— Bine, zise el pe un ton normal. Ieri am fost la un chef la Muzeul Naţional de Istorie Naturală, la care o studentă i-a arătat fundul lui Neil

deGrasse Tyson.

— Şi mai zice lumea că astrofizicienii sunt încuiaţi, zise ea, râzând.

Eli fu cuprins de un val de căldură şi de plăcere.

— Mă bucur să te văd, spuse el. O observă cum se relaxează, cum îşi coboară puţin umerii şi cum îşi ia mâna de la inimă. În penumbră, rochia ei albă cu bretele strălucea în lumina slabă emanată de televizor. Părul ei, lung până la umeri şi tăiat drept la vârfuri, părea platinat precum luna.

— Şi eu mă bucur să te văd. Se uită la lumina intermitentă ce venea de la vechiul ei televizor masiv. Mă întrebam cum de-am lăsat televizorul aprins toată noaptea. Mă bucur că totuşi nu mi-am pierdut minţile.

— Am adormit pe canapea. Am venit… să-ţi aduc un cadou.

— Ce cadou? îl întrebă în şoaptă, cu ochii scânteind de încântare.

Arăta de parcă era gata să-l îmbrăţişeze, dar bineînţeles că nu o făcu.

— Aşteaptă.

Se duse la geantă şi scotoci în ea până găsi cadoul. Era o cutiuţă ambalată în hârtie maro reciclată şi legată cu un şiret de pantofi cu picăţele. Simplu, pământesc, un pic copilăresc. Exact ca Lana.

Mâna lui o atinse uşor pe a ei când îi oferi

cadoul, o atingere atât de scurtă şi de vagă, că abia se putea numi aşa, dar ea îşi trase braţul ca arsă. El se prefăcu că nu observă reacţia ei.

— Deschide-l, o îndemnă Eli.

Aşa şi făcu. Şiretul i se răsuci în jurul arătătorului când dezlegă funda, iar hârtia maro se desfăcu exact ca o plăcintă cu răvaş. Înăuntru era o cutiuţă mov care scârţâi din balamale când îi deschise capacul, dând la iveală un pandantiv mare, legat de un şnur din piele neagră. Scânteia în lumina albăstruie de la televizor.

— O, Doamne… E…?

Eli luă pandantivul punându-l în palmă. Piatra neagră nefasonată părea fluidă în penumbră, din altă lume, înzestrată cu puteri magice.

— E din Munţii Sikhote-Alin, din Rusia. E dintr-un meteorit căzut în Rusia în 1947. Mi-a amintit de tine.

— Ai găsit-o în călătoria aia în care ai fost cu nişte bătrâni KGB-işti?

— Da. Cei care aveau o căpriţă domesticită…

Ea luă pandantivul din mâinile lui. Şi-l puse la gât şi îl acoperi cu mâna.

— Îmi place la nebunie. E perfect. Mulţumesc.

Pentru o clipă, Eli n-a fost în stare decât să se uite în ochii ei, vrăjit. Era frumoasă, orice bărbat putea să-şi dea seama de lucrul ăsta dar avea ceva mai presus de frumuseţe, care nu-l lăsa, să-şi dezlipească privirea de la ea. Era *ea,* Lana. Fericirea pură de a sta aici, alături cu ea, după

atâta timp. Voia s-o tragă spre el şi s-o ia în braţe. Să-i spună ce bucuros era s-o revadă. Cum îşi petrecuse ultimele trei zile năuc, cu capul în nori, pentru că ştia că se va întoarce curând acasă. Cum îşi dăduse seama că simţea ceva care îi făcea inima să tresalte şi să se strângă, în acelaşi timp.

Dar nu avea cum să-i spună. Nu prin viu grai.

Era conştient că o privea insistent. O văzu schimbându-se la faţă, o neîncredere mută luând locul duioşiei, de parcă i-ar fi auzit gândurile, dar nu ştia cum să le interpreteze. Stăteau atât de aproape, că îi putea simţi parfumul floral, şi, dincolo de el, mirosul pielii ei calde. Ea se frecă pe braţele goale, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească, iar sunetul slab pe care îl produse această mişcare se amplifică în mintea lui până când deveni insuportabil.

— Lana… Neputând decât să se uite la ea, Eli se lupta cu dorinţa de a o săruta. Voia s-o mângâie pe faţă, pe păr. Se întinse spre ea doar câţiva centimetri. Dacă ar fi stat în capetele opuse ale încăperii, acest gest nu ar fi însemnat nimic. Dar fiind aşa de aproape, la o distanţă la care sunetele şi mirosurile se intensificau atât de mult, mişcarea lui aproape imperceptibilă o şocă, de parcă el i-ar fi cerut să facă dragoste pe podea.

Ea râse un pic nervos, se dădu înapoi şi se încruntă.

— Lana? O voce de bărbat întrerupse vraja, tăind legătura ce se crease între ei. Lana

străpunse cu privirea holul întunecat, intrând brusc în panică. Întinse repede mâna spre întrerupător şi aprinse lumina, care îi orbi pe amândoi. Până să intre în cameră bărbatul cu care se întâlnise Lana, Eli îşi înşfăcase deja geanta şi se îndrepta spre uşă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă bărbatul.

Eli se opri, simţindu-se prins în capcană. I se strânse stomacul de furie şi de umilinţă. Lana îşi drese glasul.

— Ron, acesta e Eli. Eli, Ron. Eli a trecut pe la mine să-mi aducă un cadou de ziua mea.

— Într-adevăr, am auzit multe despre tine, zise Ron zâmbind. Poalele cămăşii albe îi ieşeau din pantaloni, iar părul îi cădea până pe umeri în cârlionţi şaten-deschis. Era înalt şi solid şi avea un nas mare, ca de boxer. În aparenţă, zâmbetul lui era sincer, dar Eli văzu ce Lana nu putea – ameninţarea aceea subtilă care îşi face loc între doi bărbaţi, în momente ca acesta, când la mijloc se află o femeie frumoasă. Tu eşti vânătorul de meteori. Tâmpit hobby ţi-ai ales.

— De fapt, se spune *meteoriţi.* Şi e o profesie, nu un hobby.

— Credeam că eşti profesor, zise Ron.

— Sunt şi profesor. Eli îşi aranjă geanta pe umăr. Tu cu ce te ocupi?

— Practic mountain bike-ul. Profesionist.

— A! exclamă Eli. Cred că trebuie să plec.

Lana traversă camera şi se postă în faţa lui.

Ochii îi erau de un albastru-deschis – aproape ca marea iar lui nu-i scăpă mesajul pe care îl transmiteau, destinat doar lui: „Îmi pare rău”.

Nu-i păsa de scuzele ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era mila ei. După felul în care îl privea, îşi dădu seama că ea nu simţise acel fior lăuntric, acea atracţie care însemna mai mult decât simplă dorinţă trupească. Ce prost era!

— E-n regulă, am întins-o, zise el vesel, punând mâna pe clanţă. Voi doi, copii, să fiţi cuminţi.

— N-o să facem nimic din ce n-ai face şi tu, spuse Ron.

Eli nu zâmbi. „Bietul băiat!” se gândi el. „Mai e şi prost pe deasupra!” Nu-i dădea mai mult de două luni – trei, cel mult – până să se plictisească Lana de el.

— La mulţi ani, Lana!

Ea îşi lăsă privirea în pământ, brusc ruşinată. Apoi, el închise uşa, lăsându-i acolo, şi se uită în sus la stele, care erau la fel ca întotdeauna, aceleaşi pe care le studiase întreaga sa viaţă. Doar că în noaptea asta i se păreau mai îndepărtate ca niciodată.

La douăzeci de minute după ce închisese Wildflower Bam, fiindcă se întunecase, Karin Palson ajunse la ea acasă, în suburbiile liniştite din Burlington. Deschise uşa de la intrare şi urcă scările acoperite cu covor, ce duceau în living. Ecranul micuţului televizor era întunecat, la fel ca

abajururile de la lămpi. Se părea că soţul ei rămăsese să lucreze până târziu la compania de asigurări. În punga de plastic pentru cumpărături din mâna ei nu avea decât o carte de dimensiuni reduse, dar suficient de grea cât să-i smulgă braţul din umăr.

Se aşează pe canapea, fără să-şi scoată geaca de blugi şi nici geanta de pe umăr, sau fără să aprindă lumina. În cele din urmă, îşi lăsă geanta să cadă lângă ea. Casa era pustie şi întunecată, la fel ca inima ei.

Karin nu fusese niciodată genul de femeie care să creadă în superstiţii. Ideea că ciclurile ei menstruale coincideau cu fazele lunii era frumoasă, dar, din câte ştia, era totuşi o prostie. Karin pufnise în râs atunci când o femeie de la clubul ei de literatură spusese că reuşise să conceapă un băiat doar purtând şosetele murdare ale soţului ei în timp ce o lua pe la spate. Iar când Lana îi spusese că nu putea rămâne gravidă tocmai „pentru că îşi dorea prea mult lucrul acesta”, se gândise că sora ei avea intenţii bune, dar se înşela amarnic.

Dar, cu toată neîncrederea în bazaconiile şi zvonurile pe care le auzea, îşi pleca urechea la ele. Asculta sfaturile doctorilor, ale altor femei, pe cele din cărţi şi de pe internet. Cunoştea fiecare tehnică sau metodă de planificare familială: calendarul, zilele fertile, pe cea simpto-termală sau metoda ovulaţiei Billings. Atâtea metode

metodice. Destule cât să scoată o femeie din minţi. Spera că tot ascultând, iar şi iar, fără să-i scape vreo informaţie, avea să găsească, în cele din urmă, răspunsul dorit.

Din păcate, în timp ce stătea pe masa de consultaţie, în lumina agresivă a reflectoarelor din cabinet, încercând să nu tremure, doctorul îi aduse veştile proaste: că nu e neapărat infertilă, dar nici neapărat fertilă.

Cu alte cuvinte, habar n-avea ce nu e în regulă cu ea. Din punct de vedere fizic, totul era normal. Din felul în care se bâlbâia şi se încrunta doctorul, Karin îşi dădu seama că dădea din colţ în colţ ca să pună un diagnostic exact, să vină cu un motiv raţional, care oricum avea să le frângă inima ei şi soţului ei. Exista posibilitatea, îi explicase doctorul, ca atât el, cât şi ea să fie perfect sănătoşi şi fertili, ca indivizi luaţi separat. Dar împreună, corpurile lor să nu fie compatibile.

Acesta era răspunsul de care îi fusese groază lui Karin. Ştiinţa fusese în stare să trimită omul pe Lună, să inventeze „mâncare” fără calorii şi să descopere un vaccin pentru cancerul de col uterin, dar în privinţa unui proces de o importanţă fundamentală în viaţa fiinţelor umane nu se ştiau prea multe, ca să i se poată spune ce nu era în regulă şi cum putea fi remediată această problemă.

Aşadar, cine altul decât Dumnezeu – care nu sufla o vorbă în ceea ce priveşte naşterea copiilor

– putea s-o ajute?

Scoase cartea din pungă şi o luă în ambele mâini. Deşi nu vedea bine coperta, în întuneric, imaginea i se întipărise pe retină: o femeie care medita, înconjurată de corpuri cereşti ce pluteau într-o lumină albastră-verzuie. Era mai mult decât o broşură de succes, iar ea, în nefericirea şi deznădejdea ei, o citise aproape pe toată în parcarea librăriei, la lumina unui felinar. Autorul credea că un cuplu care avea greutăţi în conceperea unui copil ar putea să intre în contact cu spiritul celui nenăscut – să-l înduplece să vină pe lume.

În carte se mai spunea şi că unii bebeluşi nu vor să-şi facă apariţia într-o casă în care nu domneşte armonia. Karin izbise aşa de tare cu pumnul în panoul de bord, că îl şi fisurase puţin. Cum să nu fie armonie în casa ei? Cum să existe o înţelegere mai profundă între ea şi Gene decât până atunci? Nu făcuseră ei totul pentru venirea pe lume a copilului?

Acum, stând singură în living cu cartea în mână, îi părea rău că o cumpărase. Ea şi soţul ei se străduiseră mereu să fie buni creştini. Sigur că nu erau perfecţi, dar mergeau la biserică în fiecare duminică, spuneau rugăciunea înainte de fiecare masă şi se rugau înainte de culcare. Reuşiseră să se abţină de la sex cu două luni înainte de căsătorie (preotul răsese pe înfundate când îi mărturisise Karin). Şi nu folosiseră

niciodată prezervative sau anticoncepţionale, doar că se fereau să facă dragoste în zilele fertile, lucru învăţat de la o călugăriţă, care îi spunea spermei lui Gene „echipa de înot”.

Ea şi Gene credeau că, dacă Dumnezeu voia ca ei să aibă un copil, vor avea unul pe cale naturală. Nu cu ajutorul hormonilor, al injecţiilor, al băncilor de spermă, al operaţiilor sau al agenţiilor de adopţie. Şi *fără* să stea de vorbă cu spiritul vreunui copil. Probabil că va trebui să-i mărturisească preotului şi asta.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se. Se aplecă repede şi ascunse cartea şi punga sub perniţele de pe canapea. La început, Gene nu o văzu. Dar ea îi zări silueta în lumina de pe verandă, în timp ce urca puţinele trepte spre camera de zi. Deşi avea 42 de ani, cu zece ani mai mult ca ea, arăta încă foarte bine. Îi plăceau la nebunie părul lui blond-roşcat, care începuse să se răărească, umerii laţi şi robusteţea lui, pe care le crezuse întotdeauna moştenite de la regii Scoţiei. El o observă înainte să urce ultimele câteva trepte.

— Erau toate luminile stinse. Îmi făceam griji.

— Tocmai am venit.

O luă spre ea prin întuneric şi se aşeză lângă ea. Nu aprinse lumina.

— Cum a fost la doctor?

— Nu prea rău.

— Care a fost verdictul?

— Juriul ne-a condamnat la moarte. Trebuie să schimbăm completul de judecată.

Îl auzi pe Gene oftând, îi văzu spatele – de obicei aşa drept şi puternic – încovoindu-se puţin.

— În unele cazuri, infertilitatea e motiv de divorţ, spuse ea.

— Nu-i aşa. Vom merge la alt doctor. Să mai avem şi altă părere.

Karin încercă să râdă, dar îi ieşi din piept mai degrabă un suspin.

— M-am săturat să tot fiu consultată şi să mi se vorbească de parcă corpul în chestiune *nu ar fi al meu.*

— Ştiu, o aprobă Gene.

Întinse mâna s-o frece pe spate.

Ea se rezemă de el şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Afară, chiar la adăpostul întunericului, peisajul din Vermont glorifica fertilitatea; peste tot creşteau anghinare, sclipeţi, căldăruşă, steluţe, păpădiile înfloreau din abundenţă, iar munţii verzi ca smaraldul sau măslinii răspândeau parfum de mentă. Însă Karin era la fel de fertilă ca un deşert arid.

Totuşi, nu se puteau lăsa înfrânţi. Îl strânse tare în braţe pe Gene, inspirându-i parfumul amărui al deodorantului.

— Hai să ieşim! Să mâncăm nişte hamburgeri, să mergem la un film şi să stăm în ultimul rând să ne giugiulim.

— Asta vrei?

— Da. Să ne purtăm ca doi adolescenţi la prima lor întâlnire.

— Trebuie să te aduc acasă până la zece? întrebă el.

— Doar dacă-mi promiţi că mă ţii trează până la 11.

Gene râse şi o ajută să se ridice.

10 mai

A doua zi dimineaţă, Lana se afla la Wildflower Bam şi sporovăia cu doamna Montaigne, una dintre numeroasele cliente care-şi făcuse un obicei din a trece pe acolo în tura Lanei. Razele soarelui, puternice şi strălucitoare, pătrundeau pieziş în camera galbenă pe care o construiseră special pentru a face un magazin. Alte încăperi din hambar erau funcţionale şi întunecoase, fiind folosite pentru depozitat şi amestecat seminţele. Aceasta era însă camera preferată a Lanei. Atârnase clopoţei de vânt şi pusese sticlă colorată la ferestrele înguste şi înalte, pentru a capta lumina. Ceaşca ei de cafea zăcea aburindă pe tejghea, în aerul răcoros. Cu toate că se trezise azi-dimineaţă fără Ron lângă ea, nu voia ca manierele acestui bărbat să-i strice o zi care promitea să fie frumoasă.

— Nu ştiu ce să spun, vorbi doamna Montaigne cu un puternic accent de Québec, nu mi-au plăcut niciodată culorile astea vii. Portocaliu, roşu, galben… Nu ai ceva în culori mai discrete?

— Cum să nu?

O conduse la ultimul raft cu seminţe pe care-l achiziţionaseră şi scoase un pachet cu seminţe de flori în tonuri reci. Doamna Montaigne îl luă încântată şi îl arătă nepoatei sale.

— Oui. Exact asta căutam, nu-i aşa, *mafiile?*

Jackie aruncă o privire sfioasă de după fusta înflorată a bunicii sale. Rareori vorbea, dar Lana îşi dădea seama că manifesta mult interes şi asculta cu atenţie, încercând să înţeleagă. Lanei îi plăcuseră întotdeauna copiii. Urmărindu-i cum se minunează de cele mai mărunte lucruri din viaţă, vedea şi ea lumea puţin altfel, de parcă ar fi redescoperit-o prin ochii lor. De-abia aştepta ziua în care avea şi ea s-o descopere cu propriii ochi.

Doamna Montaigne îi dădu pachetul lui Jackie să-l examineze îndeaproape, iar Lana nu se putu stăpâni să nu se lanseze într-o peroraţie despre amestecurile care creează un echilibru între frumuseţe, diversitate şi durabilitate. Dar Karin o atenţionase să nu dezvăluie prea multe din secretele lor. Ţineau sub tăcere procentele în care erau realizate amestecurile cu aceeaşi străşnicie cu care firme precum Pepsi şi Coca-Cola îşi păzeau reţetele de ochii lumii.

— Bine, bine, m-ai convins! exclamă râzând doamna Montaigne. Vorbeşti despre flori cum vorbeşte micuţa asta despre desene animate. Nu vă mai opriţi!

Ruşinată, Jackie se îmbujoră, iar Lana se gândi

că ar fi amuzant s-o audă pe fetiţă sporovăind, dar aceasta nu scoase o vorbă nici când se duseră la tejghea să plătească.

— Ţi-am văzut prietenul ieri-seară, zise doamna Montaigne, făcându-i cu ochiul Lanei.

— Ah, da? M-a scos în oraş de ziua mea. Nu ştiaţi că am împlinit 29 de ani? A fost minunat. Trandafiri, lumânări, şi mi-a cântat chiar o melodie în mijlocul restaurantului. Toată lumea se uita la el. A fost cel mai nostim lucru cu putinţă.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Se încruntă, iar ridurile din jurul gurii i se adânciră. L-am văzut în faţa universităţii. Avea o valiză în mână. Părea că se întoarce dintr-o călătorie.

Lana râse.

— Ah, vă referiţi la *Eli.* Nu el e iubitul meu.

— Şi de ce nu?

Lana râse din nou, întrebându-se dacă doamna Montaigne nu-i întinsese cumva o capcană. I se pusese acea întrebare de o sută de ori, poate de o mie, dar nu reuşise niciodată să dea un răspuns clar.

— Eu şi Eli suntem doar prieteni.

— Dar te-am văzut flirtând tot timpul cu el.

— Râzând cu el. Eu râd uşor. E o diferenţă.

— Dar am observat cum se uită la tine. Nu poţi să-mi spui că asta nu-i iubire.

— Este. Iubire platonică.

— Cum zici tu, dragă.

Ca să schimbe subiectul, Lana se aplecă spre

Jackie ca să stea de vorbă cu ea, întrebând-o cum le cheamă pe păpuşile ei şi dacă voia să-şi aleagă o floare pentru acasă, îi plăcea să discute cu oamenii – despre flori, despre magazin, despre regiunea din jurul Burlingtonului şi despre orice se întâmpla în viaţa clienţilor ei. Dar Eli reprezenta un subiect tabu – plăcerea ei tainică, pe care n-avea de gând s-o împărtăşească nimănui.

— Spune-i la revedere domnişoarei Lana, Jackie, zise doamna Montaigne, după ce plăti pentru cumpărături.

Jackie îşi luă mâna de la gură şi îi făcu Lanei un semn neconvingător de rămas-bun. Lana se aplecă iar la nivelul fetiţei şi îi zâmbi.

— Ştii ce cred? Că azi vrei să mă îmbrăţişezi, nu-i aşa scumpete?

Fetiţa zâmbi imediat, încântată, de parcă aşteptase să i se dea voie să o ia de gât pe Lana. Apoi, Lana se ridică, îi spuse la revedere doamnei Montaigne şi se rezemă de tejghea. Se uită la ceas, întrebându-se ce vor face ea şi Eli diseară – dacă vor lua cina la cârciuma mexicană care le plăcea atât de mult sau dacă vor face o plimbare pe malul lacului.

La un moment dat, ieri-noapte, pandantivul din meteorit fusese singurul lucru pe care îl mai purta pe corp. Ron îl apucase strâns şi trăsese aşa de tare de el, că se temuse să nu-i rupă şnurul de piele.

— E iubitul tău? o întrebase. Sau a fost?

Lana îi spusese adevărul. Apoi, îşi scosese pandantivul şi încercase să şi-l alunge din minte pe cel mai bun prieten al ei. Din păcate, faptul că Eli era în gândurile ei, deşi n-avea cum să-l vadă, o zăpăcise şi o neliniştise într-un moment nepotrivit. În ultimele zile se gândise la el atât de mult, încât devenise aproape supărător. Soluţia era simplă: trebuia să-l vadă. Atâta tot.

Numără orele rămase până la terminarea programului, ore care se scurgeau chinuitor de încet. În clipa în care închise magazinul, formă imediat numărul de mobil al lui Eli, dornică să-i audă vocea. Îşi făcu griji, ţinând pandantivul cu două degete, până când îi răspunse, într-un final.

— Ce faci în momentul ăsta? îl întrebă.

Era mai tăcut ca de obicei.

— De ce?

„De ce?” Eli nu întreba niciodată „de ce”. O străbătu o undă de îngrijorare şi strânse mai tare receptorul în mână.

— Voiam doar să aflu dacă ai chef să ne vedem.

— O! urmă din nou o pauză lungă, interminabilă. Regret, dar nu pot.

— Nu?

— Am alt program.

Ea îi răspunse cât mai repede cu putinţă, sperând din tot sufletul să-şi ascundă dezamăgirea.

— E-n regulă. Nicio supărare. O să ne vedem altă dată.

Când închise telefonul, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îşi planificase toată săptămâna în funcţie de Eli. Nu ar fi stat aşa de mult cu Ron dacă ştia că Eli soseşte mai devreme. S-ar fi aşteptat ca Eli să facă la fel, dacă ea ar fi fost cea care se întorcea acasă. Dar acum era îngrijorată să constate că se schimbase ceva, că prietenia dintre ei mai slăbise în intensitate, în lunile în care el fusese plecat.

Îşi trase jacheta pe ea, îşi luă poşeta şi îşi impuse să se liniştească. Fusese ridicolă, exagerase lucrurile. Mai devreme sau mai târziu, are să se vadă cu Eli. Şi când se vor întâlni, vor lua lucrurile de unde le-au lăsat. Totul va reveni la normal. Trebuia doar să aibă răbdare.

Iunie

Condurul-doamnei: Această specie de orhidee sălbatică are nevoie de multă îngrijire pentru a se reproduce. Solul trebuie să aibă pH-ul potrivit şi să conţină o anumită ciupercă microscopică, ce se dizolvă în celulele tari de la suprafaţa răsadului. Unei plante gen condurul-doamnei îi poate lua şi trei ani să se refacă, după producerea unei singure flori.

5 iunie

Cineva de la muzeul de ştiinţe dăduse aerul condiţionat la temperatura de îngheţ. Eli se simţea bine în pantalonii lui kaki şi tricoul bleumarin, dar Kelly, partenera lui, îşi înfăşurase aşa de strâns peste piept puloveraşul roz, încât i se mula perfect pe corp, frecându-şi energic braţele ca să se încălzească. Se îmbrăcase prea elegant, fiind totuşi aproape dezbrăcată: lăsa să i se vadă genunchii goi din fustiţa neagră prea scurtă, degetele de la picioare îi ieşeau din sandalele cu barete şi tocuri înalte, şi părul şaten îi era strâns într-un fel de coc care îi lăsa la vedere pielea de găină de pe gât. Îţi sărea în ochi că se îmbrăcase pentru alt gen de întâlnire, nu pentru una la muzeul de ştiinţe – o întâlnire în mijlocul unei mulţimi de copii cu pantofi sport în picioare şi mânjiţi la gură cu marmeladă. Dar când o luase Eli şi îi spusese unde voia s-o ducă, se arătase bucuroasă să-l însoţească. Acum era clar că fusese de acord doar ca să-i facă lui pe plac.

El încerca să-i ofere o după-amiază cât mai reuşită, povestindu-i lucruri interesante despre univers. Profesorul din el spera să-i stârnească interesul.

— Iar asta, zise el, arătând spre o imagine colorată de pe perete, este luată de Hubble. Se numeşte Nebuloasa Carina.

Se uită la ea, urmărindu-i reacţia în timp ce privea vârtejurile roşii, albastre şi verzi. Chipul îi

rămăsese posac, ca al unei studente la un curs de introducere în astronomie. El încercă s-o ia altfel.

— Ce vezi?

Ea se încruntă. Eli încercă din nou.

— Cum ţi se pare că arată?

— Arată ca… Se apropie de fotografie, mijindu-şi ochii. Ca o nebuloasă.

Pufni în râs. El şi Lana jucaseră de sute de ori acest joc, precum copiii care îşi imaginează tot felul de forme în nori. Dar ei doi nu erau pe de-a întregul *normali,* aşa că o mai lăsă pe Kelly să răsufle. De pildă, uite, cineva a văzut asta. Îşi plimbă degetul pe imagine. Pasărea lui Dumnezeu.

— De ce i-a zis aşa?

— Pentru că e un nor de forma degetului mijlociu al lui Dumnezeu.

— Dacă spui tu.

Eli se frecă nervos la ceafă. Îi fusese întotdeauna destul de uşor să agaţe femei. Avea un chip plăcut – nu ursuz, ci prietenos, cu fruntea lată şi trăsături regulate. A doua zi după aniversarea Lanei – cea mai groaznică noapte pe care o avusese de ani de zile, reuşise să facă rost de numărul lui Kelly de la un bar din centru. Dar după trei întâlniri, începuseră obişnuitele probleme.

În opinia lui, să fii romantic presupunea să-ţi dai prea multă osteneală – să faci gesturi spectaculoase, să reciţi poezii de dragoste, balade măreţe şi să te dai cu o apă de colonie exotică.

Prefera „să fie el însuşi”. Probabil că de aceea şi rămăsese singur, sau aşa cum era cu Lana: „Hai să fim doar prieteni”.

Kelly se îndepărtase câţiva metri de el şi se uita la o imagine de douăzeci de metri lăţime a planetei Marte, care o făcea pe fată să pară foarte mică. O ajunse din urmă în tăcere. Îşi freca picioarele aproape goale, într-o încercare disperată de a se încălzi. Eli oftă.

— Uite ce e, n-ai vrea să plecăm de aici?

— Ba da, zise ea, sunt total de acord.

Mai târziu, după ce mâncaseră o friptură mare la cină, stăteau la uşa din spate a apartamentului ei, aflat departe de elegantele clădiri de cărămidă din centru. Dintr-un living de alături auzea reclamele de la un televizor dat la maximum, dar, în rest, strada era liniştită şi cufundată în întuneric.

— M-am simţit foarte bine, spuse Kelly.

În ultimele două dăţi când stătuseră în prag, Eli o sărutase – nu în adevăratul sens al cuvântului, cu toate că făcuse mai mult decât s-o atingă politicos pe buze cu gura. Acum sosise momentul s-o sărute cu adevărat sau să se despartă de ea. Trase de timp.

— Îmi pare rău de chestia cu muzeul.

— Nu trebuie să-ţi pară, îi spuse ea. Vreau să fac lucruri care îţi plac.

„O, Doamne!” Avea de gând să-l invite la ea. În scurt timp. Eli îşi drese glasul, un pic

emoţionat. De mult timp nu mai avusese de-a face cu o femeie. Dar tocmai de aceea făcea asta, îşi aminti el. De aceea se întâlnea cu femei. Nu se putea aştepta să se simtă bine imediat.

Kelly îi zâmbi, cu buzele ei strălucitoare întredeschise, aşteptând un răspuns.

„Nu te gândi la ea”, se avertiză singur. „Nu”.

Crezuse mult timp că cea mai bună relaţie cu Lana era prietenia. Ea respinsese ideea că ar putea fi mai mult între ei, iar el se obişnuise treptat cu ea. Prietenia însemna că putea să se bucure în continuare de toate lucrurile care îi plăceau mai mult la Lana, eschivându-se, în acelaşi timp, de la obligaţiile şi responsabilităţile unui amant. Mult timp, se mulţumise doar cu asta.

Cel puţin, aşa crezuse.

Nu-şi dăduse nicio clipă seama că o iubeşte. Că o doreşte. De-a lungul anilor, îşi spusese că acele rare „impulsuri” când se simţea atras de ea nu însemnau că era „cu adevărat” atras de ea. Acele clipe erau doar rodul unui neînsemnat proces biologic, declanşat de apropierea lui de o femeie, chiar dacă aceasta îi era prietenă. Dar în ultimele opt luni, ceea ce începuse în surdină devenise o simfonie în patru părţi, cântată de o orchestră care îl asurzea. Acum era aici, în pragul apartamentului lui Kelly, încercând să oprească această muzică năvalnică.

Se uită la Kelly. Şi o sărută. Dar nu cu blândeţe. Îi luă capul în mâini, i-l înclină şi făcu

ceea ce trebuia până îi dispăru din minte imaginea Lanei. Când se smulse din braţele ei, ochii lui Kelly străluceau cât o sumedenie de galaxii.

— Nimeni nu m-a mai sărutat aşa.

El nu zise nimic.

— Nu vrei să intri?

— Tu vrei?

— Te doresc, spuse ea.

Nu voia s-o refuze, dar ea îşi dădu seama la ce se gândeşte.

— Nu vreau să mă implic prea mult, dacă la asta te gândeşti, îi spuse ea zâmbind. Nu vreau să ne legăm unul de altul, doar… să ne distrăm.

El rămase nemişcat.

Ea îi trase cu câţiva centimetri mai jos fermoarul de la geacă.

— Ei, ce zici?

Nu era cazul să-i răspundă, aşa că o sărută din nou. Îi înconjură mijlocul cu braţele. O trase mai aproape de el şi îi simţi pe piept sânii moi şi plini. În sfârşit, trupul lui reacţiona. Aşa cum, de altfel, spera. Ea se retrase puţin.

— Să iau asta drept un *da?*

El îi scosese deja jacheta, până să se trântească uşa în urma lor.

13 iunie

— O, Doamne! Eşti *însărcinată,* nu-i aşa? întrebă Karin.

Era seară, şi Karin se afla acasă la sora ei, amestecând într-o supă de legume şi orzoaică pe care spera ca Lana să n-o dea afară. Lana locuia la capătul de sud al Burlingtonului, unde închiriase o căsuţă în stilul celor din Cape Cod, cu pereţi laterali zugrăviţi în alb şi cu ornamente albastru-închis. Totul, în privinţa casei, era mic – camerele, ferestrele, curtea, mobilierul. Dar era perfect pentru Lana, din moment ce nu voia să-şi întemeieze o familie.

Văzând că Lana nu-i răspunde, Karin se întoarse spre ea. Sora ei stătea cu obrazul lipit de blatul de lemn al mesei. Tenul îi ea pământiu şi tem.

— Ei?

— *Nu cred* că sunt însărcinată, zise ea, apoi oftă.

— Eşti sigură? o întrebă Karin. O tachinase mai devreme, dar ceea ce fusese cu câteva minute înainte o glumă căpătase acum o notă mult mai serioasă. Sper că foloseşti prezervativ sau altceva, nu?

— De ce oare trebuie să vorbim despre asta? întrebă Lana, ridicându-şi capul. Da, am folosit prezervativ. Dar şi dacă n-o făceam, mi-a venit ciclul… în ziua când mi-a sosit protectorul. Asta înseamnă cam cu trei săptămâni în urmă, sau aşa ceva.

Karin chicoti.

— Vrei să spui *după ce* te-ai văzut cu Ron.

— Am doar un deranjament la stomac, spuse ea, şi îşi puse din nou capul pe masă. Plus că n-am dormit bine.

Karin dădu din cap. Nu prea credea nici ea că sora ei putea fi gravidă. Nu părea posibil. În condiţiile unei vieţi de cuplu, existau doar aproximativ 25% şanse ca o femeie să rămână însărcinată. Dacă adăugai stresul şi sincronizarea, şansele scădeau şi mai mult.

Mai amestecă în supă pentru ultima dată, apoi deschise dulăpiorul în care îşi ţinea Lana castroanele. Şi ea fusese cam preocupată de o eventuală sarcină în aceste zile. Ea şi Gene făcuseră sex de două ori în ultimele 48 de ore. S-ar fi culcat cu el şi diseară, dar era plecat cu treburi. Casa lor – tăcută şi întunecată – era greu de suportat fără el.

Puse un polonic de supă într-un castron; era aşa de limpede, că se vedeau margaretele pictate pe fundul vasului. Puse castronul cu zgomot pe masă.

— Nu pot să mănânc, spuse Lana.

— Încearcă.

— Bine, *mămico.*

Îşi zâmbiră una alteia. Karin luă şi ea o farfurie cu supă şi se aşează la masă.

— Şi acum spune-mi. De ce n-ai dormit bine?

— Am primit o scrisoare. Ieri.

Karin tresări la auzul vocii surorii sale. Lana se ridică, se duse la sertarul cu tot felul de

fleacuri, de unde scoase o felicitare veche şi îngălbenită, pe care o trânti pe masă. În prim-plan era un crin în acuarelă, iar în fundal, pete mov şi portocalii.

Dragă Lana, La mulţi ani! De la Cal.

Karin se încruntă. Cu un deget, împinse felicitarea până la marginea mesei. *Calvert.* Ea şi Lana nu-şi mai văzuseră tatăl de când terminase Lana liceul. Cât de repede putuse, Karin se mutase împreună cu sora ei mai mică în statul lor de baştină, Vermont – departe de pensiunea tatălui ei, din Wisconsin. De atunci şi până acum, Karin nu se uitase niciodată înapoi. Din câte bănuia, nici Calvert. Până acum.

— Întârzie puţin, observă Karin.

Lana dădu din umeri – un gest pe care Karin îl cunoştea foarte bine ridicând umărul stâng puţin mai sus decât dreptul.

— Poate că a uitat data.

— Nu m-aş mira, zise Karin.

Lana ridică iar din umeri.

Karin se străduia să găsească o explicaţie pentru faptul că tatăl lor voia dintr-odată să le vadă, după atâţia ani.

— Poate e pe moarte.

— Crezi?

— Chiar dacă ar fi, contează?

— Nu ştiu. Bănuiesc că nu, spuse Lana.

Karin lovi uşurel cu o unghie în masă.

— Poate că are doar nevoie de bani.

— Sau poate s-a gândit la noi.

— După ce ne-a stricat viaţa?

Lana scutură din cap.

— Nu ne-a *stricat* viaţa.

— A omorât-o pe mama!

— Nu-i chiar aşa.

— Tică*l*… *Lana!* Cum poţi să-i iei apărarea? exclamă Karin, însă numai după ce-i ieşiră câteva vorbe din gură îşi dădu seama că se ridicase, că se uita ameninţător la sora ei, care era livid*ă*, şi că ridicase tonul prea tare.

Cu mult timp în urmă avusese un temperament vulcanic. „Tulburări comportamentale”, ziceau profesorii de la şcoală. Plecarea de lângă Calvert, dar şi un psiholog foarte bun o ajutase să-şi ţină mânia în frâu. Trecuseră ani buni de când nu mai avusese genul acesta de crize care scoteau la iveală tot ce era mai rău în ea. Se duse la fereastră şi trase adânc aer în piept de câteva ori.

— Îmi pare tare rău.

— E-n regulă. Dar nu-i luam apărarea.

Karin dădu din cap aprobator, deşi nu era prea sigură. În timp ce Karin avea tendinţa să-şi iasă din fire, Lana se închidea în sine. În gimnaziu, fusese terorizată de o mână de fete răutăcioase. Îşi băteau joc de hainele ei de la second-hand, vărsau lapte pe ea, din întâmplare, la cantină, o ţinteau cu mingea la dodgeball[1] şi o făceau de

1 Joc cu mingea în care jucătorii dintr-o echipă încearcă să-i

multe ori să iasă din clasă plângând.

După ce fetele găsiseră o altă victimă, Lana susţinuse că de fapt nu erau rele, ci chiar bune, în adâncul sufletului lor. Unii ziceau că Lana spunea asta pentru că era un înger. Dar Karin ştia mai bine. Lana se folosea de bunătate ca să recompună realitatea în aşa fel încât s-o facă suportabilă, în mintea Lanei era mereu soare.

Karin traversă încăperea, înşfacă felicitarea de pe masă şi o aruncă la gunoi.

— Trebuia s-o dai la reciclat, spuse Lana, dar Karin o ignoră.

— Ascultă, nu vreau să te superi din cauza asta. Dacă mai auzim ceva de el, mă ocup eu. Acum trebuie doar să mănânci ceva, e-n regulă?

Lana se uită în castron şi se încruntă, iar Karin se aşează la masă.

— Nu despre asta e vorba.

— Da’ despre ce?

Lana amestecă în supă, dar nu se atinse de ea, şi rămase tăcută. Ezitase întotdeauna să-şi deschidă sufletul în faţa lui Karin. Karin bănuia că originea acestei muţenii era în copilărie, când ea fusese mai degrabă o mamă decât o soră pentru Lana. Nici până acum nu reuşiseră să se situeze pe poziţii de egalitate. Dar asta n-o împiedica pe Karin să mai încerce.

— Ron te necăjeşte? Ai întâlnit pe altcineva?

---

lovească pe adversari cu mingea, evitând, la rândul lor, să fie atinşi (n.tr.)

Ea clătină din cap.

— Are el pe altcineva?

Lana scutură iar din cap.

— Atunci ce nu merge?

— Trebuie să mă duc să mă întind, zise Lana.

Lui Karin i se opri inima în loc. Nu voia să se ducă acasă. Livingul cufundat în întuneric, camerele de la etaj destinate copiilor, pline acum de cutii de tot felul şi de aparate de fitness nefolosite – nu le putea suporta.

— Foarte bine.

Îşi trase scaunul şi se ridică.

— Karin, aşteaptă! Nu asta vreau. Nu trebuie să pleci.

— Am înţeles. E-n regulă.

— Doar… te rog. Încearcă să te calmezi. Dacă vrei să rămâi la mine e-n regulă. Doar că sunt extenuată. Nu m-am simţit niciodată atât de obosită. Probabil că am nevoie de somn.

Karin trase adânc aer în piept şi numără până la zece. Era furioasă. Ca de obicei, Lana era ţinta cea mai apropiată. Nu intenţionase să fie atât de aspră. Când vorbi din nou, vocea-i era calmă.

— E-n regulă, plec.

— Nu mă deranjează dacă mai rămâi pe-aici.

— Mulţumesc pentru cină.

— Nu-mi mulţumi. Termină de mâncat.

— O să termin.

— Şi dacă faci febră, sună-mă.

— Bine. Dar sunt sigură că n-o să am nimic.

Karin îşi luă geanta de pe blatul de bucătărie şi se uită în jur. Nu mai era nimic de făcut.

— Noapte bună, spuse ea.

Apoi îşi luă haina, se urcă în maşina ei şi porni, îndreptându-se către casă cât de încet putea.

Mai târziu, Lana se trezi dintr-un coşmar pentru a doua noapte la rând. Se rătăcise într-o casă de distracţii, cu ferestre strâmbe, podele oblice şi uşi de jur-împrejur. Foarte multe uşi. Oamenii treceau grăbiţi pe lângă ea, într-un du-te vino necontenit, cu pupilele dilatate, zâmbind cu gura până la urechi, precum clovnii. Când se trezi, era leoarcă de sudoare şi se temea să nu se sufoce între cei patru pereţi ai camerei. Trebuia să iasă de acolo.

Îmbrăcată în pijamaua ei preferată – nişte pantaloni scurţi şi un tricou vechi al lui Eli, care se rărise de atâta purtat –, coborî scările desculţă şi se aşeză pe pragul de la intrare, pe betonul cald. Luase şi telefonul fix cu ea. La ferestrele vecinilor nu se zărea nicio lumină. Maşinile erau înşirate una după alta, lângă bordură. Aerul mirosea a pământ şi asfalt.

Îşi trecu degetele prin păr şi îşi ţinu capul între mâini. Trecuseră atâţia ani de când o bântuia acel vis, aşa de mulţi încât se gândea că, oricare ar fi fost celulele din creier care stocaseră această informaţie, ar fi trebuit să moară până acum şi să i se şteargă din memorie acest coşmar. Dar

lucrurile nu stăteau aşa.

Spre deosebire de Karin, care nu uitase nicio clipă din anii petrecuţi alături Calvert, Lana nu-şi mai amintea decât unele lucruri. Bănuia că era mai bine să lase aceste frânturi risipite în cele patru vânturi, decât să le adune la un loc. Cu secvenţe disparate se putea descurca. Cu întregul, nu.

Culese câteva fire de cicoare ce creştea pe aleea din faţa intrării; tulpinile erau tari şi puternice, petalele efemere îi răcoreau pielea. Încercă să se concentreze asupra lucrurilor pozitive. Presupunea că, dacă exista un singur lucru pentru care să-i mulţumească tatălui ei, acesta era dragostea pentru flori.

Calvert făcuse bani deschizând o pensiune în stil victorian, veche, cu podelele scârţâind, în care majoritatea chiriaşilor erau bărbaţi. Lana nu ştiuse niciodată cine era cazat într-o cameră sau alta. În casă veneau doar oameni aflaţi în trecere: camionagii, muncitori în construcţii, dependenţi de alcool sau de droguri, dependenţi în perioada de recuperare, însoţiţi de prietenele lor care defilau mereu pe acolo – femei care fumau, beau şi înjurau la fel de spurcat ca bărbaţii. Calvert le spusese răspicat fetelor lui, de la bun început, că nu trebuiau să pună prea multe întrebări. Trebuiau să-şi ţină gura şi să-i lase în pace, pe el şi pe chiriaşii lui.

Nu le dăruise niciodată nimic frumos sau care

să le facă plăcere, nu avuseseră niciodată parte de un lucru nou. Lana îl văzuse odată oprindu-se în capătul curţii, în faţa unei tufe de un portocaliu strălucitor, să culeagă o floare. Şi, înainte să treacă de Lana, care stătea pe treptele de la intrare, aruncase floarea lângă ea, spunând: „Ţine”.

Gestul nu era deloc poetic, dar ce îi mai tresărise Lanei inima să vadă în palma ei bijuteria de floare ce forma cu petalele ei cel mai rafinat origami. Şi cum i se tăiase respiraţia când descoperise că petele mov de la marginea peluzei erau, de fapt, cele mai delicate flori de drobiţă sau mama-bubelor, fiecare petală fiind un univers în sine.

Chiar şi acum, când era femeie în toată firea şi trăia în mijlocul florilor, se simţea umilă la gândul că o floare sălbatică putea îndupleca cele mai aride soluri să-i dea culori ca mov iridescent şi purpuriu aprins. Îşi dorea o viaţă la fel, în care să realizeze ceva valoros, prin efort şi luptând cu greutăţile vieţii.

Undeva, o mierlă cânta în întuneric. Telefonul i se clătină tare în mână. Se ridică şi-şi afundă degetele goale de la picioare în iarba umedă de pe pajişte, având deasupra cerul spuzit de stele.

Îl sunase pe Eli din instinct. O liniştea. Făcea ordine în viaţa ei. Îşi duse receptorul la ureche, ascultând zgomotul de pe fir între fiecare ţârâit.

De când se întorsese din călătorie, lucrurile se

schimbaseră între ei atât de mult, încât se temea să nu fi făcut ceva rău. În loc să-şi petreacă fiecare clipă liberă cu ea, se putea considera norocoasă dacă îl vedea de câteva ori pe săptămână. Şi când se întâlneau, era extrem de emoţionată şi de tensionată.

Când îi auzi, în sfârşit, vocea pe fir, îşi dădu seama că era adormit.

— Te-am trezit, spuse ea. Îmi pare rău.

— E totul în regulă?

— Sigur. Doar că n-am vorbit cu tine de vreo două zile. Voiam să ştiu ce mai faci.

— Aşteaptă un pic.

Lana aşteptă. Se auziră câţiva paşi târşâiţi şi vocea lui Eli mormăind. Ea bănui că-şi căuta ochelarii. Poate că adormise cu capul pe carte sau uitându-se la un documentar. Îl şi vedea cum arăta când se trezea, puţin ameţit, dar drăguţ, cu părul lui castaniu şi des ciufulit pe o parte, aplatizat pe cealaltă. Avea cei mai încântători pistrui imediat sub pleoapa inferioară a ochiului stâng, pe care şi-l freca atunci când era obosit.

Într-un târziu, reveni la telefon.

— Care-i treaba?

— Care-i treaba cu tine?

Vocea îi era joasă şi răguşită de somn.

— Am visat că ţineam un curs despre constelaţii, dar le uitasem numele.

— Tot la stele te gândeşti şi în vis.

— Mereu. Făcu o pauză. Simţi tăcerea dintre

ei profundă, ca o binecuvântare, în timp ce auzea zgomotul de fond al telefonului. Nu poţi să dormi?

— M-am dus la culcare prea devreme.

— Un coşmar?

— Nu.

— Este… ceva în legătură cu Ron?

Lana inspiră adânc aerul răcoros şi proaspăt, ridicându-şi privirea spre cer.

— Nimic ieşit din comun.

Eli rămase tăcut timp îndelungat. Ea se învârti încet în loc pe iarba rece, iar cerul se roti odată cu ea, răsucindu-se în jurul unei singure stele imense. Când vorbi din nou, vocea îi sună hotărâtă.

— Îl iubeşti?

Se gândise la treaba asta, dar nu prea mult timp. Pasiunea e ca o floare care se deschide doar o noapte pe an – superbă, plină de o viaţă tragic de scurtă. Se lăsa complet în voia pasiunii atunci când avea norocul s-o întâlnească. Dar nu-şi făcea iluzii că putea să dureze. Nu în felul în care îşi făcuse mama ei. La doar o săptămână după ce îl întâlnise pe viitorul ei soţ, Ellen se îndrăgostise atât de nebuneşte de el, încât îşi tatuase pe unul dintre omoplaţi un toiag de păstor – de parcă ar fi fost sigură că numele de Calvert nu numai că însemna „păstor”, ci şi că relaţia *ei* cu el va dura la nesfârşit!

Ce mult se înşelase.

— Nu, spuse ea. Nu-l iubesc. Nu era chiar aşa

de sigură, dar avu impresia că el răsuflă uşurat la celălalt capăt al firului. Te surprinde?

— Nu, dar nu pot spune că nu mă bucur.

Lana se opri din învârtit, încercând să nu-i mai interpreteze cuvintele. Ultimul lucru de care avea nevoie era să inventeze subînţelesuri acolo unde nu existau. Doar vorbea cu Eli, care era întotdeauna sincer. Ce îi plăcea la această prietenie era predictibilitatea ei – aproape o rutină. Ştia mereu cum stăteau lucrurile între ei.

Auzi la telefon un zgomot pe fundal.

— Scuză-mă o clipă, zise el.

Dar nu vorbea cu ea.

Lana îşi dădu brusc seama; Eli nu era singur. Era cu o femeie. Se culcase cu ea. O cuprinse o frică nebună. Ar fi putut să prevadă *asta.* Lucrurile evoluaseră, totuşi, mai repede decât se aşteptase, mult mai repede decât în cazul altora. Şi dacă de această dată îşi găsise aleasa? Lana nici nu-şi mai amintea cum o cheamă.

— Scuze pentru întrerupere, zise el, revenind la telefon.

— Trebuie să închid, îi răspunse ea.

Voia s-o contrazică, dar el nu zise nimic.

Se simţi deodată foarte obosită. Moartă de oboseală. Ar fi putut să adoarmă în picioare, în curtea din faţă, cu vocea lui Eli pătrunzându-i în străfundurile conştiinţei ca algele tremurătoare de sub apă.

„Kelly”. Aşa o chema pe femeie.

— Noapte bună, zise ea şi închise telefonul. Îl duse la etaj şi îl puse pe noptieră, sperând să aibă vise mai frumoase de această dată.

20 iunie

Eli îşi puse călcâiul pe marginea lopeţii şi o afundă în pământul tare şi compact. Cerul Kansasului era de un albastru strălucitor, iar temperaturile din acea după-amiază ţineau cu el, fiind moderate şi plăcute. Vedea la kilometri distanţă. În depărtare, spre sud, micuţa fermă albă a familiei Wintermute părea o navă nemişcată, acolo unde oceanul se contopea cu cerul. Îşi aminti de un articol pe care îl citise odată, despre eforturile făcute de nişte colegi ai săi de a determina dacă statul Kansas era mai plat ca o clătită. Chiar şi fără finanţare, Eli ar fi ajuns la aceeaşi concluzie: Da, era, cu siguranţă, aşa.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mănuşii de pânză şi continuă să sape. Acum câteva minute, detectorul lui mobil de metale – Excalibur – scosese un ţiuit puternic şi strident. Orice ar fi fost acolo, sub pământ, era un corp solid.

Asta era partea care îi plăcea lui Eli. Aşteptarea. Speranţa.

Se gândise, cu mult timp în urmă, că dorea să ajungă om de ştiinţă. Se imaginase arătând distins, într-un halat alb şi lung, cu o mapă în

mână. Din păcate, după ce terminase Facultatea de Geologie, care îl costase o groază de bani, îşi dăduse seama că nu-l trăgea inima să lucreze într-un laborator. Aşa că hotărâse să devină profesor.

Când începuse să câştige bani frumoşi, se duse pe teren să dezgroape comori. După prima sa mare descoperire, făcuse o pasiune din asta.

Se sprijini în lopată, obosit. Câmpurile învăluite în tăcerea după-amiezii te îmbiau să tragi un pui de somn. În depărtare, un şoim se rotea pe cerul pustiu.

„Lanei i-ar plăcea aici". Într-una dintre aceste zile, spera el, va putea să părăsească magazinul suficient timp cât să facă o expediţie cu el. La urma urmei, ea fusese alături de el în acel moment în care hotărâse să studieze astronomia.

În primul lor an de colegiu, obişnuiau să se strecoare din cămin în toiul nopţii. Lana nu dormea prea mult – şi nici acum –, aşa că, din când în când, plecau din cămăruţele lor sufocante de cămin ca să se plimbe în întuneric pe terenul de golf, dincolo de pistele pentru atletism.

Erau amândoi nişte tocilari – un pic mai mult decât alţii. Eli avea cu opt kilograme mai puţin decât greutatea normală, părul îi cădea peste un ochi, făcea alergii teribile şi îi curgea nasul tot timpul. În schimb, Lana era foarte frumoasă în fustele ei lălâi şi bluzele înflorate. Ar fi putut avea succes printre colegi, dacă nu ar fi ieşit cu băieţi ca el.

În acea noapte, se întinseseră pe iarbă şi se uitau la stele, vorbind şi tăcând, după cum le venea la socoteală. Atunci, pe neaşteptate, o dâră luminoasă străbătuse cerul senin. Nu era un fulger; nu era niciun nor pe cer. Însă acea dâră de foc era la fel de şocantă ca soarele, de parcă lumina zilei îşi făcuse loc în bezna de nepătruns a nopţii.

Lana ţipase. Mai târziu, îi mărturisise că i se păruse o bombă care căzut pe pământ. Dar Eli ştiuse ce era – acea strălucire uimitoare, silenţioasă. Nud prea interesau mingiile de foc – meteoriţi mari ce răspândeau o lumină intensă în atmosfera terestră –, pentru că, citind despre ei, nu-şi putuse face o idee despre cum erau în realitate.

Dar când văzuse, în sfârşit, unul cu ochii lui, nu doar cerul se luminase, ci şi mintea lui.

Fusese uluit, fascinat, plin de energie. Mai mult, când o privise pe Lana, simţise exact aceleaşi lucruri. Era ca şi când i-ar fi dat foc spiritului, care ardea acum în flăcări.

Sărise în picioare, dorind să se bucure pentru cer, pentru Lana, pentru el însuşi. Când se întinsese lângă el, nu se mai gândise la nimic; o sărutase pur şi simplu.

Făcuseră dragoste pe iarbă, cu soarele care se înălţa peste Munţii Verzi şi cu rouă care cădea încet din cer. Se terminase repede – un foc arzând strălucitor şi sălbatic, mistuind totul. Nici nu-şi

scoseseră toate hainele. Dar Eli îşi amintea fiecare clipă. Mirosul de pământ reavăn din părul ei. Muşcăturile ei uşoare. Aroma pielii ei sub buzele lui. Fusese cea mai fantastică, cea mai inimaginabil de intensă apropiere de o femeie din viaţa lui.

Din nefericire, aceea fusese *prima şi ultima dată* când făcuseră dragoste.

Îşi bău toată apa şi aruncă sticla pe jos, s-o ia mai târziu, începu iar să sape, cu forţe proaspete. Dacă nu găsea ceva cât mai curând, trebuia să renunţe.

În cele din urmă, simţi că lopata i se împiedică de ceva, cu un zgomot surd. Se băgă în groapă şi începu să sape cu o mistrie. Era surescitat acum, sângele îi curgea mai repede în vine, mintea i se înviorase de certitudinea unei mari descoperiri. Diseară avea s-o ducă pe Kelly la cel mai scump restaurant din Burlington. Va comanda cea mai bună sticlă de vin…

Scormoni în pământ şi scoase…

O săpăligă.

O unealtă de grădinărit banală.

Se aşeză pe marginea gropii pe care o făcuse şi pufni în râs.

Trebuia să vadă realitatea aşa cum era: nu fusese niciodată un tip prea norocos. Nici în asta şi nici în dragoste. Să cauţi femeia potrivită sau un meteorit era cam acelaşi lucru. Erau semnale discrete – piuitul unui detector de metale sau

promisiunea ivită pe neaşteptate în ochii unei femei – care îi spuneau unui bărbat: „Ceea ce cauţi e chiar aici, dedesubt”.

Uneori, dai lovitura.

Alteori, găseşti o femeie care ţi se pare bună, drăguţă, comunicativă, dar care nu e ce cauţi – nu o minge de foc care preschimbă noaptea în zi şi, cu siguranţă, nu ceea ce îţi doreşti, ascuns adânc în pământul din Kansas.

21 iunie

Podul casei lui Calvert era doar pe jumătate finisat cu tapet galben, pe care se întindeau pânze de păianjen. Prin pereţii din şipci acoperite parţial cu mortar se vedea tapetul prost tăiat. Podul avea o singură fereastră – ce părea înaltă cât un turn –, prin care intra un fascicul lung de raze în amurg, aşa că acea cămăruţă devenea galbenă-roz şi scânteia de la praful în suspensie. Paturile Lanei şi al lui Karin erau la fel, fiecare lângă un alt perete opus celuilalt, iar tavanul era aşa de înclinat, că trebuiau să se aplece mult ca să ajungă în pat. Cu toate că mai erau camere libere în casă, Calvert le obligase pe fete să stea în camera din pod până ce trecuseră de vârsta la care se puteau simţi relativ bine acolo. Astfel, putea să scoată mai mulţi bani din închirierea camerelor.

— E cineva aici?

O femeie înaltă, cu părul lung şi blond, bătu cu

mâna în tejgheaua de la Wildflower Bam, întrerupându-i lui Karin şirul gândurilor.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Karin.

— Tânăra de la raionul de îmbrăcăminte tocmai mi-a spus că nu aduceţi aici seminţe de legume pentru murături.

Karin studie chipul femeii pentru o clipă, să vadă dacă nu glumeşte. Nu glumea. Apoi îi aruncă o privire lui Meggie, ultima fată pe care o angajaseră să le ajute în timpul sezonului, pe a cărei faţă era întipărit un surâs batjocoritor. Evident că solicitarea o amuzase suficient, ca s-o trimită pe clientă la Karin.

— Avem şi astfel de seminţe, zise Karin. Din întâmplare, am pe-aici un pacheţel. Numai puţin să-l… Se aplecă şi scoase un pachet cu seminţe de castravete, pe care îl lăsase alt client pe tejghea. Uitaţi!

Femeia luă pachetul şi se uită la poza de pe el.

— Nu, îmi pare rău. Eu caut seminţe de *legume pentru murături.*

Karin nu zise nimic.

— Mulţumesc pentru deranj, spuse femeia.

Apoi plecă, lăsând-o cu gura căscată pe Karin, în timp ce Meggie râdea zgomotos.

Karin dădu din cap şi se ocupă de următorul client. Va trebui să vorbească mai târziu cu Meggie. Acum nu avea timp. Copiii jucau leapşa printre moriştile suflate în sticlă, părinţii lor scotoceau magazinul în căutare de cadouri,

survenire şi altele. Magazinul ajunsese o casă de nebuni.

Dar nu era de mirare. Se aflau în plin sezon turistic. Era cea mai lungă zi din an. Şi, pe deasupra, Ziua Tatălui.

Karin începu să-l servească pe următorul client şi se strădui să nu se gândească la Calvert sau la viaţa pe care o dusese în pensiunea lui dărăpănată. Acum nu mai stătea într-un pod înghesuit şi ameninţător. Locuia la *Bam.* Asta era casa ei, cu pereţi zugrăviţi într-un galben optimist şi pictaţi cu floarea-soarelui, trandafiri sălbatici, ventrilică şi flori de nu-mă-uita. Se formase deja o coadă care şerpuia pe culoare, unde mamele îşi ţineau copiii de mână.

— În total costă 19, 50 dolari, zise Karin, punând în punga unei femei un ghid Audubon, o ilustrată din hârtie reciclată şi o noutate – „seminţe” de bob pentru creşterea elanilor din Vermont. Toate, lucruri pe care le cumpără de obicei turiştii.

Telefonul de lângă ea sună.

— Ce mai e pe-acolo? întrebă Lana, vocea ei auzindu-se de pe linia telefonică instalată în spatele magazinului.

— E o nebunie. Şi Meggie e pe picior de război.

— Nu-ţi face griji. Am făcut sangria pentru mai târziu.

— Sper că ai făcut mai multă, spuse Karin

râzând. Mai târziu, aveau să se instaleze pe terasa din spate, să vadă soarele apunând prin păpurişul din mlaştina de dincolo de casă. Asta făceau în fiecare an de Ziua Tatălui.

Karin nu trebuia să se simtă deprimată din cauza acestei sărbători. Calvert nu le abuzase niciodată – ştia destule, ca să-i fie recunoscătoare pentru asta. De fapt, nu ştiuse niciodată prea bine cum să se poarte cu ele. Pensiunea era plină de muncitori necioplţi, la care se adăugau două fetiţe orfane. Calvert îşi închipuia că datoria lui de tată consta în a le oferi un loc unde să doarmă şi a le spune să-şi ia ce vor din frigider. Karin spălase şi împăturise mii de cearşafuri şi pături, gătise pentru o mulţime de chiriaşi şi servise mâncare în farfurii de plastic, cu furculiţe din acelaşi material, iar când nu avea grijă de casă, făcea tot ce putea ca să-şi ferească sora de necazuri.

Acolo, în acea pensiune mizeră, îşi petrecuseră ele cea mai îngrozitoare parte din viaţă. Lana era slabă ca un ţâr, blondă, cu ochii mari, şi vorbăreaţă, grozav de vorbăreaţă, iar lui Karin îi era teamă că, într-o zi, unul dintre chiriaşi avea să se dea la ea. Karin se obişnuise s-o supravegheze mereu pe Lana, fie că făcea baie, sau învăţa, sau culegea fire de trifoi de pe pajişte. Noaptea, Karin se dădea jos din pat de trei ori, ca să verifice dacă uşa de la pod era bine încuiată.

— O, nu!

Vocea de la telefon a Lanei o aduse din nou în

prezent.

— Ce e?

— Karin, închid casa de marcat pentru o clipă.

— Dar e o coadă imensă aici…

— Trebuie să plec!

Karin închise telefonul şi luă următoarea comandă. Doar un gând îşi făcea loc în mintea ei, în această zi aglomerată: să aibă un băieţel numai al ei, pe care să-l ia la cumpărături de Ziua Tatălui. Gene avea să fie un tată minunat. De-abia aştepta să-i dăruiască un copil. Nu-şi putea închipui nicio răsplată mai mare pentru soţul ei decât să-i pună în braţe un bebeluş. Se întrebă dacă nu era prea devreme acum să se gândească la cadourile de Ziua Tatălui.

În baie, Lana se ţinea de marginea albă şi rece a closetului. Nu-i mai rămăsese nimic în stomac. Se temuse o clipă să nu leşine; ameţise şi văzuse negru în faţa ochilor. Trase apa şi se dădu repede înapoi să se rezeme de peretele îmbrăcat în faianţă.

Îşi aminti de ziua în care i se făcuse rău ultima dată. Ciudat, dar nu credea că e vreun virus care să se manifeste după 24 sau 48 de ore. Se întrebă dacă nu avea cumva o intoxicaţie alimentară.

Sau… putea fi oare…?

Nu. Îi venise ciclul. Nu avusese o scurgere abundentă – nu, chiar foarte puţină –, dar fusese totuşi un ciclu.

Sau nu?

Încercă din răsputeri să se concentreze. Nu dăduse niciodată mare atenţie semnalelor pe care i le transmitea corpul. Nu ştia nici dacă avea să facă o gripă, decât atunci când se declanşa. Şi nici nu simţea că-i e foame, până nu era lihnită. Acum însă, corpul îi cerea imperios să-i dea atenţie, şi nu ştia de ce.

Se ridică încet, dădu drumul la robinet şi luă mai multe înghiţituri de apă direct din căuşul palmelor. Se uită cu atenţie în oglindă. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal; rupse o bucată de hârtie igienică pentru a-şi şterge broboanele de sudoare de pe frunte. De obicei, abia băga de seamă că e la ciclu. Venea şi trecea, aproape fără dureri sau balonări. Dar acum, că şi vomita, îi era greu să nu se gândească la posibilitatea de a fi…

O, dar nu era. Avusese ciclu luna trecută şi luna asta nu trebuia să-i vină până…

Nu-i venise un ciclu.

Nu. Nu avusese nici luna trecută, având în vedere că-i venise foarte puţin. Acela fusese mai mult o pată decât o sângerare. De ce nu fusese mai atentă?

Simţi că-i fuge pământul de sub picioare; i se înmuiau gleznele.

Nu era posibil aşa ceva. Un copil. Ce putea să facă ea cu un copil? Nu-şi dorea copii. Nu că i-ar fi displăcut, dar nici nu-i trecea prin minte să facă unul. Imposibil. Ea *nu era făcută* să aibă copii. Nu putea să fie mamă.

Îşi duse o mână la inima care îi bătea nebuneşte, ca o pasăre zbătându-se disperată în colivie. Nu avea destul aer. Trebuie să fie o greşeală, se gândi ea. Dar dacă nu era, cum Dumnezeu o să-i spună lui Karin?

Simţea că se dărâmă cerul peste ea. Crezuse întotdeauna cu tărie că lumea era mai mult bună decât rea, dar acum nu se simţea decât înşelată, siluită, folosită cu rea intenţie.

Era prea mult pentru o fiinţă ca ea, care credea în bunătatea semenilor ei. Îi trecu prin minte o imagine din Costa Rica – o potecă îngustă prin pădurile luxuriante, ghete de excursionist, arbori cu frunze ca de ceară şi o vale de un verde-crud – fumegând, aprinzându-se, şi apoi făcându-se scrum.

— Lana? Karin bătu tare în uşă, enervată că sora ei stătea aşa de mult în baie. Te simţi bine?

— Minunat, zise ea, cu o voce la fel de voioasă ca întotdeauna.

— Pot să deschid uşa?

O deschise Lana, în schimb.

— O, Lanie, arăţi groaznic! spuse Karin. Buzele Lanei se albiseră, iar sub ochi avea cearcăne negre-vineţii.

— N-am nimic, zise ea, ferindu-şi ochii de ai lui Karin.

— Sigur? o întrebă disperată Karin. Voia ca Lana să se simtă bine. Trebuia neapărat să fie în regulă. Tocmai primise veşti groaznice şi nu le

putea face faţă singură.

— N-am nimic, repetă Lana.

— Bine. Pentru că avem o problemă.

O trase pe sora ei spre uşă, dar Lana rămase pe loc.

— Despre ce e vorba?

Karin dădu drumul mâinii Lanei.

— Tocmai am primit un telefon de la închisoare, spuse ea, neştiind de unde să înceapă.

— De la închisoare? Pe cine avem noi la puşcărie?

— Ai dreptul la două încercări.

Karin îşi văzu sora pălind şi mai tare. Apoi dădu din cap.

— Ne cheamă să-l scoatem de-acolo.

Lana închise capacul de la closet şi se aşeză pe el. Îşi frecă ambii genunchi, cu un gest nervos, prinzându-i între degete, apoi dându-le drumul. Karin aşteptă să-i pună una dintre zecile de întrebări care i se învălmăşeau în minte, dar Lana rămase tăcută. Doar se clătină un pic pe marginea capacului, cufundată adânc în gânduri.

— I-au zis să tragă pe dreapta pentru că nu oprise la semnul poliţistului, spuse Karin, incapabilă să-şi dea seama ce gândea Lana, după faţa ei lipsită de expresie. Dar l-au dus la secţie deoarece conducea fără permis – sau număr de înmatriculare – nu-mi aduc aminte exact.

— Şi ce ne facem? întrebă Lana, cu o voce pierită, aproape în şoaptă.

— Nimic, zise Karin.

Un client din magazin strigă:

— Hei! Nu e nimeni aici?

Karin nu-l băgă în seamă. Iubea Wildflower Bam, dar nici nu se gândea să pună munca mai presus de familie. Mai ales acum. Sora ei tremura. Karin nu putea decât să-şi imagineze ce amintiri groaznice îi treceau acum Lanei prin minte.

— Nu-l putem lăsa baltă. Are nevoie de ajutor, zise Lana.

— Glumeşti? Karin îşi încrucişă braţele la piept. Uite-acuş!

— Tu stai aici. Când îşi ridică privirea, rămânând în continuare aşezată pe closet, în ochi se citeau o concentrare şi o hotărâre pe care Karin nu i le mai văzuse niciodată. Eu mă duc după Calvert.

— Dar o să ne pierdem din clienţi, spuse Karin. Sora ei o uimea. Se aşteptase ca Lana să se smiorcăie şi să bată în retragere, nu să se arunce cu capul înainte.

— Oamenii vor înţelege, spuse Lana cu blândeţe. O să punem un bilet în uşă ca să-i anunţăm că avem o urgenţă în familie.

— Oamenii nu sunt înţelegători. Şi *nu avem* nicio urgenţă în familie, deoarece Calvert nu face parte din familia noastră.

— Trebuie să ne facem datoria, oricare ar fi aceasta.

— Şi ce-ai de gând să faci cu el după ce-l scoţi

de acolo?

Lana se prinse cu mâinile de cap.

— O, Doamne, n-am idee. Nu ştiu ce voi face. Dar va trebui să fac ceva.

Karin dădu din cap dezaprobator.

— Câteodată mi-e greu să te-nţeleg.

— O, Karin… nu ştiu cum să-ţi spun. Ceva n-a mers bine…

— E-n regulă. Închidem magazinul şi ne ducem să-l scoatem, dacă asta vrei.

— Nu-i nevoie. Poţi rămâne aici, cu Meggie.

— Am să vin cu t…

— Nu! Vreau ca tu… adică trebuie să rămână cineva aici.

Karin simţi primele semne ale mâniei clocotind în ea. Lana nu gândea niciodată; acţiona fără noimă. Karin nu-i spusese Lanei despre Calvert că era la închisoare pentru că voia să se ducă să-l scoată, ci pentru că avea nevoie de compasiune. De cineva care s-o înţeleagă.

Lana se ridică în picioare. Se ţinu bine de marginea chiuvetei, de parcă nu ar fi avut încredere în ea.

— Hei! se auzi din nou vocea clientului supărat.

— Aşteptaţi o *clipă!* strigă Karin peste umăr. Se întoarse clin nou spre Lana, cu stomacul strâns de frică. Nu te pripi, mai gândeşte-te, bine? Cine ştie din ce cauză a ajuns acolo? N-am încredere în el şi nu vreau să te ştiu în preajma lui. Lana,

ascultă-mă, te rog!

— Dar trebuie să se ducă cineva după el.

Disperată, dar şi poruncitoare, Karin o strânse de încheietura mâinii.

— Te rog! Nu face asta!

Lana îşi trase mâna.

— Bine. Atunci du-te.

Karin îi întoarse spatele.

— Karin…

— Hai, pleacă odată, dacă vrei să-l scapi! Inima îi bătea cu putere. Oamenii agitaţi şi furioşi din magazin amuţiră pe dată.

Lana dădu din cap, calmă şi inexpresivă, apoi plecă.

Eli îşi trase maşina în parcare şi îşi desfăcu centura de siguranţă. Lana era lângă el. Îl sunase cu 20 de minute în urmă, iar acum se aflau la secţia de poliţie, având una dintre cele mai stranii misiuni pe care şi-o putuse închipui Eli. Putea să numere pe degete de câte ori o auzise pe Lana pomenind numele tatălui ei. Şi iată-i acum aici, veniţi să-l scoată, de parcă ar fi fost un vechi prieten.

Eli se uită la femeia de lângă el. Maşina era uşor impregnată cu mirosul ei, un parfum floral pe care nu-l cunoştea. Părea atât de firavă şi de fragilă – oarecum mai tânără, de parcă i se scosese sufletul din trup. Când venise s-o ia, nu-i dăduse decât minimum de explicaţii. Apoi se uitase pe fereastră, ferindu-se să-i întâlnească

privirea, şi tăcu.

În oglinda retrovizoare îi vedea chipul fantomatic de livid, ca o lună ziua, în amiaza mare.

Îşi dorea să-l lase s-o atingă. Nu pentru că ar fi vrut ceva de la ea – deşi o parte din el dorea –, ci mai mult pentru că voia să-i dea ceva. Ar fi putut s-o cuprindă cu braţele, să-i sprijine capul de umărul lui şi să stea aşa până respirau amândoi în acelaşi ritm. Şi totuşi, se aflau la o distanţă de ani-lumină unul de altul.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă.

— Nu, îi răspunse ea.

— Ne putem întoarce. Ai încă timp să te răzgândeşti.

Acum se întoarse cu faţa spre el, privindu-l distant, cu ochii sticloşi.

— Am şi ajuns. Nu se mai poate.

— Dar de ce?

Ea închise ochii o secundă.

— Pur şi simplu. Când are cineva nevoie de ajutor, trebuie să i-l dăm. Şi cu asta, basta.

Eli îşi miji ochii. Era ceva schimbat la ea, dar nu ştia exact ce. Dar, ca de obicei însă, n-avea de ales, trebuia s-o creadă pe cuvânt.

— El e? întrebă Eli, deşi ar fi reuşit să-l identifice pe tatăl Lanei dintr-o serie de suspecţi aliniaţi în faţa ochilor lui, chiar dacă nu-l văzuse niciodată. Stătea rezemat de un stejar mare şi umbros, cu o geantă neagră la picioare. Era înalt şi avea picioare lungi, la fel ca Lana, dar era mai

degrabă vânjos decât zvelt. Chiar şi de la distanţă, Eli observă că tatăl şi fiica aveau acelaşi păr blond.

— Da, spuse Lana. Cred că el e.

Eli îi mai aruncă o ultimă privire; dacă ar fi văzut în ochii ei cea mai mică urmă de ezitare, ar fi ambalat motorul şi s-ar fi asigurat că din Calvert nu-i va mai rămâne în minte decât imaginea unui om rezemat de un copac. Dar Lana nu şovăia. În schimb, avea chipul împietrit, de parcă dispăruse de pe el orice emoţie şi, dacă mai exista în ea o urmă de însufleţire, aceasta nu era a unei fiinţe umane, ci a unui robot.

— Stai aici, îi spuse el. Mă întorc imediat.

Coborî din maşina lui modestă, trânti portiera şi se duse direct spre Calvert. Poate Lanei îi era frică de omul acela, dar nu şi lui. Înainte să-l ia în maşină cu ei, Eli trebuia să-i impună nişte reguli de bază.

Pe când se apropia de el, Calvert îi întâlni privirea, în ochii săi albaştri ciudaţi citindu-se o întrebare dictată de prudenţă. Eli se opri din mers la o oarecare distanţă de el şi îşi încrucişă braţele.

— Tu, soţul ei? îl întrebă Calvert.

— De ce eşti aici?

— Mi-am pierdut casa. Îşi scoase bărbia în afară într-un fel care sugera că îl costase ceva să recunoască asta. Statul mi-a luat proprietatea ca să construiască altceva pe teren. Mi-au dat cât de puţin a fost legal posibil. N-am avut unde să mă

duc.

— Ei bine, n-ai decât să stai aici. Ea nu vrea să te vadă.

— Nici nu mă aştept.

Eli tăcu o clipă. Puţinul pe care îl ştia despre omul acela îl aflase de la Karin. Îi spusese că el se însurase cu mama lor, Ellen, din cauza unei sarcini nedorite, când erau amândoi foarte tineri. Calvert plecase de-acasă la scurt timp după ce s-a născut Lana. Apoi, când avea Karin zece ani, iar bana doar şase, Ellen murise într-un accident de maşină, în drum spre avocatul ei. Se pare că scrisoarea primită de la Calvert în legătură cu alocaţia copiilor o determinase să facă acel drum, iar Karin îl învinuia pe tatăl ei până în ziua de astăzi de moartea mamei sale.

O zi sau două, Karin şi Lana au rămas în grija statului. Pe urmă, în următorii doisprezece ani, fetele au trăit în pensiunea tatălui lor, în agitaţia continuă stârnită de chiriaşi, de prietenii şi de iubitele lor. Eli nu înceta să se minuneze de legătura existentă între acel du-te vino de oameni din copilăria Lanei şi înclinaţia ei de-acum către iubiţi care tot veneau şi plecau din viaţa ei. Dar, în afară de această vagă legătură, ştia foarte puţin despre Calvert şi trecutul ei. Era convins însă că acel Calvert n-avea s-o mai supere niciodată decât dacă trecea peste cadavrul lui.

— Uite cum facem, îi zise el. Te urci în maşină, o saluţi, iar după aceea nu tragi cu ochiul la ea. Te

vom lăsa pe undeva, la vreun motel, şi nu mai vrem să auzim de tine. Ai priceput?

Calvert îşi lovi geanta cu vârful cizmei de lucru.

— De ce mă ajută?

— Încearcă întotdeauna să facă lucruri bune şi să fie de treabă. Chiar şi atunci când nu prea vrea. Dar, dacă *ea* e drăguţă, nu înseamnă că sunt şi *eu.* N-am să te las să profiţi de bunătatea ei cât sunt şi eu prin preajmă.

— Am profitat destul până acum, spuse Calvert.

— Ne-am înţeles?

— N-am s-o deranjez.

Eli dădu din cap. Apoi se îndreptă spre maşină, lăsându-l pe Calvert să vină în urma lui.

Lana închise uşa de la intrare şi intră în casă. Prin perdeaua albă şi transparentă de la fereastra de lângă uşă, îl văzu pe Eli mergând cu paşi mari pe aleea asfaltată cu denivelări, spre maşina parcată acolo. Se întrebă unde se ducea. Acasă? Sau în altă parte? Undeva cu Kelly?

Îi propusese să rămână cu ea. Ar fi vrut să-l reţină. Dar n-avea niciun rost să amâne inevitabilul. La un moment dat, tot trebuia să rămână singură cu gândurile ei. Cu adevărul. Cu bebeluşul care îşi cerea drepturile asupra trupului ei şi la care era obligată să se gândească.

Dădu deoparte perdeaua, urmărindu-l cu privirea cum îşi aranjează blugii negri şi se lasă pe

vine să se uite la capacul unei roţi de la vechea lui maşină verde.

Presupusese întotdeauna că, atunci când va fi să rămână însărcinată, va şti imediat. I-ar spune ceva, o intuiţie, o schimbare rapidă în percepţia propriei persoane, care ar anunţa-o că nu mai e singură în trupul ei. Însă revelaţia de acum nu era rodul acelei mistice intuiţii feminine; era doar o realitate anodină şi crudă.

Fireşte că era doar o întâmplare că ziua în care îşi dăduse seama că e însărcinată coincisese cu aceea în care reapăruse Calvert. Şi totuşi, când stătuse pe capacul de la closet, sub lumina neiertătoare a becului fără glob din baie, apariţia lui Calvert i se păruse, pentru o clipă, la fel de banală ca şi când ar fi apucat-o sughiţul în momentul când tocmai aflase că mai avea de trăit doar nouă luni.

Sarcina era ceea ce conta, acel lucru de neoprit care se petrecea în corpul ei. În fond, Calvert avusese noroc că sunase în acel moment; faptul că era atât de dărâmată că nu-i venise ciclul de două luni o făcuse să i se pară că reîntâlnirea cu el era ceva îndepărtat şi ireal. Se tot întreba: dacă telefonul de la el ar fi venit chiar în momentul când ea însăşi ar fi avut o nevoie disperată de ajutor, oare s-ar mai fi dus după el? Probabil că nu. Avusese aşa o senzaţie copleşitoare de claustrofobie, că ar fi găsit orice scuză să scape de acel moment. Lumea se

întorsese cu susul în jos, trebuia să acţioneze într-un fel – oricare –, doar să restabilească ordinea firească a lucrurilor.

Chiar şi amintirile despre Calvert puteau să fie distorsionate de imensa povară pe care o simţise când îşi dăduse seama că era însărcinată. Şi-l amintea ca pe o figură impresionantă, un tiran sumbru, care putea să condamne oamenii la moarte doar cu o privire. Şi totuşi, astăzi, la secţia de poliţie, părea că slăbise şi se scofâlcise la faţă. Îşi pierduse în mare parte părul – odinioară blond, ca al ei – din creştet, iar chelia rotundă îi era plină de pete maronii, de la ficat. Umerii i se ascuţiseră, şi gulerul de la cămaşă i se îngălbenise. Nu putea stabili nicio legătură între acel Calvert slăbit şi împuţinat care apăruse la Burlington şi cumplitul, miticul Calvert din copilăria ei.

Eli fusese un înger trimis de Dumnezeu în tot acest calvar. Avusese grijă de toate şi vorbise cel mai mult dintre ei. În afară de un salut, Calvert nu i se adresase deloc Lanei, de parcă îi era frică să nu-şi forţeze norocul. Ea rămăsese pe locul de lângă şofer, în timp ce Eli îl lăsase pe Calvert la un fost hotel dărăpănat. Nu-i pusese întrebări şi nici nu încercase să schimbe câteva cuvinte cu ea – iar ea aprecia faptul că o cunoştea atât de bine.

Se întreba ce ar gândi el dacă i-ar spune ce greşeală făcuse. Ce ar gândi Karin? Ştia că ar sprijini-o orice ar fi, şi o parte din ea dorea să-l cheme pe Eli înapoi în casă şi să-i mărturisească

totul. Dar în momentul de faţă, îi era prea ruşine şi era prea uluită ca să-i vorbească.

Începea să-şi dea seama de grozăvia situaţiei în care se afla. Ştia că făcuse o prostie culcându-se cu Ron, dar nu intuise *cât* de mari erau riscurile pe care şi le asumase, cât de grave şi de lungă durată puteau fi consecinţele.

Unii dintre vecinii şi clienţii ei aveau s-o dispreţuiască – încă o mamă necăsătorită, fără respect pentru instituţia sacră a familiei. Şi Eli ar putea fi afectat – se abţinuseră întotdeauna cu greu să nu vorbească unul cu celălalt despre aventurile sau idilele lor, sau despre relaţiile intime dintre un bărbat şi o femeie. Dar totul se va schimba în curând. Lana era îngrijorată că cel mai bun prieten al ei se va simţi exclus din viaţa ei, când îi va creşte burta. Ar arăta ca şi când s-ar făli cu viaţa ei sexuală – şi cu iresponsabilitatea ei – în faţa lui.

Karin şi Gene vor fi afectaţi de undele de şoc – biata Karin, care îşi dorea aşa de mult un copil, de atâta timp. Cum Dumnezeu avea să-i spună surorii ei? Ar fi fost acelaşi lucru cu a-i mărturisi că îi furase experienţa pe care o dorise Karin în tot acest timp.

Şi Ron va fi afectat, deşi nu avea idee cum are să poată lua legătura cu el ca să-i spună ce se întâmplase. Nu avea numărul lui de telefon, nici adresa de e-mail şi nici nu ştia unde locuieşte. Cu excepţia acelei întâlniri de ziua ei, celelalte

întrevederi nu fuseseră niciodată stabilite dinainte. Îi plăcuse să lase totul la voia întâmplării în această relaţie, să nu ştie când avea să primească vizita lui. Era un nonconformist, un cavaler rătăcitor –, şi probabil că nu voia să fie tatăl nimănui, nici măcar al propriului său copil.

Apoi, trebuia să se gândească la copil – merita un cămin iubitor, în care să crească înconjurat de tot confortul. Dar Lana nu era sigură că putea să-i ofere copilului toate acestea nici dacă ar fi dorit. Pur şi simplu, nu era făcută să fie mamă.

Dădu cu pumnul în uşă. Îi plăcea viaţa ei aşa cum era acum. Îi plăcea Wildflower Bam şi să lucreze cu sora ei. Îi plăcea că nu avea de plătit rate la casă sau la maşină şi că nu avea nici măcar un câine. Îi plăcea faptul că viaţa ei era, în linii mari, satisfăcătoare şi că urma să aibă parte de ceva chiar mai bun, ceva la care visase de mult. În copilărie şi adolescenţă, văzuse mulţi oameni venind şi plecând – tot timpul pe drum –, dar nu-şi permisese să se amărască cu gândul că soarta ei era să stea acasă. Eli era un călător. Ron de asemenea. Şi Lana îşi lega toate speranţele de gândul că o să-şi ia şi ea într-o zi zborul – în ciuda obligaţiilor sale, considera că, la fel ca bărbaţii, avea tot dreptul să fie liberă. Dar acum… acum era însărcinată. Fătul din uter îi dicta viitorul, o condamna la el, într-un fel.

Îşi rezemă fruntea de geam. Exista, desigur, o modalitate prin care să pună capăt îndoielilor,

temerilor şi urii de sine: ideea avortului, care îi umbla prin minte. Dar putea oare s-o pună în practică?

Fusese întotdeauna un spirit liber – o adolescentă care făcuse demersuri la primărie pentru a se permite mersul pe role în parcurile publice, care se dăduse în vânt după Greatful Dead[2], şi o studentă care protestase mereu împotriva nedreptăţii sociale şi politice. Nu-i trebuise prea mult timp să ajungă la concluzia că femeile erau cele care trebuiau să decidă dacă să facă sau nu avort.

Dar inima îi spusese întotdeauna că orice formă de viaţă trebuia protejată – fie că aceasta însemna să foloseşti îngrăşăminte naturale în locul celor chimice sau să mănânci produse din soia în loc de came. Avortul era o soluţie, dar nu şi pentru ea. Dacă s-ar lăsa tentată să facă avort, şi-ar pierde un aspect fundamental al identităţii ei spirituale – şi n-ar mai putea fi niciodată în stare să se împace cu ea însăşi.

II văzu pe geam pe Eli cum deschide portiera verde a broscuţei sale Volkswagen. Cele câteva minute care îi trebuiseră ca să ajungă din casă la maşina lui i se părură o mie de ani. Ieri îşi vedea viitorul în faţă, clar şi luminos. Acum, avea senzaţia că pentru ea începea o nouă viaţă – dar

2 Formaţie americană de rock, fondată în 1965 şi cunoscută pentru stilul ri ecletic, care a cântat ulterior muzică psihedelică (n.tr.)

ce fel de viaţă, nu mai ştia.

24 iunie

Când intră în parcarea de la Wildflower Barn, Karin observă că era a doua zi consecutiv când Lana uitase să scoată afară scaunele de rafie. Sora ei uita mereu ceva, întârzia la întâlniri sau nu se ducea deloc. Karin glumea adesea cu clienţii pe seama faptului că Lana era previzibil de imprevizibilă.

Dar hotărî să nu-i spună cât o enerva chestia cu scaunele. Avea impresia că sora ei e un pic mai nervoasă ca de obicei. Faptul că tatăl lor stătea acum prin zonă le dădea impresia că ar fi existat un câmp minat în oraş, dar nu se ştia exact unde. Ba mai rău, săptămâna trecută, Gene îi spusese că a face dragoste cu ea era cam acelaşi lucru cu a duce gunoiul sau a spăla vasele. Nu era semn bun.

Îşi trase maşina la capătul cel mai îndepărtat al parcării, lăsând libere cele mai bune locuri, pentru clienţi, apoi se îndreptă spre magazin. Ieri, Karin se chinuise să găsească acele cuvinte potrivite ca să se scuze faţă de sora ei pentru felul în care se purtase deunăzi, când zbierase la ea, după ce sunase Calvert din închisoare. Dar Lana o întrerupsese înainte să scoată o vorbă, refuzându-i atât de repede scuzele, încât îşi dăduse seama că ar fi iertat-o şi dacă nu s-ar fi scuzat deloc.

Când deschise uşa de la magazin, le văzu pe

Lana şi pe Charlotte stând de vorbă în şoaptă lângă raftul cu DVD-uri despre grădinărit, aplecate mult una spre cealaltă. Chiar şi din celălalt capăt al încăperii, Karin putea să-şi dea seama că discuţia lor nu era doar însufleţită, dar şi intimă.

— Bună, Lana. Bună, Chiar, le salută Karin, zâmbind.

— Uite ce ţi-am adus, zise Charlotte.

Îi întinse un coşuleţ de rafie, cu o fundă mov pe mâner. Karin îl luă cu ambele mâini.

— Eu nu ştiu nimic despre asta, spuse Lana, râzând.

Karin zâmbi şi îşi atinse sora pe braţ.

— Aha, de-asta şuşoteaţi voi acolo!

— Hai, uită-te înăuntru! o îndemnă Charlotte. Azi purta o fustă violet şi un tricou subţire de bumbac. Avea aproape 50 de ani, o faţă ca luna plină şi ochi verzi, luminoşi. Lana o întâlnise la un centru de yoga cu mulţi ani în urmă şi se împrieteniseră repede. Sunt seminţe de dovleac, preciză Charlotte. O lumânare în formă de ou. Puţină tămâie. Şi alte câteva fleacuri.

— Şi la ce sunt bune?

— Pentru fertilitate, zise Charlotte, radioasă. Scotoci în coşuleţ şi scoase un medalion de lut. Pe el era desenată stângaci o femeie, cu sânii făcuţi din două semicercuri şi cu puncte pentru sfârcuri. Pe braţe i se încolăceau şerpi. Este zeiţa-şarpe din epoca minoică. Nu eşti obligată să-l porţi dacă nu

vrei. Doar că m-am gândit…

Karin simţi că-i vin lacrimi în ochi. Credea parţial că, dacă Charlotte i-ar fi spus că va rămâne sigur însărcinată, cu condiţia să mănânce doar prăjiturele sau să meargă în mâini, ar fi făcut-o.

— Mulţumesc, îi spuse ea din suflet. Nu-şi punea mari speranţe în darurile lui Charlotte, dar aprecia sentimentul care o mânase să i le facă. O îmbrăţişă cu multă afecţiune. E foarte drăguţ din partea ta.

— Cred că treci prin clipe grele. Mai ales că s-a întors şi Calvert.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, spuse Karin.

Charlotte îi puse o mână pe umăr.

— Asta-i bine. Apoi se uită la Lana şi se lumină la faţă. Trebuie să plec, Lana. Ne mai vedem noi.

— Sigur, zise Lana. Mai vorbim.

După ce plecă Charlotte, Karin se simţi un pic tristă, de parcă ar fi fost lăsată pe dinafară. În zilele bune, Gene îi spunea că e „hipersensibilă”; în cele proaste, că e pur şi simplu „paranoică”. Însă Karin credea că, deşi bănuielile ei se adevereau în procent de unu la zece, avea totuşi destule motive să se încreadă în instinctul ei.

Încercă să asculte în minte vocea lui Gene, care îi spunea să nu fie geloasă, să nu o ţină pe Lana atât de legată de ea. Nu era zi în care Karin să nu fie conştientă că Lana va pleca din Vermont dacă i se va ivi ocazia – deşi sora ei nu-i spusese

nimic de lucrul acesta. Lana era ca un zmeu de hârtie care zbura în orice direcţie îl ducea vântul, şi doar Karin o putea opri să nu se îndepărteze prea mult.

— Am trecut cu maşina pe lângă casa Madison, spuse Karin, sperând că sora ei avea chef de vorbă. Nu sunt sigură că n-a rămas acolo ceva din el.

Lana nu-i răspunse. Se uita fix la margareta pe care o răsucea între degete. Mintea ei era în altă parte.

— M-ai auzit? o întrebă Karin.

— Da, aşa e, zise Lana.

— Nu crezi că e ironia sorţii ca omul care ne-a făcut atât de nefericite cu droaia lui de chiriaşi să stea acum el însuşi într-o pensiune?

— Pentru toţi se învârte roata.

— Ce crezi că vrea?

— Habar n-am.

Karin mai încercă de câteva ori s-o facă pe Lana să vorbească despre Calvert, dar sora ei se închisese în sine. Răspunsurile ei erau pertinente, dar superficiale. În cele din urmă, Karin îi spuse că se duce la magazie să sorteze nişte articole, fericită că găsise o scuză să plece. Se cufundă complet în treaba pe care o avea de făcut, iar după un ceas îşi ridică privirea de la genţile încăpătoare din pânză şi o văzu pe Lana în pragul uşii, cu poşeta pe umăr.

— Pleci?

— Îmi pare rău, dar trebuie să ies.

— Aha! Karin îşi muşcă limba. Avea senzaţia foarte clară că nu trebuia s-o întrebe unde se duce. Pot să te ajut cu ceva?

Lana îşi ridică braţele deasupra capului şi îşi strânse părul blond şi drept într-o coadă de cal.

— Trebuie doar să fac nişte cumpărături înainte să se închidă toate magazinele.

— Bine. Succes!

Lana dădu din cap şi plecă.

Karin se ridică de pe cutia peste care se aplecase, cuprinsă de presimţiri rele. *Bineînţeles* că Lana se ducea la cumpărături. Nu era nimic neobişnuit în asta. Atunci de ce se alarma?

Abia când ajunse la casa de marcat din magazin îi trecu prin minte gândul: Şi dacă Lana nu se ducea la cumpărături? Dacă se întâlnea cu cineva?

Cum ar fi *Calvert.*

Lui Karin i se strânse stomacul. Nu voia să creadă aşa ceva. Şi totuşi, nu găsea altă explicaţie logică. Lana fusese aşa de distrată în ultimul timp, atât de schimbată, faţă de cât de veselă era de obicei. Parcă cineva secţionase o parte din ea şi o ascunsese, ca să nu mai poată ajunge la ea.

Se legau toate. Lana insistase ciudat de mult să se ducă ea să-l ia pe Calvert de la închisoare. Apoi tot şuşotise cu Charlotte, iar acum părăsea magazinul în mijlocul zilei. Dacă îşi schimbase preferinţele? Dacă sora ei – care o crescuse ca o

mamă, după ce murise Ellen – juca un rol mai puţin important în viaţa ei acum, că era şi Calvert pe aici?

Scoase un vraf de genţi bej dintr-o cutie şi le atârnă de un braţ.

Poate că exagera. Sigur asta era. Şi totuşi nu-şi putea alunga temerile. Fie că era o prostie sau nu, Karin nu-şi putea scoate din cap gândul că sora ei îi ascundea ceva. Spera ca adevărul să iasă la iveală. Repede. Până nu găsea altă explicaţie, nu putea să înlăture bănuiala că tatăl lor venise la Burlington s-o îndepărteze de sora ei, deşi nu înţelegea de ce ar face una ca asta.

Pe malul estic al lacului Champlain, soarele accentua transparenţa atmosferei, stelele răsărind pe cerul ca un văl străveziu. Eli şi Lana şedeau printre pini, pe malul mărginit de stânci roşii. Picioarele goale ale Lanei atârnau peste marginea stâncoasă, umerii i se arcuiau frumos înapoi, căci îşi dusese braţele în spate şi se sprijinea în palme. Jos, valurile se izbeau de stânci. Zgomotul ritmic pe care îl făceau când scăldau pietrele era ca bătăile neregulate şi puternice ale inimii nopţii.

El şi Lana erau cufundaţi într-o tăcere care nu le stătea în fire. De obicei, Lanei îi făcea plăcere să vorbească. Despre orice şi despre toate. Prima dată când venise aici cu Eli, îi spusese o poveste pe care o aflase de la mama ei – o legendă despre originea lacului Champlain, care se numise Odepsek, înainte să se stabilească francezii în

zonă.

Altă dată îi spusese despre corăbiile din vechime, care zăceau acum pe fundul acelui lac, perfect conservate în apele liniştite şi adânci. Era întotdeauna încântată să-i vorbească despre lucrurile care îi plăceau. Dar azi nu avea ce poveşti fermecătoare să-i spună.

El avea senzaţia că, după toţi aceşti ani în care îi fusese prieten, ar fi trebuit să ştie mai bine la ce se gândea. În ultimul timp erau mai distanţi ca de obicei, iar el ştia că era din cauza lui. Se străduise mult să-şi stăpânească sentimentele faţă de ea – Kelly reuşise să-i mai alunge din când în când gândurile –, dar dorul şi dorinţa pe care le simţise pentru Lana cât timp fusese plecat deveniseră mai puternice acum. Deşi se întorsese acasă de săptămâni bune, avea ciudatul sentiment că tot *îi era dor* de ea.

O privi pe furiş în timp ce se uita gânditoare la apa întunecată. Fusese întotdeauna frumoasă. Pometii înalţi confereau chipului ei o sinceritate, o ardoare care îi atrăgea pe mulţi, chiar înainte să intre în vorbă cu ea. Copiii îi îmbrăţişau genunchii la scurt timp după ce o întâlneau şi câinii se puneau cu burta în sus în faţa ei, cerşind o mângâiere. Putea să-i spună unui străin toate amănuntele unei vizite la dentist sau să-i redea fidel ce se întâmplase la întâlnirea ei cu un tip. Însă rareori vorbea despre altceva în afară de fapte mărunte. Superficialitatea ei, guvernată de

dictonul *carpe diem,* era un mod de a se proteja; felul plăcut de a fi şi firea veselă erau ca un cerc magic pe care îl trasase în jurul ei.

Dacă voia să scoată ceva de la ea, trebuia să procedeze ni grijă. Pe scurt, să-i spună că era dispus s-o asculte, în caz că voia să-şi descarce sufletul.

— Poate mă duc într-o excursie cu bicicleta în acest weekend, îi zise.

— A, da?

— Nu ştiu încă. Voiam sigur să fac ceva diferit. Mă gândeam că Ron mi-ar putea recomanda un traseu.

Lana nu spuse nimic.

— Poate îl întrebi tu? El îşi ţinu respiraţia. Spera, în tăcerea care se aşternuse, că Lana îi va spune: „Eu şi Ron ne-am despărţit”.

În schimb, ea zise:

— L-aş putea întreba. Dacă trece pe la mine. Dar nu ştiu când va fi asta. Făcu o pauză. Când vorbi din nou, vocea ei sună aspru şi strident. De ce crezi că îşi doreşte Karin aşa de mult un copil?

Eli smulse un pumn de iarbă dintr-o crăpătură din stâncă şi o aruncă cât colo. Ar fi putut să-i răspundă la întrebare. Asemenea lui Karin, îl îngrijora şi pe el că trecea timpul şi ea nu făcea nimic. În schimb, îi zise:

— Tu să-mi spui.

Ea se ridică în picioare şi îşi netezi rochia cu bretele, din bumbac albastru.

— Un copil te ţine legată de el. Te împiedică să faci unele lucruri pe care le doreşti.

— Crezi că sora ta e îngrijorată că, dacă nu face un copil, Gene o poate părăsi?

— N-ar părăsi-o niciodată. Şi nici ea pe el. Niciunul dintre ei nu poate trăi fără celălalt, fără magazin, fără Vermont sau orice altceva.

Eli se uită cu atenţie la ea; muşchii i se încordau sub pielea fină de pe gât, sânii i se ridicau şi coborau din ce în ce mai tare. Nu mai avea timp de subtilităţi. O întrebă direct:

— Ce te frământă?

Lana stătea pe marginea stâncii, cu privirea aţintită în întuneric. În timpul zilei, băieţilor de liceu le plăcea să-şi arate fundul turiştilor de pe feriboturi. Le mai plăcea şi să sară şi să se scufunde în apele reci şi adânci. Lana îşi bălăngănea picioarele dincolo de stâncă, iar Eli îşi muşcă limba să nu-i spună: „Ai grijă, te rog!”

Nu avea cum să fie pregătit pentru ceea ce putea să urmeze, şi nici în cazul în care ea s-ar fi aruncat brusc de pe stâncă.

— Sunt însărcinată, spuse ea.

Inima i se cufundă în piept şi ajunse la fundul cavităţii toracice, ca o ancoră care se izbeşte de nisip.

— Eşti sigură? o întrebă. Ştii, pot exista şi… simptome false. Ai făcut testul?

— Nu încă. Am să-l fac mâine, după serviciu… dacă vrei să-mi fii alături.

— Sigur că vreau. Poate nu e nimic.

— Poate. Se întoarse cu faţa spre el, cu ochii scăpărând văpăi în lumina lunii. Dar toate semnele îmi spun că este.

— De aceea ţi-a fost rău.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

El se ridică şi veni lângă ea. Încerca să nu pară panicat.

— Ron ştie?

— Când să-i spun? Nu l-am mai văzut, zise Lana, râzând puţin isteric acum. Nici nu-i cunosc numele de familie. Nu-i amuzant? Nu ştiu unde locuieşte. Nu ştiu nimic despre el. Nu cred că o să mă mai caute prea curând.

— De unde ştii?

— N-a mai trecut pe la mine în ultimul timp. Asta-i tot.

Eli nu se înfuria uşor. Nu-şi amintea să se fi mâniat vreodată ca acum. Unghiile îi intrară adânc în carne.

— Îl găsim noi.

— Nu cred că vreau să-l găsesc, spuse ea.

„Nici eu”, se gândi el. În cel mai tainic ungher al minţii sale, nu-şi făcea griji numai pentru Lana, ci şi pentru el însuşi. Dacă se mărita? Ar pierde-o pentru totdeauna.

— Nu pot să fac un copil, spuse ea.

— De ce?

— Pentru că am… *am avut…* alte planuri.

— Costa Rica?

— Nu pot să trăiesc în junglă şi să schimb scutece sau să alăptez la sân.

— Te-ai gândit… vreau să spun, te-ai gândit…?

— La avort? Scutură din cap. Nu cred că e de mine. Am fost vegetariană jumătate din viaţă. Nu pot nici să mănânc un hamburger fără să mă gândesc că fac un păcat de moarte.

Eli dădu din cap.

— Probabil că adopţia e soluţia. Se uită la el, căutându-i privirea şi dorind să aprobe lucrul la care se gândea ea. Vreau să fac ceva cu viaţa mea, nu să fiu legată de un copil. Nu sunt făcută să fiu mamă şi nu văd altă soluţie decât să-l dau spre adopţie.

Îşi ţinea încă braţele încrucişate pe piept, strângându-şi umerii cu mâinile. El nu voia altceva decât să-i desfacă braţele, s-o îmbrăţişeze şi s-o legene, spunându-i astfel, fără cuvinte, că o iubeşte, că poate conta pe el – în orice situaţie.

Dar asta n-avea să se întâmple.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise ea. Da, am folosit prezervativ.

— Nu mă gândeam la asta, spuse Eli.

— Ştii doar că nu iau nimic, continuă ea, făcându-şi de lucru cu mărgelele de lemn ale brăţării de la încheietura ei subţire. Nu iau anticoncepţionale. A fost… un accident.

— Dar ce s-a întâmplat mai exact?

— Nu ştiu. Poate s-a găurit prezervativul.

El îşi trecu o mână prin păr şi nu păru să-i

pese că era ciufulit. Încercă să-şi ignore furia, dar ea se afla acolo, o durere acută, răscolitoare.

— Nu pot să înţeleg, Lana. De ce te-ai încurcat cu el?

— E un tip interesant.

— De toţi ai zis că-s *interesanţi.* De fiecare dată.

— Te rog, zise ea pe un ton implorator. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

El inspiră adânc. În aer se răspândise mireasma pădurii de lângă lac, combinată cu mirosul dulce al pielii Lanei. Inima îi bătea tare şi mintea îi era confuză. Făcu un pas spre ea, cu gândul să-i pună mâna pe umăr şi s-o aline pe cât posibil. Dar în clipa când mâna îi ajunse atât de aproape de ea încât simţea căldura emanată de braţul ei gol, ea se feri.

Îşi aruncă cu atâta furie sandalele, că zburară înspre copaci.

— Ce faci?

— Ce crezi? întoarsă cu spatele la el, îşi scoase rochia peste cap. Nu purta sutien; şi-l punea rareori. Îi văzu spatele frumos arcuit, omoplaţii puternici, talia fină şi curba armonioasă a şoldurilor.

Pe neaşteptate, îl impresionă stranietatea acelei seri, a relaţiei lui cu ea. Putea să-şi scoată totul de pe ea şi să stea complet goală în faţa lui, şi el tot ar fi simţit că erau o sută de straturi între ei, de parcă aerul însuşi nu le-ar fi îngăduit să se

vadă unul pe celălalt.

Ea nu ezită. Trecu repede de marginea stâncii, în întuneric, apoi se opri o clipă, ca o rază piezişă a lunii, înainte să sară în apa neagră de dedesubt.

Eli se aşeză în vârful unei stânci şi aşteptă. Îşi stăpânise dorinţele aşa de bine, că odată chiar crezuse că dispăruseră. Suferise atâta că îl respinsese – se simţise chiar umilit – când îi oferise întreaga lui iubire, acum mulţi ani, iar ea nu i-o acceptase. Se limitase să rămână în planul doi şi îşi spusese că va fi mulţumit. Dar adevărul era că nu putea fi.

O auzi pe Lana înotând pe lângă stânci. Nu erau imposibil de urcat, dar îţi puteau juca feste chiar şi în timpul zilei. Şi-o imagina acolo jos, în întuneric, cu pielea udă în aerul răcoros, cu părul unduindu-se şi lipindu-i-se de umeri, ca o naiadă din mitologia greacă, încercând să-şi găsească cel mai bun drum printre stânci.

Se ridică şi scrută lacul cu privirea, întrebându-se dacă de această dată îl va lăsa s-o ajute să urce pe mal.

Iulie

Daucus carota (cunoscută şi sub numele de morcov sălbatic): Unii susţin că florii i s-a spus astfel deoarece mijlocul ei purpuriu reprezintă sângele care i-a curs reginei când s-a înţepat la deget lucrând la o dantelă. Alţii zic că pistilul

purpuriu este însăşi regina, iar „horbota”, gulerul ei. Se mai spune şi că regina Anne le-a provocat la întrecere pe doamnele ei de onoare, ca să vadă cine reuşea să facă o dantelă la fel de frumoasă ca această floare; regina a câştigat. Se zice că horbota reginei Anne s-a folosit şi ca abortiv.

4 iulie

Lana se ţinea cu mâinile de balustrada punctului panoramic din Parcul Battery, de unde se vedea lacul. În spatele ei, mai departe, Karin, Gene, Eli şi Kelly şedeau pe pătura întinsă pe iarbă pentru picnic. Cerul în amurg era de un albastru-închis, fără niciun nor, iar în zare bătea într-un galben atât de îmbietor, încât un copil ar fi putut rupe o bucată din el că se învelească cu ea, în chip de pătură.

Îşi amintea cu exactitate momentul în care se gândise pentru prima dată că nu vrea copii. Karin era la parter, pregătind masa pentru chiriaşi, iar ea şedea picior peste picior în podul încuiat, cu o păpuşă de la consignaţie în braţe. Păpuşa avea capul neted şi chel ca al unui nou-născut şi un corp moale de cârpă, cu pete galbene. Îl dezmierda pe bebeluş şi îi spunea vorbe de alint, iar inima îi era plină de dragoste, când îşi auzise tatăl intrând în casă. Paşii îi răsunau greoi, ca ai unui călău. Se oprise o clipă să asculte. Apoi îşi îndreptase atenţia asupra păpuşii din poala ei,

încercând să simtă din nou acel sentiment minunat.

Dar era prea târziu. Dragostea dispăruse. N-o mai putea regăsi. În cele din urmă, pusese păpuşa înapoi în coşul pentru lapte din colţ şi n-o mai luase de-acolo.

Sigur că pe atunci nu fusese pe deplin conştientă de legătura dintre paşii tatălui ei şi sentimentele ei faţă de păpuşă. Fireşte că schimbarea nu se produsese instantaneu – probabil că durase ceva timp –, dar acel episod din pod fusese ultima picătură care umpluse paharul. Oricum s-ar fi întâmplat, din acea clipă fusese sigură că nu vrea să aibă niciodată copii. Tot ce-şi dorea erau nişte aventuri trecătoare – să vină şi să plece când voia, precum chiriaşii tatălui ei. Poveştile pe care i le spuseseră toţi acei bărbaţi îi înflăcăraseră imaginaţia. Nu avea răbdarea necesară să-şi petreacă toată viaţa acasă.

Un grup de copii firavi de la şcoala primară trecu alergând pe lângă ea, ciripind şi jucând leapşa. Era copil peste tot, zbenguindu-se, împiedicându-se şi ţipând. Părinţii împingeau cărucioare, alergau după puştii neascultători şi le ştergeau mâinile murdare. Unele familii păreau fericite, altele nu.

Lana îşi sprijini capul între mâini.

— Ce faci acolo, singură? o întrebă Karin.

— Ce? tresări Lana şi îşi ridică privirea. Ah, admiram şi eu priveliştea.

— Vino să stai cu noi. Fără supărare, dar n-o înghit pe noua prietenă a lui Eli. Sigur, e bine pentru el că şi-a găsit în *sfârşit* pe cineva, dar mă scoate din sărite.

— Ei, mai lasă-i şi tu în pace. Nu le stă aşa de rău împreună, zise Lana, râzând şi uitându-se spre cei doi.

Toată seara, Kelly se agăţase de braţul lui Eli când se plimbaseră, îl sărutase de câte ori avusese ocazia, îşi pusese mâna în buzunarul lui de la spate şi se jucase cu părul lui. Lana se întoarse la timp să o vadă pe Kelly cu spatele rezemat de pieptul lui Eli, şi un fior de emoţie, pe care nu şi-l putea explica, îi trecu prin inimă.

La un moment dat, chiar la începutul prieteniei ei cu Eli, se simţise atrasă de el. Acum îşi amintea prima clipă în care îi auzise vocea, caldă şi înflăcărată, când ridicase mâna la cursul de biologie ca să ceară lămuriri profesorului în privinţa celor predate. Îl observase, nu doar în treacăt, ci cu multă atenţie. Şi îşi dăduse seama că şi el era atras de ea. Însemnau ceva unul pentru altul.

Altor bărbaţi – băieţi, care o tratau cu bere ieftină şi se prefăceau că îi înţeleg pasiunea pentru flori – le ceda uşor, pentru că nu reprezentau mare lucru pentru ea. Dar Eli era altfel. Era atât de fascinat de toate, punea mereu întrebări, citea tot timpul. O înţelesese atunci, şi o înţelegea şi acum. Călcaseră o dată pe de lături,

împingând lucrurile dincolo de o simplă relaţie între prieteni, şi aproape că stricase totul. Era sigură că n-are să mai facă o asemenea greşeală.

Dar acum, când se silea să se uite la Kelly cum îşi trecea degetele prin părul lui, simţul posesiei, puternic şi sălbatic, îi străpunse inima – un sentiment cu totul nepotrivit pentru o prietenă. Apoi, încercă să şi-i alunge din gând şi se întoarse cu spatele la ei.

— Cred că Eli trebuie să aibă un motiv serios ca s-o placă. Hai să ne gândim care ar putea fi.

— Când am plecat, încerca să-l facă pe Eli să-i lingă de pe degete chipsuri.

— Păi, *asta* e ceva destul de rău.

— Cred că se simte ameninţată de tine. Mă pricep la oameni. Sunt aproape sigură că bănuieşte că e ceva între line şi Eli.

— Dar nu e, zise ea.

Se opriră o clipă din vorbit, să asculte ţipetele pescăruşilor, zbieretele copiilor din spatele lor, exclamaţiile elevilor care jucau Ultimate Frisbee pe peluză. Tensiunea din aer era palpabilă. Toţi oamenii din oraş mureau de nerăbdare să înceapă artificiile.

— Lana, n-ai vrea să vorbim despre Calvert?

Lana îşi dădu ochii peste cap ca un copil poznaş.

— Am vrut eu vreodată?

— Nu, dar mă gândeam că ar fi momentul potrivit, dat fiind că s-a întors în oraş.

— Poate că a şi plecat.

— Vrei să spui că nu ştii? o întrebă Karin, un pic ironică.

— De unde să ştiu?

Karin strânse cu atâta putere balustrada metalică din faţa ei, că i se albiră articulaţiile degetelor. Lana observă că îi evita privirea. Se uita ţintă la piscurile împădurite ale munţilor Adirondack. Era clar că se întâmplase ceva.

— Vreau să ştiu adevărul, zise Karin, pe un ton tăios ca un cuţit.

— Karin, eu…

— Vreau să mi-l spui tu, ca să nu înnebunesc când am să-l aflu mai târziu.

Lana încremeni, pierzându-şi brusc cumpătul. Ar fi trebuit să-şi dea seama că sora ei va pune lucrurile cap la cap. Nimeni nu ştia mai bine ca ea să recunoască semnele graviditătii.

— Îmi pare rău, spuse Lana. N-am vrut să te supăr.

— Dar *sunt* supărată. Mă simt de parcă mi-ai tras preşul de sub picioare.

Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

Lana tăcu, ruşinată.

— Mă simt… aşa de trădată, oftă Karin. Dacă voiai să fii iar în relaţii bune cu tata, de ce nu mi-ai spus? Chiar că nu înţeleg.

Ceaţa din mintea ei se ridică brusc.

— Stai puţin! Crezi că eu… N-am ştiut nimic de el până în ziua când m-am dus la închisoare…

De ce m-ar fi interesat?

— A venit aici să te vadă *pe tine.* Ţie ţi-a trimis felicitarea. Şi te-ai purtat aşa de ciudat în ultimul timp. Să pleci de la serviciu atât de devreme. Să discuţi în şoaptă, oprindu-te exact când am apărut eu. Sigur ai fost să vorbeşti cu Calvert.

— Nu, răspunse Lana clătinând din cap.

Focul din ochii lui Karin nu se stinse imediat, ci mai pâlpâi puţin, apoi flacăra păli şi fu înghiţită de întuneric.

— Sigur?

Lana îşi puse mâna pe umărul surorii ei.

— De ce-aş vrea să-l văd? Şi, pe deasupra, de ce să mă întâlnesc cu el fără tine?

— Nu ştiu, m-am gândit şi eu…

— Credeai că vreau să-l păstrez pentru mine?

Karin făcu o grimasă.

— Sunt ridicolă.

— Deloc, spuse Lana pe un ton blând, luându-şi mâna de pe umărul lui Karin. Te înţeleg.

— Atunci de ce te-ai grăbit să-i sari în ajutor când a sunat de la puşcărie?

Lana îşi privi cu atenţie mâinile.

— Nu voiam decât să fac ceea ce trebuie pentru un om care avea nevoie de ajutor. Dar nu vreau să-l mai văd. Niciodată. Lana se opri. Ar fi putut să spună mai multe, încă o durea să se gândească la cât de puţin îi păsa lui de ele. De câte ori vorbea cu sora ei despre copilărie, o cuprindea o puternică senzaţie de claustrofobie.

Probabil pentru că ea şi Karin aveau aceleaşi amintiri, ferecate într-un univers în care nu avea să intre niciodată vreo rază de lumină.

Karin îşi duse mâna la frunte şi închise ochii.

— Dacă nu e vorba despre Calvert, atunci de ce îţi cereai scuze?

Pe faţa Lanei nu se mişcă niciun muşchi.

— M-am zăpăcit.

— Poate pe alţii poţi să-i păcăleşti, dar eu te cunosc de o viaţă.

Lana se întoarse cu spatele la lac, brusc dezgustată de privelişte – de cer, de păsări, de oamenii care îşi aruncau în apă cutiile de bere strivite şi scandau să înceapă odată artificiile. Îşi rezemă mijlocul de balustrada solidă şi se uită în sus, la ramurile glădiţei de deasupra capului. Oare să-i spună lui Karin că e însărcinată? Nu voia – refuza să-i smulgă surorii ei inima din piept.

Karin se uita la faţa Lanei ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— E vorba despre Ron, nu-i aşa? V-aţi despărţit şi nu ai vrut să-mi spui.

Lana înţelese că i se oferea o şansă. *Trebuia* să profite de ea.

— Nu m-a mai sunat de mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Ultima dată ne-am văzut de ziua mea.

— Când s-a întâlnit cu Eli, vrei să zici?

— Nu m-am gândit la asta.

— Gelozie. E simplu.

— Nu, o contrazise Lana, dar i se învârteau rotiţele în minte şi totul începea să i se pară logic. Oare o părăsise Ron pentru că se întâlnise cu Eli la ea acasă? Oare, la fel ca mulţi alţi iubiţi ai ei, o ştersese de pe listă?

— Eşti supărată. Te gândeşti că ai dat-o în bară, îi sugeră Karin.

Lana auzi explodând şi pocnind primele artificii deasupra lacului şi mulţimea de oameni uimiţi izbucnind în urale. Văzu faţa lui Karin trecând de la roz la verde, apoi la albastru.

Poate că sora ei avea dreptate. Poate că Ron se speriase şi fugise după ce îi spusese că ea şi Eli fuseseră odată amanţi. Nu i se frângea inima la gândul că Ron îşi pierduse interesul pentru ea. Probabil că acea relativă nepăsare se datora, pur şi simplu, faptului că acum avea un motiv mult mai puternic să-şi regrete mărturisirea. Se apăsă tare cu o mână pe burtă.

— Sper că nu te-ai supărat pe mine că ţi-am zis toate astea, se scuză Karin, dar cred că relaţia voastră nu mergea bine din cauză că eşti prea apropiată de Eli.

— Ce legătură are prietenia mea cu el?

— Unui bărbat nu-i place să împartă femeia pe care o iubeşte cu altul.

Lanei îi *bubui* inima în piept, explodând apoi ca praful de puşcă. Corpul îi luă foc de la piept până în vârful degetelor de la mâini şi picioare.

— Eli? Eli să fie îndrăgostit de mine?

Karin pufni în râs. Ochii ei căprui se făcură ciudat de verzi în lumina artificiilor.

— Ce tot spui acolo? Nu, nu m-am referit la *Eli.* Uau! Trebuia să vezi ce mutră ai făcut! Nu, m-am gândit la alţi ţipi. La bărbaţi, în general. Nu le place să împartă nimic.

— Dar Eli mi-e doar prieten, reuşi să îngaime Lana.

Treptat, respiraţia îi reveni la normal. Lumea nu mai era cu susul în jos. „Ce Dumnezeu a fost asta?” se gândi ea.

— Eli nu mă doreşte în acest fel.

— Ştiu asta. O ştii şi tu. Dar bărbaţii cu care te întâlneşti? *Ei* nu ştiu asta. Sunt convinsă că ar fi mai bine să nu te mai vezi cu Eli un timp. Uită-te la el, Lana! Dar uită-te *bine.*

Lana aruncă o privire spre pledul pentru picnic, pe care Gene stătea pe burtă, sprijinit în coate, iar Eli şi Kelly se înveliseră cu o pătură lucrată din petice. Amândoi erau uit inşi pe spate, cu feţele în sus. Imaginea îi pârjoli inima. Îşi ridică ochii spre cerul luminat de artificii.

De-a lungul anilor de prietenie cu Eli, existaseră momente când trebuise să fie dură. Să privească adevărul în faţă. Acum, observa cum se schimbă relaţia dintre ei, cum prietenul ei cel mai bun îşi vedea de viaţa lui. Eli fusese aşa de distant cu ea în ultimul timp, şi, cu cât o respingea el mai tare, cu atât mai aproape dorea ea să-i fie. *Tânjea* după el – şi nu era un cuvânt pe care îl folosea

uşor. Nu credea că e vorba despre dorinţă sexuală, şi totuşi, era un dor atât de puternic şi de profund, încât nu putea fi trecut cu vederea. Simţi mâinile lui Karin masând-o pe spate, nu cu blândeţe, ca să-i aducă alinare, ci cu putere, de parcă ar fi îndemnat-o să nu se lase.

— Ne place sau nu femeia, Eli are o şansă să fie fericit, spuse Karin, pe un ton calm, dar hotărât. Şi nu se poate concentra pe relaţia cu Kelly dacă tu eşti mereu prin preajmă. Nici Kelly nu se poate simţi bine cu el dacă tu eşti tot timpul prezentă.

— Ai dreptate, zise Lana. Multă dreptate.

— Cât despre tine… ei bine, dacă n-ai fi fost atât de apropiată de Eli, lucrurile ar fi mers altfel între tine şi Ron.

Lana încuviinţă din cap. Lacrimile din ochii ei preschimbară artificiile în pete roşii. Şi le şterse cu dosul palmei.

— Şi ce să fac?

— Să nu-l mai sufoci pe Eli. Când sunteţi împreună, parcă trăiţi într-o lume în care aveţi acces numai voi doi. Dacă v-aţi lăsa mai mult spaţiu de manevră, aţi fi amândoi mai fericiţi.

Lana închise ochii şi respiră adânc. Aerul avea un miros dulce de sulf şi de fum. Deasupra, se dezlănţuiau artificiile, dar lacul era liniştit ca o oglindă, sub ploaia de scântei.

Eli era cel mai bun şi mai merituos om pe care îl cunoştea. Ar fi un act de egoism din partea ei să-

i pună în primejdie relaţia cu Kelly doar pentru că nu ştia cum să se stăpânească. Îl dorea, voia de la el ceva pe care nu reuşea să-l definească, dar, orice simţea pentru el, avea să-i treacă. Îi trecuse şi altă dată, îi va trece din nou. Între timp, trebuia să se dea la fund. De dragul amândurora.

— Te simţi mai bine? o întrebă Karin.

— Da, zise Lana.

Deasupra ei, artificiile răspândeau flăcări.

4 iulie

A doua zi, Lana stătea pe veranda de la Wildflower Barn şi aştepta. În depărtare, clopotele de la biserică băteau ora şase, cu un dangăt slab şi somnoros. Un iepure cafeniu se ridică pe labele din spate, la marginea proprietăţii, şi adulmecă aerul.

Încă o dată, Lana îşi uitase cheile în maşină, iar Karin venea ca s-o scoată din încurcătură. Pentru că nu avea telefon mobil, fusese nevoită să meargă aproape un kilometru până la o cabină telefonică şi s-o sune pe Karin. Apoi, se întorsese la magazin, unde n-avea nimic altceva de făcut decât să-şi omoare timpul. Acum era singură cu gândurile pe care încercase toată ziua să le alunge. De aproape zece ani evitase să se gândească la noaptea când ea şi Eli făcuseră dragoste, dar acum o copleşeau amintirile – cu mult mai puternice decât fusese faptul în sine.

Chiar şi acum se înfierbânta gândindu-se cum i se trezise la viaţă întregul trup atunci când o sărutase pe neaşteptate – fusese doar instinct şi bucurie. Făcuseră dragoste ca doi începători, neîndemânatici şi grăbiţi. Însă Lana nu se mai simţise în viaţa ei atât de legată de cineva. Pentru o fracţiune de secundă, tot ce i se păruse sigur sau previzibil fusese aruncat în haos. Întinşi în iarbă, sub bolta întunecată a cerului, Eli îi dăruise acel gen de plăcere ce desparte prietenia de iubire trupească. Lăsase urme adânci pasiunea aceea nebunească, acea dorinţă imposibil de înfrânat, care nu, avea mai multă consistenţă decât dâra luminoasă rămasă pe cer în urma unui meteorit.

Când se gândea la viitor, vedea doar două moduri de a trăi: unul în deplină libertate, cu călătorii şi aventuri; celălalt aici, în Vermont – o viaţă tihnită, cu satisfacţii, dar în care nu se întâmpla nimic deosebit. O viaţă în care să se mărite şi să aibă copii. O viaţă pe care nu şi-o dorea.

I se păruse că singurul compromis posibil era să se limiteze la prietenie. Dar, după ce făcuse dragoste cu el, nu mai avea încredere în ea că putea să păstreze o anumită distanţă între ei. Dacă el se ţinea după ea, nu va fi în stare să-i reziste. Aşa că trebuia să găsească o modalitate de a se asigura că el nu avea să se ţină după ea, în aşa fel încât să nu poarte numai ea responsabilitatea de a rămâne doar prieteni.

Amândoi trebuiau să aibă grijă să nu depăşească limitele. Altfel, vor fi pierduţi.

Aşadar în noaptea ce urmase celei în care făcuseră dragoste, îl invitase pe Chip, unul dintre colegi, la ea în cameră. Televizorul mergea, dar fără sonor. Patul era desfăcut. Se uita tot timpul la ceas, îşi rodea unghiile şi flirta cu neruşinare, râzând prea zgomotos.

În cele din urmă, Eli deschisese uşa, silueta lui profilându-se în lumina galbenă de neon de pe hol. Ea îşi pusese repede picioarele în poala lui Chip.

— Ce cauţi aici? îl întrebase ea.

La început, fusese prea uluit ca să reacţioneze. Ea îşi coborâse picioarele din poala lui Chip, îşi trăsese în jos bluza şi îşi netezise părul, deşi nu era nevoie, şi se dusese spre el. Ochii lui căprui, de obicei atât de calzi şi de blânzi, o priveau cu o asprime neclintită. Nu se urâse niciodată mai tare, dar trebuia să meargă mai departe ca să pună capăt sentimentelor lui faţă de ea. Trebuia să le distrugă. Nu vedea altă soluţie.

Îngăimase o scuză inutilă, dar el o oprise, ridicând mâna.

— E nostim ce văd, spusese el, deşi în vocea lui nu era nici urmă de amuzament. Venisem să-ţi spun că am făcut o greşeală, dar cred că ţi-ai dat şi tu seama.

Apoi plecase, lăsând-o mută de uimire şi îndurerată. Iar când uşa se trântise în urma lui,

camera rămăsese din nou cufundată în întuneric.

Acum, se uita la furgoneta lui Karin, care intra pe alee. Lana se ridică, îşi puse poşeta pe umăr şi spuse o rugăciune de mulţumire.

Nu ştia de unde îi veniseră brusc toate aceste gânduri sâcâitoare. Poate pentru că Eli se vedea cu altcineva. Indiferent de motiv, trebuia să le alunge. Karin avea dreptate. Trebuia să stea deoparte.

Karin deschise portiera maşinii şi îi aruncă Lanei cheile de rezervă.

— Îmi pare rău, se scuză Lana.

Karin ridică din umeri.

— Trebuie neapărat să-ţi cumperi cât mai repede un mobil.

— Ai diseară vreun program cu Gene?

— Nu, mă duc la cazarma de pompieri, la o tombolă. De ce? Vrei să vii şi tu?

Lana zâmbi uşurată.

— Cu multă plăcere, zise ea.

6 iulie

Când intră pe uşa dormitorului, Karin îşi masa mâinile ca să-i intre în piele şi ultimele urme de cremă hidratantă cu lapte de cocos. Televizorul şi veioza de pe noptieră răspândeau lumină în camera altminteri întunecată. Soţul ei era în pat, cu ochelarii pe vârful nasului, citind o revistă de politică. Pijamaua – comună, cu dungi albastre – îi

era prost încheiată.

Săptămâna trecută, Karin îi împărtăşise lui Gene bănuiala că Lana se vedea pe ascuns cu tatăl lor, şi ajunseseră să se certe. În seara aceasta, se dondăneau în privinţa părinţilor lui Gene din Montpelier (ea se abţinuse să nu-i spună Mont *Peculiar*[3], deşi reşedinţei socrilor ei i se potrivea acest nume). Cearta luase sfârşit când Karin începuse să ţipe, iar Gene plecase de-acasă. Înainte, nu se certaseră *niciodată* aşa.

Ea trase pătura şi se urcă în pat. Gene nu catadicsi să-i arunce nici măcar o privire.

— Se întâmplă ceva interesant în lume? întrebă ea, uitându-se peste umărul lui.

— Nu. Gene închise revista, îşi dădu ochelarii jos şi se întinse să stingă veioza. Karin opri televizorul din telecomandă. Ochii i se obişnuiau cu întunericul în timp ce Gene trăgea de pătură şi se învelea. În beznă, lui Karin îi reveni curajul.

— Iubitule?

El nu-i răspunse. Nu vorbise cu ea de ore bune.

— Uite ce e, îmi pare rău. Dacă vrei să mergem în weekend la mama ta, e-n regulă, ne ducem. Lana va trebui să lucreze în plus, dar se va descurca. Bine?

În continuare nu primi niciun răspuns.

— Gene, te rog, zise ea, căutându-l pe sub pătură, dar el se întorsese cu spatele la ea. Noi nu

3 Muntele ciudaţilor

ne purtăm aşa de obicei. Te rog!

El oftă.

— M-am plictisit să găseşti mereu motiv de ceartă.

Karin îşi afundă o clipă capul în pernă. Gene trecea prin aceeaşi perioadă dificilă ca şi ea. De dragul lui, trebuia să se stăpânească mai bine.

— Îmi pare rău. Am să mă străduiesc mai mult.

— E-n-regulă. N-am prea fost în apele mele în ultimul timp. Nu trebuia să-i promit mamei că ne ducem la ea, fără să te întreb şi pe tine.

— Nu-i nimic.

Karin îl auzi cum se cuibărea mai bine sub pătură, încercând să adoarmă. Ştia că nu avea de gând să mai facă nimic cu ea în noaptea aceea. Dar…

— Gene?

El se întoarse spre ea un pic cam repede.

— Ce *mai e?*

Se frecă la faţă; ea auzi sunetul făcut de degetele lui pe ţepii din barbă.

— Iubitule, nu crezi că ar trebui… ştii tu? Poate…

El rămase tăcut minute întregi.

— Iubitule?

— Hai, dormi acum, spuse el. la echipa de hochei pe iarbă. Lana reuşise, dar Karin nu. Şi cu toate că Lana încercase să-i explice – chiar să se scuze Karin se supărase aşa de tare pe ea, că

încetase să-i mai vorbească. Lana nu avusese senzaţia că fusese răutăcioasă; mai degrabă credea că sora ei încerca să accepte lovitura pe care o primise cum putea ea mai bine. După trei zile, Lana părăsise echipa.

Desigur, Karin se schimbase mult în bine, dar să-i spună că e însărcinată era cu totul altceva decât să aibă succes în echipa de hochei – şi îi era groază de reacţia ei.

Alt lucru care o împiedica să-i spună lui Karin că e gravidă era că *nu se simţea* încă aşa. În ciuda tuturor schimbărilor care se petreceau în corpul ei, nu avea senzaţia că urma să aibă un copil. Cum să recunoască deschis un adevăr de care ea însăşi nu era convinsă pe deplin?

Ei bine, nu avea nicio importanţă dacă se simţea însărcinată sau nu. Chiar dacă nu-şi dezvăluia secretul, tot s-ar fi dat de gol în scurt timp.

— Karin…

— Ce e?

Lana stătea cu nasul în catalog, făcându-şi curaj.

— Ţi-am zis şi că Gene crede că sunt obsedată de Calvert?

Lana scutură din cap.

— Obsedată! repetă Karin, râzând cu jumătate de gură. Tipul îşi face apariţia după atâţia ani, poate că pândeşte la fiecare colţ, sau nu, iar Gene crede că sunt *obsedată* de el.

Lana încuviinţă din cap şi îşi frecă tâmplele cu ambele mâini. Simţea că îi crapă capul de atâtea griji pe care şi le făcea în privinţa copilului şi de temerile care o măcinau, după întoarcerea lui Calvert. O părăsea curajul. Poate că acum nu era momentul potrivit.

Din cauza sarcinii, nu mai era în stare nici să ia decizii, nici să acţioneze. Era aproape sigură că avea să dea copilul spre adopţie, dar nu putea să ia singură această decizie. Trebuia să se gândească dacă merita să încerce cu adevărat să ia legătura cu Ron. Tipul o părăsise – nu era aşa de naivă să creadă că i-ar plăcea să afle de copil. De asemenea, o parte din ea se simţea vinovată că rămăsese însărcinată, de parcă o făcuse singură – aşa că doar ea merita să poarte această povară, cu toate dificultăţile pe care le presupunea.

Cealaltă parte din ea voia să bată din picior, să-l arate cu degetul şi să ţipe: „Tu mi-ai făcut asta!”, dar în adâncul sufletului ştia că ea şi Ron erau vinovaţi în aceeaşi măsură.

Noaptea trecută visase că picioarele îi prindeau rădăcini şi că, dacă nu continua să alerge, aveau s-o ţintuiască locului şi nu se va mai putea urni niciodată de acolo. Îşi amintea o străveche legendă pe care o auzise la cursul „Flori şi mituri”, potrivit căreia Apollo urmărea o femeie cu care voia să facă sex – s-o violeze –, dar unui alt zeu i se făcuse milă de ea şi o preschimbase într-un copac. Dar Lana se mai întreba cine fusese cu

adevărat pedepsit în acea legendă – Apollo, care fusese lăsat să cutreiere pământul în lung şi-n lat şi să-şi facă poftele cu alte femei – sau fata, pironită în ţărână pentru tot restul zilelor ei?

Măcar… măcar de-ar putea să-i spună cuiva cum se simţea. Era singura dată în viaţa ei că voia să-şi deschidă sufletul în privinţa unui lucru atât de important… şi Karin era atât de irascibilă, iar cu Eli… nu putea vorbi despre asta pentru nimic în lume. N-avea să-i răpească şansa la fericire doar pentru că simţea nevoia să i se destăinuie. Iar asta însemna să nu-i stea în cale.

Cu toate acestea, se întreba mereu dacă el îşi dădea seama că ea încetase să-l mai sune. Dacă se mai gândea la ea.

Nu! Era o prostie să se mai agaţe de el. Renunţase la pretenţiile asupra inimii lui cu mulţi ani în urmă.

Sună cineva la uşă. Ea şi Karin îşi ridicară în acelaşi timp ochii de pe cataloage.

— O fi Ron? se gândi Karin cu voce tare.

Lanei îi bătea inima să-i spargă pieptul.

— Nu cred. Mă întorc imediat.

Îşi masă ceafa în timp ce străbătu livingul, trecând pe lângă canapeaua cu perniţe brodate cu mărgele, pe lângă rafturile cu figurine adunate din toată lumea. Dacă era Ron, avea să-i spună fără ocolişuri. Putea să facă faţă reacţiei lui, oricare ar fi fost aceea. Îşi adună curajul şi deschise uşa.

— Bună, zise Eli.

Lanei i se tăie respiraţia. Eli! Strânse tare clanţa în mână, dar nu asta voia să facă. În seara aceea, purta pantaloni kaki eleganţi şi un tricou cu dungi verzi. Nu se tunsese cam de mult şi îşi făcuse ceva la păr, că era zburlit şi răvăşit. În spatele ochelarilor cu rame negre, ochii îi erau la fel de căprui cum îi visase mereu.

— Bună, îi răspunse ea la salut, neavând destulă încredere în ea ca să mai adauge ceva.

Auzi o portieră trântindu-se şi o văzu pe Kelly coborând din maşina trasă pe dreapta. Purta sandale cu platformă şi o fustă neagră vaporoasă. Fata înconjură maşina, îi făcu semn şi se rezemă de geam. Lana înţelese mesajul – ea şi Eli erau supravegheaţi.

— Pe unde ai umblat? o întrebă el.

Ea încercă să schiţeze un zâmbet.

— Prin zonă.

— Ţi-am lăsat trei mesaje.

— Am fost ocupată.

— Cu ce?

— Ei… treburi.

El scutură din cap, şi un zâmbet sardonic îi apăru în colţul gurii.

— Asta m-am şi gândit că ai să spui. Oricum, nu pot să vorbesc cu tine acum, dar am vrut să-ţi spun ceva. N-are să-ţi placă.

Ea nu se mişcă din loc.

— Ce?

— L-am văzut pe Calvert din maşină azi după-

amiază. lira pe verandă şi suna la uşă. Cred că nu erai acasă.

Lana începu să tremure.

— Eşti sigur? Nu era altcineva?

— Hai, Lana, el era.

Ea se sprijini de uşă cu toată greutatea. Calvert fusese aici. Pe proprietatea ei. La uşa ei. În locul în care se credea în siguranţă. Se întoarse şi îşi rezemă fruntea de tocul uşii, pentru că nu putea să-şi lase toată povara pe un om pe care îi era interzis să-l atingă.

— Am trecut pe aici, spuse Eli pe un ton caustic, pentru că voiam să-ţi spun personal. Ştiu că te tulbură un subiect ca ăsta.

Ea dădu din cap, neştiind exact cum să reacţioneze. Ar fi vrut să-l poftească înăuntru, dar Kelly se uita urât la ei din stradă. Lana *trebuia* să păstreze distanţa. Ea era de vină că se ajunsese aici.

— Mai ai ceva să-mi spui? îl întrebă pe un ton cât mai normal cu putinţă.

El o privi lung. Era ceva în privirea lui, mai multă mânie şi înflăcărare decât văzuse ea vreodată. Şi Lana simţi că o cuprind aceleaşi sentimente, că jarul stins din ea se aprindea din nou.

— Nu, zise el. Nimic altceva.

Apoi traversă curtea în câteva secunde, mergând spre Kelly, care îl aştepta lângă maşină, ridicându-se pe vârfuri, ca să-l mângâie pe faţă şi

să-şi primească sărutarea, într-un mod atât de teatral, încât ar fi fost chiar nostimă atitudinea ei, dacă pe Lana n-ar fi durut-o aşa de mult ceea ce vedea. Ea nu mai rămase să vadă ce fel de sărut ti dădea – unul lent şi pasional, sau unul grăbit şi nepăsător. Închise uşa, dar fusese de-ajuns ca să-i aprindă imaginaţia, aşa că de-abia se târî înapoi în bucătărie ca să-i dea veştile proaste surorii ei.

12 iulie

Până în dimineaţa următoare, Karin luase deja o decizie. Nici ea şi nici Lana nu vor ajunge în pragul disperării de teamă să nu dea nas în nas cu Calvert. Era inacceptabil ca el să dea târcoale casei în care locuia sora ei. Şi se săturase să se simtă din ce în ce mai insignifiantă, deoarece singurele ei preocupări deveniseră ovarele sale, tatăl şi sora ei. La un moment dat, avusese şi ea o viaţă. Gene avea dreptate când îi spusese că-şi face prea multe probleme. Venise vremea să aibă grijă şi de persoana ei.

În acea dimineaţă, Karin o lăsase pe Meggie să se ocupe de magazin. Apoi o luase pe Lana de acasă, să-şi facă împreună cumpărăturile. Parcurseseră doar un cvartal, când Karin îi dezvălui adevărata destinaţie.

La auzul veştilor, Lana se făcu albă la faţă ca varul.

— Du-mă înapoi!

— Nu mai e cale de întoarcere, îi spuse Karin. Trebuie s-o facem. Trebuie să-l dăm afară de-acolo.

Karin se uită la sora ei, care-şi ţinea gâtul lung uşor înclinat şi pleoapele atât de coborâte încât Karin crezu că avea ochii închişi. Karin şi-ar fi dorit să-şi scutească sora de un asemenea chin. Era doar un copil când murise Ellen, aşa de tânără şi de optimistă. Crezuse că se vor duce în Wisconsin direct de la înmormântarea mamei ei şi că vor fi primite cu braţele deschise în casa şi în inima lui Calvert. Karin îşi dăduse seama imediat că pe Calvert nu-l interesa deloc soarta lor. Ea încercase să nu se gândească la el şi să-şi ajute sora în toate privinţele.

Dar Lana nu fusese în stare să şi-l scoată imediat pe Calvert din inimă. Cu cât o ignora mai mult tatăl ei, cu atât se chinuia Lana să-i atragă atenţia.

„Taţi, crezi că sunt drăguţă? Vrei să mă auzi cântând? Sunt fiica ta preferată?” Lana se învârtea încoace şi încolo, ţopăind în faţa tatălui ei, iar Karin simţea că i se rupe sufletul.

În cele din urmă, Lana începuse să înţeleagă că-şi dădea degeaba silinţa. Calvert abia dacă o băga în seamă, iar atunci când o făcea, îi spunea să se ducă afară, să se ducă în camera ei sau doar să plece de acolo. Prin urmare, Lana îi copleşea cu afecţiunea ei pe chiriaşi – bărbaţi singuratici şi rătăcitori, care o lăsau să-i distreze preţ de câteva

zile sau săptămâni, înainte să-şi ia tălpăşiţa. Odată ce se obişnuise cu frecvenţa plecărilor şi venirilor, odată ce înţelesese că, până la urmă, o vor părăsi, nu se mai întrista când aceştia o făceau.

Karin oftă, urându-se pe moment că o luase şi pe Lana după ea. Oare dorise să acţioneze mai mult pentru binele decât din dorinţa de a le face amândurora viaţa normală? Nu voia să o amestece pe Lana în treaba asta, ilar nu putea să stea acasă şi să tremure de frică în timp ce Calvert colinda străzile. Niciuna dintre ele nu va avea linişte până când nu aflau ce voia el, de fapt.

— Nu înţeleg de ce nu-l lăsăm în pace! spuse Lana. Va pleca dacă nu-l băgăm în seamă.

— Vrei să-şi facă apariţia în faţa casei tale când te aştepţi mai puţin?

— Nu. Dar nu vreau nici să ne purtăm aşa cu el.

— Nici eu, îi spuse Karin cu blândeţe.

Lana se uită la ea preţ de un minut.

— În regulă, spuse ea, în cele din urmă. Ai dreptate. () să fac ce pot.

Karin parcă furgoneta în faţa pensiunii Madison şi ieşi din maşină. Pe când mergeau pe poteca întortocheată şi năpădită de buruieni, ce ducea la uşa din faţă, Karin a trebuit să încetinească pasul pentru ca Lana să o ajungă din urmă. Era ca pe vremea când se întorceau împreună de la şcoală. Plimbările le făceau bine, dându-le speranţa că vor fi, în cele din urmă,

libere, dar, la capătul drumului, faţada masivă şi sobră a pensiunii era aceeaşi; nu părea mulţumit să le vadă, dar se consolase cu gândul că erau acolo.

Vopseaua cenuşie de pe uşă era umflată şi scorojită. Karin bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni.

— Hai să mergem, îi spuse Lana.

— Aşteaptă! Bătu cu pumnul în şipcile de lemn. Vopseaua pocni şi căzu. În cele din urmă, uşa se deschise. Calvert era acolo, gârbovit, frecându-se la ochi.

— Bună, fetelor.

Purta blugi decoloraţi, cam largi, şi un tricou pe care scria „Glendale, 1985”. Karin era şocată să-l vadă din nou. Lana îi spusese mai târziu surorii ei că arăta dărâmat. Dar cearcănele de sub ochi indicau acel gen de epuizare din care nu se putea reface, oricât ar fi dormit.

— Intraţi.

Holul pensiunii era plin de praf şi întunecos, cu tavane joase şi cu un televizor masiv pe masa de cărţi de joc dintr-un colţ. Urmele de căni de un alb asemănător găinaţului erau împrăştiate pe toată suprafaţa de lemn a măsuţei pentru cafea. Calvert le făcu semn să se aşeze pe canapeaua roşie decolorată, plină de praf, dar ele rămaseră în picioare.

— Ce bine-mi pare să vă văd pe amândouă, spuse el. Speram să treceţi pe la mine.

Karin îşi scoase pieptul înainte.

— Vrem să ştim de ce eşti aici.

— De ce sunt aici… Vocea îi hârşâia ca roţile unui camion care trece peste pietriş. Se aşează încetişor într-un fotoliu maro uzat. A trecut multă vreme.

Karin îşi încrucişă braţele la piept.

— Spune-ne de ce ai venit aici.

— Ţi-am mai zis că mi-au luat casa, spuse Calvert, uitându-se la Lana. Nu am unde să mă mai duc.

Karin reuşi să-i atragă atenţia.

— Când ai de gând să pleci?

— Cu toţii plecăm, mai devreme sau mai târziu.

— Nu la asta mă refer.

— Când plec din Vermont? Nu ştiu, depinde.

— De ce anume?

— Depinde cât timp îmi ia să-mi dau seama de ce am venit aici.

Karin se uita acum la Lana, îndemnându-şi sora să vorbească. Calvert avea obiceiul de a o pune la zid pe Karin, făcând-o să se îndoiască de sine însăşi. Din păcate, tatăl lor era foarte isteţ. Nu c-ar fi făcut o facultate – nici măcar liceul nu-l absolvise. Dar avea acea sclipire în ochi care te făcea să te gândeşti că e mereu cu doi paşi înaintea ta.

— Vrem să pleci de aici, îi spuse tăios Karin.

— Cum adică *vrem*? Amândouă?

Karin se uită din nou la sora ei. În lumina difuză, părea de pe altă lume, pradă chinurilor.

— Dacă nu ai niciun motiv să rămâi, atunci de ce nu pleci? îl întrebă Lana.

El plescăi pentru scurt timp.

— Mă gândeam că mi-ar face plăcere să te văd.

Karin izbucni:

— Nu-ţi dăm niciun ban.

— Nu vreau nimic de la voi.

— Şi nici n-o să ne transformăm peste noapte în fiice *iubitoare.*

— Prea bine. Nici nu vă cer aşa ceva.

Karin oftă.

— Ne pierdem vremea. Lana, hai să mergem.

Lana o urmă supusă până la uşă, iar Karin aproape că simţea gustul aerului proaspăt. Veniseră degeaba. Voia să plece acum.

— Aşteptaţi!

Lana se opri. Puterea acelui cuvânt străpunse întunericul, iar ea se întoarse înspre tatăl ei.

— Eşti bolnav?

Karin îşi dădu ochii peste cap.

Calvert ezită, de parcă nu ştia ce să spună.

— Nu, nu sunt bolnav.

Lana dădu din cap. Apoi trecu de Karin şi ieşi pe uşă, de parcă era o fantomă. Nu prea îi era de ajutor când venea vorba de tatăl ei. Karin se întoarse din nou spre el.

— Şi încă ceva.

El îşi băgă mâinile în buzunare, părând să se facă tot mai mic, de parcă ştia că ea va avea ultimul cuvânt.

— Da?

Tristeţea din vocea lui aproape o făcu să ezite, dar nu căzu în capcană.

— Lasă-ne în pace, pe mine şi pe Lana. Ai priceput? Să nu mai aud că ai dat târcoale casei ei. Dacă te văd, să ştii că sun la poliţie.

Trânti uşa în urma ei, după ce ieşi.

18 iulie

Kelly era roşie în obraji după ce-şi petrecuse după-amiaza pe lac. Stătea în faţa lui Eli, cu o şapcă de baseball pe cap, în costum de baie şi cu vesta de salvare pe ea. Când îl îmbrăţişă, avea un miros dulce, de la alge, şi proaspăt, de la apa răcoroasă din lac. De obicei, Eli asocia acest miros cu Lana.

— Am câştigat! exclamă ea, bătând palma cu el. M-ai văzut pe teren? Eram invincibilă!

— Nu aveam nicio îndoială că aşa vei fi.

Ea îi zâmbi. În spatele ei, albastrul lacului se întuneca din cauza cerului înnorat. Munţii Adirondak erau învăluiţi în ceaţă şi întunecaţi, dar atmosfera de pe plajă era animată. Oamenii instalaseră corturi albastre şi albe în apropierea apei, iar echipe formate din femei în costume de baie roz, violet şi galben se felicitau şi râdeau. În

apă erau înşirate canoe lungi de 13 metri, care se legănau încetişor. Pe partea din faţă a fiecăreia era sculptat un dragon. Pe laturi erau pictaţi solzi.

Eli auzise despre Festivalul Bărcilor-dragon de pe lacul Champlain – toată lumea din Burlington era la curent. Dar nu asistase niciodată. Kelly îl invitase să o susţină, pe ea şi pe celelalte participante, căci strângeau bani pentru o organizaţie care lupta împotriva cancerului la sân. Eli îşi pusese sandalele şi-şi luase binoclul, dar, în ciuda faptului că era prezent, mintea lui se afla în altă parte.

După ce-i transmisese acel mesaj Lanei în legătură cu Calvert, nu mai încercase să discute cu ea. Poate spera că ea avea să-i observe absenţa şi să îl caute. Poate că voia să o facă la fel de nefericită cum îl făcuse ea pe el. Indiferent de intenţiile lui conştiente sau subconştiente, nu se întâmplase nimic. Lana nu-l mai sunase, şi nici el pe ea. Nu ştia nici acum de ce.

Doar o singură dată se simţise atât de străin faţă de ea. După ce făcuseră dragoste pe câmp în acea noapte, el o condusese înapoi la cămin. Nu se putea abţine să nu o atingă, ţinând-o de mână, luând-o de după mijloc cu braţul, trăgând-o mai aproape ca să-i simtă mirosul părului. Uneori îşi dorea să retrăiască din nou acele clipe petrecute cu mult timp în urmă şi să pună piciorul în prag. „Totul sau nimic”, i-ar spune acum. Chiar dacă n-ar primi niciun răspuns, măcar ar scăpa de

coşmarul care-l bântuia din ce în mai tare, pe zi ce trecea.

Cum nu se putea întoarce în trecut, trebuia să trăiască clipa şi să nu se mai gândească atât la cea mai bună prietenă a lui.

Kelly îi dădu una peste braţ.

— Nu te deranjează că-s campioană la cursele de bărci-dragon şi că te pot bate măr?

El râse.

— Să mă baţi măr? Vezi să nu!

O luă pe sus şi o duse până la mal, în timp ce ea ţipa şi dădea din picioare.

— Să nu îndrăzneşti!

Intră în apă în şortul lui kaki, amenințând să o arunce. Ea dădea din picioare şi ţipa. El era mult mai puternic decât ea şi râse.

Apoi o văzu pe Lana cu coada ochiului. Stătea pe mal, printre oameni, picioarele goale ieşindu-i de sub o rochie de culoarea lavandei.

„Lana”.

O puse jos pe Kelly – poate un pic prea repede. Tocmai striga „Lana!” când vântul începu să bată prin părul blond al femeii. O lua razna. Complet razna. Se aplecă pentru a-şi dezlipi şortul umed din bumbac de pe coapse.

— Nu e ea, spuse Kelly. Ce naiba se întâmplă? Ce-mi ascunzi?

El se îndreptă de spate şi-i spuse adevărul.

— Lana e însărcinată.

Şi în clipa când îi ieşiră cuvintele din gură, îşi

dădu seama cât de uşurat se simţea să spună asta cu voce tare.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme? îl întrebă ea supărată.

— Habar n-am. Am aflat acum cu trei săptămâni.

— Trei săptămâni! făcu o faţă de parcă o plesnise; nu-şi dădea seama de ce. Apoi, trecu pe lângă el, cu apa spumegându-i la picioare, pe când se ducea spre mal. Îşi dădu seama ce se întâmplase, aşa că se grăbi s-o prindă din urmă.

— Nu-i al meu, spuse el. Kelly, opreşte-te, te rog.

— Lasă-mă-n pace!

Eli o prinse de braţ, dar ea se trase. Se grăbi să ajungă în faţa ei, şi atunci ea se opri.

— Nu m-ai auzit? Nu-i al meu.

— Stai un pic. Poftim?

— Nu sunt eu tatăl. E un tip pe care l-a întâlnit Lana. Unul care face mountain bike. Nici măcar nu-i ştie numele de familie. D*e-asta* sunt atât de îngrijorat. De aceea când mi s-a părut c-am văzut-o pe plajă…

— Nu e copilul tău?

— Nu.

— Ah, Eli!

Îl strânse în braţe şi-şi lipi faţa de pieptul lui. Îl strângea atât de tare, încât abia mai putea să respire. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei.

Soarele începea să apună, lumina gălbuie ridicându-se deasupra crestelor munţilor Adirondack. Pescăruşii ţipau, hrănindu-se cu bucăţi de hotdog şi cartofi prăjiţi. Oamenii se îndreptau, uzi şi fericiţi spre maşinile lor, ca să plece acasă.

— Nu înţeleg de ce tu şi Lana nu sunteţi împreună, spuse Kelly, rezemându-şi fruntea de pieptul lui. Dar mă bucur, oricare ar fi motivul.

Eli nu ştia ce să spună. Conversaţia ajunsese puţin prea departe. Era numai vina lui, dar nu voia s-o încurajeze.

— De ce spui asta?

Îşi ridică privirea spre el, şi ochii îi străluceau, dar nu scoase o vorbă.

— Hai să ne uscăm, îi propuse el.

20 iulie

Lana se uita pe fereastra magazinului Wildflower Bam la turiştii care pozau necontenit, cu aparatele lor digitale, florile de *Rudbeckia hirta, Daucus carota* şi *Hesperis matro*nalis, care creşteau în spatele clădirii. De fiecare dată când suna clopoţelul de la uşă, ea îşi ridica privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Eli. Dar veneau numai turişti care vizitau statul Vermont pentru peisajele idilice şi distracţiile de orice fel. De această dată, familia care intră la Bam era compusă din şase copii gălăgioşi şi două femei surâzătoare, care

exclamară râzând:

— Vai, ce loc superb! Vocile lor răsunară simultan, ca şi când ar fi fost surori sau prietene bune.

Lana încercă să-şi mascheze cât putea de bine dezamăgirea că nu venise Eli. Toată săptămâna sperase s-o caute. Chiar dacă nu vorbeau, chiar dacă ea nu avea timp să-i spună ce are pe suflet, tânjea să-i vadă zâmbetul şi ochii strălucitori. Dar cum zilele treceau fără ca el să apară, tot ce putea face era să le surâdă clienţilor, în loc să-i zâmbească lui.

— Bună ziua. Aţi venit să vedeţi florile sălbatice?

Femeia mai în vârstă, care purta pe cap o pălărie de paie cu boruri imense şi ochelari mari pe nas, se uita în jur în timp ce vorbea.

— Ce loc minunat! Ce mă bucur c-am ajuns aici!

Lana făcu o grimasă când auzi paşii celor şase puşti scârţâind pe podea. Copiii alergau prin magazin, pe lângă mobilierul de terasă şi clopoţeii de vânt. Lana îşi ţinu respiraţia. Femeia mai tânără se încruntă şi plecă în fugă după copii strigând în urma lor.

— Da, am venit aici să ne plimbăm… sau poate să alergăm, spuse femeia cu pălărie. Cât costă?

Lana se uită în jurul ei, acolo unde un băieţel învârtea din ce în ce mai repede cu palma o morişcă din sticlă colorată.

— Nu trebuie să plătiţi nimic pentru plimbare. Accesul este liber pentru public.

Femeia vorbi peste umăr:

— Puteţi ieşi! Angie, scoate-i afară! îşi dădu ochii peste cap, iar când se întoarse, îi zâmbi Lanei. Aveţi copii?

Lana se pregătea să nege, dar apoi îşi aminti. I se părea că nu răspundea în numele ei, ci al altcuiva.

— Încă nu.

Femeia încuviinţă din cap. Avea un zâmbet plăcut, iar irişii îi erau verzi şi umezi ca floarea de *Arisaema triphyllum* care creştea primăvara în spatele hambarului.

— Sunteţi tânără. Aveţi tot timpul la dispoziţie.

— Pare o treabă destul de grea, îi spuse Lana emoţionată.

— Chiar e! Femeia râse. Muncă la greu. Dar şi bucuria e ţie măsură. O să vedeţi când veţi avea propriul copil.

Lana amuţi preţ de câteva clipe. Cu puţin timp în urmă, ar fi zis, cu nonşalanţă: „Nu vreau copii. Vreau să trăiesc în Costa Rica”. Iar femeia i-ar fi răspuns ca orice mamă: „S-ar putea să te răzgândeşti”.

De data asta, situaţia era cu totul alta.

— Nu ştiu, spuse Lana. Copiii dumneavoastră sunt adorabili, dar trebuie că faceţi multe sacrificii pentru ei, nu-i aşa? Trebuie să renunţaţi la multe

lucruri.

Femeia în vârstă se uită la ea cu luare-aminte.

— Da, am renunţat la multe lucruri. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu avocată. Să fac Dreptul. Să fac ore suplimentare şi să-mi cumpăr pantofi de firmă.

— Să înţeleg că nu sunteţi avocată? o întrebă Lana, ruşinată de cum se agăţa de fiecare cuvânt pe care îl rostea femeia.

— Visurile sunt lucruri înşelătoare. Vin şi se duc. Se schimbă odată cu noi. Nu e vorba doar despre idealuri potrivite sau nepotrivite. Evident că, dacă alegi ceva, sacrifici altceva. Dar nu trebuie să te concentrezi asupra a ceea ce renunţi, ci asupra a ceea ce primeşti.

Lana făcu un efort de voinţă să nu o apuce pe femeie de mână. Voia să-i pună o sută de întrebări. O mie. Dar era prea binecrescută ca să facă aşa ceva; clienţii nu trebuiau să afle detalii din viaţa personală a vânzătorilor.

— Ei bine, precum spuneam, răspunse Lana, încă nu mă gândesc să fac un copil. Femeia se uită la ea, iar Lana simţi cum acei ochi verzi şi limpezi îşi dădeau seama care era, de fapt, adevărul.

— Câteodată e greu să ştii ce vrei, dar nu e nicio problemă. Uneori, se rezolvă de la sine.

Unul dintre copii îşi vârî capul pe uşă.

— Mami, mami, vii?

Femeia îi zâmbi Lanei în semn de rămas-bun. Nu o mai măsura cu privirea, ci se simţea jenată,

din câte îşi dădea seama Lana.

— Nu am vrut să vă ţin vreo prelegere, spuse femeia. Îmi cer scuze. Cred că instinctul matern e de vină. Să aveţi o zi bună în continuare!

— Şi dumneavoastră, spuse Lana. Apoi adăugă în şoaptă, fără ca femeia să o poată auzi: Mulţumesc.

Semaforul se făcu roşu, iar Karin se lovi cu capul de volan.

— La naiba! Când ajunse, în cele din urmă, acasă – nu i se păruse niciodată mai lung drumul de întoarcere de la biserică –, deschise uşa, îl salută pe soţul ei, care stătea în living, şi încercă să se poarte normal în timp ce îşi punea jos poşeta şi cutia.

Din păcate, nu fusese niciodată în stare să-şi ascundă sentimentele. Trase de şireturile pantofilor sport, nereuşind să le desfacă suficient de repede.

— Gene! Mi-a întârziat ciclul!

Gene puse jos castronul cu cereale şi se ridică de pe canapea. Se schimbase deja de hainele de serviciu şi purta pantalonii maro de trening şi un tricou care-i făcea pieptul să pară bombat şi mai zdravăn.

— Stai aşa, Kare. Ia-o uşurel!

— Dacă sunt gravidă? Dacă s-a întâmplat cu adevărat de data asta?

El nu-i zâmbi.

— Hai să fim optimişti. Să o luăm încetişor. Să

servim întâi cina.

— Vrei să… aştepţi?

— Ca să fim mai calmi când facem testul.

Pe Karin o pufni râsul.

— Crezi că o să fiu mai calmă dacă aştept *mai mult?* În niciun caz. Trebuie să facem testul *acum.*

Trecu în fugă pe lângă el, îndreptându-se spre baie şi ştiind că el o urmărea. Înainte să apuce mânerul, îşi dădu seama că poate şi el era la fel de emoţionat ca ea, dacă nu chiar mai mult. Se opri o clipă, îl luă de mâna caldă şi şi-o lipi de obraz.

— Vrei să aştepţi afară?

— Kare…

Simţea din vocea lui îngrijorarea.

— Nu-ţi face griji, îl încredinţă ea, apoi închise uşa de la baie.

Făcuse atâtea teste de sarcină, încât ştia pe de rost procedura – era un lucru bun, căci mâinile îi tremurau. Privi la ceasul de pe perete, aşteptă cât trebuia, apoi se uită.

NU ERA ÎNSĂRCINATĂ.

O tristeţe bruscă luă locul bucuriei, însă nu o părăsi optimismul. „Poate e prea devreme”, se gândi ea. Citi din nou instrucţiunile; acolo scria că rezultatele erau exacte încă din prima zi când nu-ţi venea ciclul. Se convinsese că trebuia să refacă testul, când îşi dăduse seama că linia de demarcaţie dintre optimism şi refuzul de a-şi accepta situaţia era foarte subţire.

— Ei bine? o întrebă Gene prin uşă.

Ea deschise uşa. Apoi scuturǎ din cap.

— Of, Kare, spuse el.

O îmbrăţişă, dar ea nu-i răspunse cu aceeaşi căldură.

— Luna viitoare, spuse el. O să vezi.

— Sunt sigură de asta, zise ea.

21 iulie

Dimineaţa devreme, Lana parcurse cei opt kilometri până în vârful Muntelui Abram. Se aşează pe un bolovan acoperit cu muşchi şi privi în jur. În depărtare, luciul albastru al lacului Champlain scânteia în lumina blândă a dimineţii. Câţiva nori albi pluteau deasupra crestelor munţilor Adirondack, contrastând cu stâncile.

De obicei, când urca pe munte, trecând pe lângă frasini, arţari, pini şi arbuşti, i se limpezeau gândurile, de parcă aerul mai rarefiat o făcea să se concentreze mai uşor. Dar nu şi de această dată. Indiferent cât de mult se străduia, tot se simţea pierdută în ceaţă.

Problema era că *încă* nu avea senzaţia că este însărcinată. Era gravidă în douăsprezece săptămâni, iar trupul i se transforma – era clar că sfârcurile i se închiseseră la culoare, burta nu-i mai era plată şi avea tot timpul o poftă teribilă de mâncare. Căutase pe Google să vadă cum arată burţile altor femei, ca să le compare cu a ei. Şi, dacă nu ar fi fost diferenţe atât de mari între una

şi alta, nu ar fi ştiut că avea burta destul de mică pentru cât de avansată era sarcina. Burta i se vedea, dar putea fi ascunsă uşor.

Îşi întinse braţele deasupra capului, încercând să-şi reducă încordarea de pe spinare. Se întreba: Oare ce reacţie avusese tatăl ei când Ellen îi spusese că era gravidă? Oare se bucurase? Oare se bucurase câtuşi de puţin că va fi tată?

Trase adânc aer în piept, apoi expiră. Trebuia să-l găsească pe Ron. Asta era limpede. Îi era datoare; lui şi copilului. Bebeluşul avea nevoie de un tată, iar dacă Ron era dispus să-şi facă datoria, de ce să-i stea Lana în cale?

Chiar de-ar fi putut să spună cuiva ce simţea! Dar Karin se chinuia să rămână însărcinată, iar Eli… Eli plecase. Oare de câte ori pe zi îi trecea prin minte acest gând: „Trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Eli”, doar ca să-şi dea seama că nu-i va spune nimic până la urmă?

Nu mai avea niciun fel de echilibru în viaţă, şi, fără el, se simţea goală pe dinăuntru. *Trebuia* totuşi să stea deoparte.

Merita să fie fericit. Merita să scape de ea şi de felul în care îşi bătea joc de propria ei viaţă. Dar avea nevoie de el. Acum, mai mult ca niciodată. Voia ca el să-i spună că totul va fi bine cu copilul, cu Karin, cu Calvert. Nu se putea descurca de una singură.

Se întreba unde era şi încerca să-şi închipuie ce făcea, dar nu putea. Spera să fie fericit oriunde

se afla. Doar acest gând avea să-i aline dorul de el.

22 iulie

Miercuri după-amiază, Lana stătea în genunchi în faţa magazinului Wildflower Bam şi smulgea buruieni din pământul tare din jurul stâlpului unui gard metalic, transpirând abundent din cauza arşiţei. Purta o salopetă veche şi pătată de iarbă, iar pe cap avea o bandană violet, ca să-şi protejeze părul. Charlotte, care era în pauza de prânz şi venise îmbrăcată mult prea elegant ca să plivească, stătea pe terasă, pe un scaun victorian din fier forjat, răsfoind o revistă Sierra Club.

Tocmai se întorseseră de la doctor. Bineînţeles că bana ştia că părea destul de ciudat ca două femei să-şi termine una alteia propoziţiile şi să se ducă la obstetrician împreună. La un moment dat, asistenta spusese despre Lana că e partenera lui Charlotte, iar Lana nu o corectase. Se simţea mai bine să o aibă pe Charlotte lângă ea, aşa că se mulţumi cu termenul de „parteneră”. Doctorul ascultase bătăile inimii fătului destul de mult timp; deşi burta îi era mică, bebeluşul dinăuntru se dezvolta într-un ritm normal.

— Când ai de gând să-i spui lui Karin? o întrebă Charlotte.

Lana se dădu înapoi pe călcâie.

— Am încercat o dată.

— Dacă nu-i spui, o să-şi dea şi singură seama.

Mă mir că încă nu şi-a dat.

Lana dădu din cap.

— Cred că e deprimată. E un cerc vicios. Dar eu sunt sora mai mică. Ce ştiu eu?

— Te referi la procreare? Se pare că ştii mai multe decât crezi.

Lana îşi dădu ochii peste cap şi se apucă din nou să plivească. Văzu o umbră în faţa ei, iar când se uită în sus şi-şi duse mâna la ochi ca să ferească de soare, o văzu pe Kelly. Aceasta purta o fustă scurtă de blugi, o bluză roz fără mâneci şi ochelari atât de mari încât îi acopereau aproape în întregime faţa.

— Bună, Kelly, spuse Lana, zâmbind şi ridicându-se în picioare. Speranţa creştea în ea. Se uită înspre parcare, aşteptându-se să-l vadă pe Eli venind prin iarbă spre ea. Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Îi simţea lipsa ca pe o ploaie rece care te udă până la piele, dar zâmbi în continuare.

— O cunoşti pe prietena mea, Charlotte? Chiar, ea e Kelly, o prietenă a lui Eli.

— Iubita, o corectă Kelly, dând mâna cu Charlotte.

Lana se simţi de parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac.

— Evident. Scuză-mă. *Iubita.* Ce te aduce pe aici?

— Am nevoie de o pungă cu pietricele din alea albe… Cum se numesc? Calcar.

— Nicio problemă. Te pot ajuta.

— Nu! i-o reteză scurt Kelly, rezemându-se uşor cu mâna de umărul Lanei. Am nevoie de un sac de nouă kilograme. Nu e nimeni mai forţos care să mă ajute să-l car?

— Păi, ar fi Meggie… Lana văzu ceva pe chipul lui Kelly, parcă îşi mijise ochii, parcă zâmbise afectat. Sau poate i se păruse. Trase de degetele mănuşii şi o aruncă pe jos. Dar nu e nicio problemă. Ţi-l aduc eu. E chiar aici…

— Te rog eu mult, o întrerupse Kelly. Nu ai voie să ridici greutăţi. Găsesc eu pe altcineva.

Lana nu-şi mai dădu jos cealaltă mănuşă, săgetând-o pe Charlotte cu privirea. Prietena ei era furioasă ca un taur care văzuse roşu în faţa ochilor.

— Cum te mai simţi? o întrebă Kelly. Acum era clar că îi zâmbea ipocrit. Totul e-n regulă?

În cele din urmă, Lana îşi dădu jos cealaltă mănuşă şi o aruncă pe iarbă, alături de perechea ei. Se simţea sfâşiată de furie şi de durere. Asta era, pur şi simplu, trădare. Eli, Eli *al ei,* o aruncase în gura lupului.

— Ştii?

— Da, dar nu-ţi face griji. Ştiu că nu e copilul lui *Eli.* Mi-a spus că nu te găseşte atrăgătoare.

Lana zâmbi ca să-şi mascheze stânjeneala, dar în zadar. Spera să nu o lase pe Kelly să observe cât de rănită era. Evident că Eli nu se mai simţea atras de ea. Şi totuşi o durea îngrozitor când acest

lucru era rostit cu voce tare.

— Cred că ar trebui să pleci, îi spuse Charlotte.

— Dar calcarul…

— Las-o baltă, îi spuse Charlotte pe un ton hotărât.

— Chiar nu văd care-i problema.

— Eu da, i-o întoarse Charlotte. Problema e că ochelarii tăi de soare sunt oribili.

Kelly zâmbi, dezvelindu-şi dinţii.

— La revedere, Lana. O să-i spun lui Eli c-ai întrebat de el.

Pe când se îndepărta, parcă dansa de fericire.

Charlotte vorbi atunci când Kelly nu mai putea să o audă.

— Eşti bine? Te doare ceva?

Lana rămase nedumerită câteva secunde, apoi îşi dădu seama că, în timpul conversaţiei, îşi pusese mâna pe burta caldă. Era un gest de apărare, dar şi de alinare, căci nu ştia exact cine pe cine consola.

— Mă simt bine.

Îşi luă mâna de pe burtă şi se aşeză pe băncuţă.

„Nu te găseşte atrăgătoare.11 Acele cuvinte o dureau.

Charlotte se puse pe vine ca să o privească în ochi.

— Trebuie să vorbeşti cu el. Nu vă face bine nici unuia dintre voi.

— Eu şi Eli o să răzbim.

— Mă refer la tine şi la copil.

Lana închise ochii pentru scurt timp, adunându-şi puterile, şi, când îi deschise, o văzu pe Karin venind repede spre ele, din curte. Alerga, iar părul ei roşcat îi sălta pe umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A venit iubita lui Eli, îi spuse Charlotte, ridicându-se.

— Ce-a făcut?

Lana se panică. Simţea cum Charlotte se uită fix la ea, practic somând-o să-i spună lui Karin *acum.* Dar dacă Lana îi zicea acum, trebuia să-i explice totul: cum de ştia Eli, cum îi spusese acesta lui Kelly, cum de ştia şi Charlotte – iar apoi singurul lucru la care se va gândi Karin va fi de ce ea fusese singura care nu aflase. Şi aşa îi va fi greu să primească veştile proaste, darămite să mai afle şi că era ultima care fusese anunţată.

— Se pare că fata asta e mai ticăloasă decât credeam, spuse Lana. A venit aici să se laude că are o relaţie cu Eli. Cred că voia să-mi spună… că el a ales-o pe ea în locul meu.

Karin dădu aprobator din cap şi-şi puse mâinile în şolduri, de parcă se aşteptase să audă aşa ceva.

— Te-ai mai văzut cu el?

— Nu.

— Foarte bine. Nici să n-o faci. Trebuie să-i laşi în pace.

Charlotte o cuprinse cu un braţ pe Karin.

— Poate ar trebui s-o lăsăm pe *Lana* în pace.

— Dar nu o stresez. Nu-i aşa, Lana? S-a întâmplat ceva? Charlotte încercă să-i vorbească lui Karin despre Bam, dar ea îi îndepărta braţul lui Charlotte. Lana, spune-mi ce se întâmplă. Eşti… eşti cumva îndrăgostită de Eli?

— Nu! Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar palmele-i erau umede. Bineînţeles că nu sunt îndrăgostită… de el. De ce crezi asta?

— Păi, atunci de ce te-a enervat atât idioata aia de Kelly?

Lana nu mai putea să suporte. Karin credea că e geloasă. Dar ea nu era geloasă pe Kelly. Ea doar… doar…

Era geloasă pe Kelly.

Era atât de geloasă pe Kelly, încât îi venea să o ia razna şi să-şi sfâşie pielea.

Acesta era adevărul. Dar, chiar dacă era geloasă, nu era *îndrăgostită* de Eli. Era imposibil. Se simţea uneori atrasă de el – era şi normal să se întâmple aşa ceva, din moment ce erau atât de apropiaţi. Şi, probabil, din cauză că nu era lângă el… se simţea mai atrasă de el decât în mod obişnuit. Dar nu era îndrăgostită de el. Ar fi fost nebună să ţină la el, când Eli le spunea oamenilor că nu era atrăgătoare şi, pe deasupra, îi mai şi divulgase cel mai mare secret al vieţii ei.

Karin ezită.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap. Îşi dădu seama că sora ei simţea că nu-i spunea tot adevărul. Îşi dori ca ea să-i poată auzi gândurile: „Te rog, ai încredere în mine. O să-ţi spun totul cât de curând. Îţi promit”.

Karin dădu din cap din nou, lăsând-o pe Charlotte s-o ia de braţ şi s-o conducă înăuntru.

Lana trase adânc aer în piept. Nu era îndrăgostită de Eli; se simţea doar atrasă de el. Ştia asta, dar avea nevoie să se asigure de sentimentele ei.

În general, oamenii nu voiau să aibă sentimente de acest gen pentru cei mai buni prieteni ai lor. Dacă prietenia – una de lungă durată – o făcea pe Lana să sufere într-atât, atunci nu voia să-şi închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă se îndrăgostea de Eli. Dacă ar pierde un prieten de care, pe deasupra ar mai fi îndrăgostită, Lana ar fi devastată. S-ar simţi goală pe dinăuntru, ca şi cum ar pierde o parte din ea.

Nu avea cum să fie îndrăgostită de Eli. Dar suferea. Şi se simţea singură. Nu putea face decât un singur lucru – să vorbească între patru ochi cu el. Dacă recunoştea ce făcuse, avea să-l ierte. Dacă nu…

Dacă nu, atunci poate venise vremea să-l scoată pentru totdeauna din viaţa ei şi să pună capăt acestui chin neîncetat, care o sfâşia pe dinăuntru.

În acea seară, după ce Karin o trimisese pe

sora ei acasă şi închisese singură magazinul, se opri la alimentară să cumpere pâine şi lapte – şi Payday, batonul de ciocolată preferat al Lanei. Se duse în spatele magazinului slab luminat şi deschise uşile de sticlă ale frigiderului.

Se simţea destul de prost din cauza a ceea ce se întâmplase în acea după-amiază. Nu suporta să se ştie lăsată pe dinafară. O întrebase pe Lana dacă era îndrăgostită de Eli mai mult din disperare decât ca să afle dacă era adevărat. Nu credea că un lucru atât de neînsemnat o va tulbura pe sora ei atât de mult.

Văzu că preţul laptelui crescuse iar cu câţiva cenţi. Clătină din cap şi luă sticla de doi litri. După ce închise uşa frigiderului şi se întoarse, îşi auzi numele.

— Bună seara, Karin.

Uşa se trânti cu zgomot.

Era Calvert. Se simţea de parcă fusese lovită de un val imens. Uscată cu o secundă în urmă, apoi fleaşcă în clipa următoare. Stătea pe culoar, blocându-i drumul spre casă. Sticla de lapte îi îngheţa mâna.

— M-ai urmărit? îl întrebă ea, dar îşi dădu seama că era imposibil, din moment ce el nu avea maşină.

Întoarse o conservă cu supă de pe raft ca să-i vadă eticheta.

— Ai cumva drum spre Madison după ce termini aici? îl duci şi pe bătrânul tău tată?

Aproape izbucni în râs. Tupeul lui era fenomenal. Apoi, făcu un ocol pe culoarul pe care-l bloca el, ca să ajungă la casa din cealaltă parte a magazinului. Tremura când ajunse în parcare.

Dorea să creadă că el nu exista în viaţa ei. Că nu conta. Dar nu era adevărat. Din ziua când ajunsese în casa lui, Karin îşi dorise întotdeauna ca ei să fie o familie – Calvert, Lana şi ea. Practic reuşise să taie toate legăturile cu el. Învăţase să nu se mai aştepte la *afecţiune* din partea lui, dar nu încetase niciodată să spere.

Când fusese adolescentă, încercase să facă din casa lui Calvert un loc în care o familie, o familie adevărată, putea să trăiască. Gătea şi o obliga pe Lana să mănânce cu ea la masa din bucătărie, unde puteau fi văzute şi unde Calvert putea să li se alăture, dacă dorea (dar nu o făcuse niciodată). Când venise iarna, Karin se asigurase că Lana era înfofolită bine pentru şcoală. Karin cumpăra şi decora bradul de Crăciun în sufrageria lui Calvert. Karin nu-l invitase pe Calvert la vreo activitate şcolară – piese de teatru, cor, softball –, dar, câteodată, punea fluturaşi pe frigider pentru a-l anunţa cu privire la evenimentele viitoare, ca să ştie că urmau să aibă loc. Singura problemă era că aflau şi chiriaşii. O durea pe Karin să vadă cum se împrieteneau cu Lana şi cum plecau apoi unul câte unul.

Se sui în maşină, blocă uşa şi ieşi din parcare cât de repede putu. Era clar că prezenţa lui

Calvert o afecta foarte mult pe Lana. Aceasta se îngrăşa – nu mult, dar suficient cât să-ţi dai seama. Se vedea mai mult la faţă, dar Karin ştia că, dacă sora ei purta altceva decât rochii subţiri de vară şi salopete, atunci s-ar fi văzut că pusese i lestul pe şolduri şi pe coapse.

Karin se îndrepta spre casă. Se întreba dacă prezenţa lui Calvert o stresa şi din punct de vedere fizic. Doctorii îi spuneau că trebuia să se relaxeze şi să aibă grijă de sănătate dacă voia să rămână însărcinată pe cale naturală. Iar Calvert nu o făcea să se simtă nici liniştită, nici sănătoasă.

Dacă voia să aibă un copil, trebuia să pună capăt acestui stres, să scape de el. Trebuia să se gândească la un plan.

23 *iulie*

Lana îl găsi pe Eli la Universitatea din Vermont, unde preda un curs despre meteoriţi unei grupe de studenţi mai mari. Se furişă în spatele sălii de clasă, aşezându-se pe un scaun metalic pliant şi punându-şi geanta enormă în poală. Eli o văzu cu coada ochiului. Imediat, limbajul trupului i se schimbă. Începu să se bâlbâie, îşi pierdu şirul ideilor, dar continuă să vorbească. Gesticula prea mult când vorbea şi se tot întorcea să arate la tablă, fără un motiv anume.

Ea se întreba de când se simţea el atât de

stânjenit în prezenţa ei. Acesta era un lucru nou, care nu o liniştea absolut deloc. Avea senzaţia că nimic nu va mai fi la fel între ei. Faptul că îl evitase, iar el o trădase pusese în mişcare un mecanism ireversibil.

În cele din urmă, cursul luă sfârşit, şi, după ce răspunse politicos la câteva întrebări puse de studenţi, se îndreptă spre ea. Purta o cămaşă de un albastru pal. Pe când se apropia de ea, ochelarii lui reflectau lumina, iar ea îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept. Părea schimbat – grosimea braţelor, felul în care îşi înclina bărbia. Tot trupul îi fremăta mai tare la fiecare pas pe care îl făcea înspre ea. Dacă nu l-ar fi ştiut, ar fi spus că e vorba despre o atracţie. Oare era posibil ca atracţia să nu aibă nimic sexual? Oare dorul pe care-l resimţeau doi buni prieteni putea să fie interpretat ca o pasiune năvalnică?

Trase adânc aer în piept. Pe cine credea că păcăleşte? Era din ce în ce mai nesigură în legătură cu ce-şi dorea de la Eli. În mod clar se simţea atrasă de el, o atracţie *sexuală,* atunci când trupul lui se apropia de trupul ei. Trebuia să îşi înăbuşe repede acel sentiment. De când devenise atât de lipsită de curaj, încât să nu se mai poată apăra?

— Lana! Se apropie de ea cu prudenţă, şovăind. Ce bine-mi pare că te văd. Ce faci aici? Vrei să bem o cafea?

— Nu. Se îndreptă de spate. Simţea că nu poate să respire, dar se ţinu tare pe poziţie. Cred că trebuie să avem o discuţie.

Păru destul de încurcat timp de câteva secunde. Se uită la ultimele două studente care plecau din clasă – trăgea de timp, se gândea Lana – şi, când acestea părăsiră sala, închise uşa în urma lor. Sala cea mare deveni dintr-odată Ioane mică.

Stătea înaintea ei, cu o mină serioasă şi concentrată, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Nu credeam că ai observat lucrul ăsta, spuse ea, dar apoi regretă imediat, căci nu-i stătea în fire să fie înverşunată. Spusese deja prea multe.

— M-ai evitat dinadins?

Ea clătină din cap.

— Nu am venit aici să discutăm despre mine.

El îşi lăsă greutatea de pe un picior pe altul, iar unul dintre pantofi scârţâi.

— Atunci despre ce vrei să vorbim?

— Kelly mi-a făcut o vizită, spuse Lana.

— A, da?

Trase adânc aer în piept, care i se umflă odată cu braţele încrucişate. Lana încercă să nu observe.

— Ştiu ce i-ai zis, dar nu înţeleg de ce.

— Ce vrei să spui? îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă trup, se uită în altă parte şi-şi trecu o mână prin păr. „Rahat”.

Ea dădu din cap, simţindu-se răzbunată, dar furia nu-i dispăru.

— De ce-ai făcut una ca asta? De ce i-ai spus? Nici măcar sora mea nu ştie că sunt însărcinată, iar tu ai destăinuit secretul meu unei străine. Ce să înţeleg din gestul tău?

Când Eli îşi vârî mâinile în buzunare, ea îşi dădu seama că el încerca să-şi controleze vocea. Rostea cuvintele în şoaptă şi gâjâit.

— Tu. Tu mă întrebi pe mine?

— Da, asta fac.

— Tocmai tu. Ai recunoscut că m-ai evitat. Prietena mea cea mai bună nu s-a obosit să-mi răspundă la telefoane.

— Te-am lăsat în pace.

— Te-ai ascuns de mine.

— De ce să fac una ca asta? îl întrebă, deşi el se apropiase de ea, iar ea făcea eforturi să se dea mai în spate.

— Nu cred că-ţi place când mă văd cu alte femei, îi spuse el.

— Fii serios! Se îndepărtă de el, purtându-se de parcă trebuia să-şi pună geanta pe un scaun. De ce mi-ar păsa ce faci tu cu femeile tale?

— Habar n-am, o tachină el, scoţându-şi mâinile din buzunarele de la pantaloni. De ce ţi-ar păsa? Mereu ai fost aşa. Dar nu mai am de gând să-mi trăiesc viaţa aşteptându-te.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă, apucând spătarul scaunului de lemn de lângă ea. Nu-mi

pasă cu cine te vezi.

El râse cu amărăciune.

— Până de curând, nu am avut viaţă sexuală, căci te-am tot aşteptat. Şi cred că te deranjează şi eşti geloasă că-mi petrec mai mult timp cu Kelly decât cu tine.

— Şi cum adică e vina *mea?*

— O mai ţii minte pe Joanne nu-ştiu-cum? De la cursul de arte textile?

— Ce-i cu ea?

— Mai ţii minte ce-ai făcut când ţi-am spus că suntem împreună?

Încercă să-şi amintească, dar nu reuşi.

— Ai venit cu cineva la mine la cămin, în vinerea în care îmi dădusem prima întâlnire cu ea. Ai spus că fata cu care stăteai în cameră dă o petrecere şi că aveai nevoie de un loc unde să fii singură cu tipul ăla. În camera mea. Tocmai când aveam şi *eu* o întâlnire!

— Nu mi s-a părut mare lucru, spuse ea, încercând să câştige timp ca să-şi amintească. Credeam că voi doi o să ieşiţi în oraş. Şi, oricum, asta s-a întâmplat în urmă cu o mie de ani. De ce aduci asta în discuţie acum?

— Ca să-ţi dovedesc că nu-ţi convine când am o relaţie cu o femeie.

— Eşti penibil!

— Ai uitat de tipa din echipa de tenis?

— Ce-i cu ea?

— Lana, când am început să mă văd cu ea,

parcă erai peste tot! Dacă întorceam capul, tu voiai să-ţi petreci (impui cu mine. Şi ştii al naibii de bine că nu am fost niciodată în stare să te refuz. Nu puteam să mă văd cu ea nici dacă voiam cu tot dinadinsul. Până la urmă, a înţeles mesajul. Iar când m-a părăsit, ai redevenit din nou tu însăţi. Te comporţi foarte ciudat când sunt împreună cu cineva. De fiecare dată faci la fel.

— Cred că ţi se pare, îi spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El o apucă de braţ, săgetând-o cu privirea.

— Nu, nu mi se pare.

Inima îi bătea foarte tare, şi, în ciuda faptului că voia să nege că se băgase în relaţiile lui, o parte din ea ştia că acesta era adevărul. Se îndoia de sine însăşi. Nu-i plăcea când se vedea cu alte femei. Dar nu se gândise niciodată să-i saboteze viaţa sentimentală… Oare ar face aşa ceva? Oare îl privase, fără să vrea, de o viaţă amoroasă? Simţea că acuzaţiile la adresa ei erau întemeiate, iar acest lucru o îngrozea. Ce însemna asta? El vorbea cu o patimă şi cu o vehemenţă pe care nu i le cunoştea. *Trebuia* să ţină conversaţia sub control.

Stătu acolo o clipă, fixându-l cu privirea, nedorind să dea înapoi. Îi simţea mâna caldă pe braţul ei gol. Breteaua rochiei ei de vară căzu şi ajunse pe mâna lui. Făcea eforturi a-i susţină privirea.

— Dacă e adevărat că îţi stau în cale în ceea

ce priveşte viaţa ta sentimentală, atunci de ce nu te-ai plâns mai devreme?

Simţea că el nu o mai ţinea atât de strâns de braţ, iar acea blândeţe i se părea, într-un fel, şi mai tulburătoare.

— Pentru că-mi plăcea.

Nu spuse nimic, fiind luată prin surprindere.

— Îmi plăcea când te băgai între mine şi alte femei, însemna că-ţi pasă de mine. Cred că de-asta nu am observat până acum.

Ea se trase de lângă el. Dar adevărul implacabil era acolo, încolţind-o din toate părţile. Toate frânturile amintirilor din trecut se strângeau laolaltă. Sentimentele pe care le credea de mult uitate ieşeau acum la suprafaţă. Tremura de uimire şi de nedumerire. Şi îşi dădu seama: îl dorea. Fizic. Doar pentru ea. Gândul că o altă femeie era în patul lui… Nu putea să suporte acest lucru. Voia ca o parte din viaţa lui sentimentală *să-i aparţină ei,* chiar dacă nu era dispusă să recunoască aşa ceva. Era ca o jucărie pe care o avea, dar pe care refuza să o scoată din cutie.

Simţea cum se aprindea la faţă, în timp ce trupul îi vibra pe dinăuntru. Prietenia lor era atât de trainică pentru că nu discutau asemenea lucruri. Viaţa sentimentală era un lucru privat. Sexul, un tabu. Iar acum, că Eli dădea toate cărţile pe faţă, nu mai exista niciun fel de oprelişte, iar Lana nu ştia cum să restabilească regulile pe care el le încălca. Îşi drese glasul.

— Ei bine, să ştii că n-o să mă bag între tine şi Kelly. Mi-ai spus foarte răspicat că ea este cea la care ţii.

El făcu un pas în spate.

— Îmi… pare rău, Lana. Vorbesc serios. M-a luat gura pe dinainte.

Ea nu scotea o vorbă.

— Te rog să înţelegi. Faptul că eşti însărcinată… m-a distrus psihic, zise el pe un ton rece şi rezervat. Nu aveam cu cine să vorbesc.

— Nu puteai discuta cu mine?

— Nu.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— De ce nu? Suntem buni prieteni. Îmi poţi spune orice.

— În regulă. Inspiră adânc; auzi aerul şuierând pe buzele lui, pe când expira. Acum îi vorbea pe un ton calm şi încet. Nu sunt încântat că porţi copilul altuia în pântece. Nu-mi convine că te-ai culcat cu el, sau cu oricine altcineva. Şi nu-mi place ideea că un alt bărbat are cu tine o legătură pe care eu nu voi putea niciodată să o am.

— Am înţeles. Îşi ridică privirea, se uită la el, adunându-şi tot curajul de care era în stare. Şi eu simt la fel în ceea ce o priveşte pe Kelly. Se aplecă spre ea, iar Lana îi văzu privirea aţintită asupra gurii ei. Inima îi bătea mai tare, aşa că vorbi repede: Dar am vrut să te las în pace. Vreau să fii fericit şi să iubeşti. De aceea nu m-am amestecat.

El îşi miji ochii.

— Ştii ce mi-a spus Kelly? Mi-a zis că noi doi parcă am fi iubiţi, numai că nu facem sex.

O treceau fiori pe şira spinării. Cuvântul *sex* atârna în aer, şi era conştientă că şi el se gândea la acel moment. Acea noapte pe câmp.

— Noi nu facem sex, îngăimă ea. Aşa că nu ar trebui să fie o problemă.

— Nu *ar trebui,* spuse el.

Ea îşi ţinu respiraţia, uimită de ce vedea în ochii lui. Pur şi simplu o dorea. Era o dorinţă carnală, fizică. Acest lucru o făcu să transpire şi să se umezească în locuri interzise. Nu-i venea să creadă. După atâţia ani. Încă o mai dorea – nu credea că mai era posibil, după felul în care se purtase cu el.

Nu avea timp să mai stea pe gânduri. Acum, simţea nevoia să fugă din calea acelei pasiuni năvalnice. Relaţia lor trebuia să revină la normal. Va vedea mai târziu ce avea să se întâmple cu această… atracţie dintre ei.

Îşi vârî mâinile în buzunarele pătrate ale rochiei.

— Atunci când te-am cunoscut, în urmă cu câţiva ani, ştiam că nu va fi uşor să fim prieteni, că ne vom călca pe bătături şi ne vom scoate peri albi.

— De ce?

— Pentru că sunt femeie. Şi tu eşti bărbat. Expresia feţei rămase neschimbată, iar vocea, la

fel de calmă. El se încruntă, scrutând-o cu privirea, de parcă s-ar fi aşteptat să-i spună mai multe. Cădem la pace? îl întrebă şi îi întinse mâna în semn de împăcare, sperând să nu-i tremure. De ani buni nu-l mai atinsese intenţionat, nici măcar în treacăt. Spera ca el să-şi dea seama că gestul ei era sincer.

Se uită la mâna ei întinsă timp de un minut, nevenindu-i să creadă, de parcă i-ar fi spus: „Asta-i tot?" Nu se mai simţea sigură pe ea; aproape că făcu câţiva paşi înapoi. În cele din urmă, el îi luă mâna, întreaga mână, între mâinile lui.

Simţea că-i ardea carnea pe ea; roşeaţa îi cuprinse ca o floare coşul pieptului. Nu era o simplă strângere de mână; îşi plimba degetul mare peste ale ei, acoperindu-i mâna cu ale lui.

— Ne-am împăcat? o întrebă el.

Ea îi întâlni privirea, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Nimic nu s-a schimbat între noi.

Colţurile gurii i se lăsară în jos, dar nu-şi pierdu concentrarea.

Apoi, ea minţi că vrea să se dea cu balsam de buze şi se trase de lângă el.

Eli stătea în balansoarul de pe veranda închisă a casei sale. Lana şedea lângă el. Noaptea era caldă, ceţoasă şi liniştită, iar aerul care intra pe fereastră era umed şi parfumat. Luminile de pe verandă pâlpâiau în apa lacului. În jurul lor se deschidea ochiul-boului, „rudele" nocturne ale

rochiţei-rândunicii. Iasomia ce înflorea noaptea şi tutunul în floare captau razele lunii şi le amplificau, preschimbând lumina rece şi argintie într-un luciu abundent.

Lana amenajase anul trecut grădina în chip de cadou pentru ziua lui, şi încă o mai întreţinea. Adusese ghivecele cu flori unul câte unul pe terasa din spate, preschimbând-o într-un paradis. Fusese darul perfect pentru un astronom îndrăgostit de cerul noptatic. Venea adesea aici ca să admire lacul şi să se gândească – adesea la femeia care stătea acum lângă el. Felul în care părul ei sclipea în întuneric, strălucind ca platina, alături de florile din jurul ei, îl făceau să creadă că şi ea era o floare. Avea o forţă lăuntrică, o frumuseţe mai puternică decât părea la prima vedere.

Ceva se schimbase astăzi. Nu în ultimele ore pe care şi le petrecuseră sporovăind ca doi buni prieteni. La şcoală însă, când se dondăniseră pentru prima dată, fuseseră cât pe ce să aibă singura ceartă din viaţa lor. Văzuse în ochii ei cât de atrasă era de el. Se străduia să ascundă acest lucru, dar el îşi dădea seama.

În tot acest timp, crezuse că se ascundea de el pentru că era îngrozită. Bănuia că îşi amintea şi ea de acea noapte în care făcuseră dragoste pe câmp, ori de câte ori dădea nas în nas cu ea pe un hol îngust sau când o atingea pe mână. Nu era sigur dacă ea *conştientiza ce* făcuse, evitându-l. Nu credea că ea încerca să-şi ascundă reacţiile. În

schimb, se folosise de sentimentele pe care le nutrea faţă de el – le răsucea pe toate părţile, ca el să interpreteze greşit reacţiile ei constante. Îl indusese în eroare, dar căzuse şi ea în capcană.

Îl *dorea*. Îi venea să strige în gura mare, ca un prizonier acuzat pe nedrept, dar, în final, exonerat de toate acuzaţiile. Voia să-i spună: „Ştiu ce ascunzi” nu cu voce tare, ci la ureche, strecurându-şi un deget printre buzele ei, oprindu-se, înainte să o cucerească.

Dar oare cum să folosească această nouă putere pe care o avea asupra ei? Voia să vadă cum ar fi reacţionat dacă l-ar fi lăsat să meargă cât de departe voia el şi să facă tot ce-şi dorea el. Erau atât de tineri în noaptea aceea, pe câmp. Se grăbiseră, bâjbâiseră, se pipăiseră ca să ajungă la orgasm. Iar acum, singur în întuneric, Eli îşi aminti de acea grabă cu mare regret. Ar fi trebuit să-şi petreacă ani întregi ca să-şi cunoască trupurile. Acea fericire pe care o descoperiseră la facultate trebuia să fie începutul, nu punctul culminant.

Ştia că trebuia să o lase baltă, de dragul ei. Cu siguranţă avea multe pe cap. Dar voia cu tot dinadinsul să ştie ce simţea ea cu adevărat. Chiar dacă doar îşi satisfăcea orgoliul, şi nimic mai mult.

— La ce te gândeşti? o întrebă.

Se uită la el şi zâmbi. Trase atât de adânc aer în piept, încât umerii i se ridicară şi coborâră la loc. Se gândea să-şi treacă degetele peste

claviculele ei parcă cioplite în marmură. De această dată, nu încercă să-şi alunge gândul din minte.

— Sunt fericită că suntem aici. Acest lucru mă ajută, spuse ea.

Ştia că nu trebuia să o facă, dar se uită la rochia ei de vară, apoi la sânii ei, la fermitatea cutiei ei toracice şi la burtica ei. Se mişcă puţin, iar bumbacul alb din care era făcută rochia fâșâi.

— Nu înţeleg de ce, spuse ea, dar când sunt cu tine, parcă mi se limpezesc gândurile.

El îşi îndreptă privirea în altă parte. Când începuse să studieze cerul, se uita cu un ochi prin telescop şi se minuna de relieful muntos al lunii. Parcă vederea şi mintea i se umpluseră de măreţia ei. Când se îndepărta de lentilă, îşi dădea seama că nu mai vedea, că orbise la un ochi din cauza acelei lumini puternice şi copleşitoare. Aşa se simţea şi acum – se pierdea cu firea în faţa ei.

— Ce vrei? o întrebă. Rămase surprins de tonul aspru al propriei voci. Pe ea cu siguranţă o şocase. Îşi întoarse uşor capul, şi, dat fiind că stăteau umăr la umăr, buzele ei erau acum chinuitor de aproape de ale lui. Nu se putu abţine, aşa că se întoarse spre ea. Lana, spune-mi ce vrei. Ce vrei cu adevărat.

Văzu cum pieptul ei se ridică şi cobora repede şi simţi şi el cum îl cuprinde dorinţa. Se uită în jos, îi luă mâna din poală şi-şi împleti degetele cu ale ei, iar ea îl lăsă. Surprinzător, dar îl lăsă. Lana…

Voia mai mult. Dorinţa pe care i-o citise în priviri era încă acolo. Nu se înşelase. O strânse tare de mână, tot trupul încordându-i-se în aşteptare. Simţea că erau atât de aproape de ceva. De adevărul gol-goluţ.

— Poţi s-o spui. Nu e nicio problemă.

— Ajută-mă, îi spuse ea. Am nevoie de ajutor.

— Spune-mi ce să fac.

— Vreau… îşi trase mâna. Vreau să mă ajuţi să-l găsesc pe Ron.

Numele bărbatului a fost ca un duş rece pentru el. Se simţea jignit, deşi nu trebuia. De câte ori avea să mai suporte să fie respins, până să renunţe?

Trase adânc aer în piept.

— De ce?

— Pentru că e tatăl copilului. Fie că-mi convine sau nu. Trebuie să ştie.

El scutură din cap. Nu-i convenea deloc să-l caute pe Ron. Tipul era un ticălos. Era genul de bărbat care şi-ar fi făcut loc cu coatele ca să ajungă în faţă la un concert, apoi s-ar fi îmbătat prea tare ca să se bucure de muzică. Nu merita o femeie ca Lana, care avea o personalitate subtilă – plină de paradoxuri şi de complexităţi care nu puteau fi înţelese de amanţii ocazionali, ci doar de un prieten bun.

Ea continuă:

— Am încercat să-l găsesc de una singură, dar nu am reuşit. Când caut pe internet, găsesc indicii

care mă duc într-un punct mort. Nu dau peste niciun mountain biker pe nume Ron, în Colorado – cred că de acolo e. Şi mi-e ruşine să întreb pe cineva din oraş dacă l-a văzut. Oricum, peste câteva săptămâni toată lumea va afla în ce necaz am intrat…

— Nu trebuie să-i spui. Nu trebuie să afle.

— Nu?

— Ar putea trăi restul vieţii fără să ştie sau să-i pese. Orice s-ar întâmpla, tu vei deţine controlul.

Ea se gândi la această variantă; îşi dădu seama că buza de jos îi tremura. Când se opri din vorbit, gura ei avea nuanţa unui boboc de trandafir care îl înnebunea.

— Am datoria morală să-i spun. Dacă erai tu în locul lui?

— Lana, dacă purtai copilul meu în pântece… Trebuia să se oprească. Dacă era copilul lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Ar fi făcut, cu siguranţă, nunta. Ar fi păstrat copilul. Iar Eli şi-ar fi petrecut tot restul vieţii asigurându-se că ea realiza cât de mult îşi aparţineau unul celuilalt – chiar şi după ce nu ar mai fi existat niciun dubiu.

Dar aceasta era o realitate paralelă. O fantezie. O fi Lana atrasă de el, dar nu voia să aibă o relaţie cu el. Nu îşi dorise niciodată acest lucru, şi nici nu se va întâmpla aşa ceva vreodată. Îi spusese răspicat că vor fi doar prieteni – în ciuda atracţiei reciproce. Ori de câte ori îi prezentase un nou iubit al ei, îi pusese în vedere foarte clar acest

lucru. Chiar şi acum, când el crezuse că vede atracţia în ochii ei, ea îl rugase să o ajute să găsească un alt bărbat.

Lana îşi îndreptă spatele, ochii ei albaştri fiind acum argintii, de la lumina lunii.

— Ce-ai spus?

— Nu crezi că dacă Ron ar fi vrut să aibă de-a face cu tine, s-ar fi întors până acum?

Se prăbuşi la loc în balansoar.

— Tu crezi că sunt idioată?

El se aşeză pe banca de lângă ea, dar nu-i puse o mână pe umăr şi nu o atinse pe spate. Îşi dorea mai mult ca niciodată să şteargă cu buretele tot ce se întâmplase între ei – tot ce se întâmplase înainte – şi să o ia de la capăt, astfel încât el să fie bărbatul care s-o poată atinge. Cu mâinile, cu buzele. Iar ea să fie femeia care să nu-l respingă.

Încercă să o consoleze.

— Pur şi simplu n-ai avut noroc.

— Ce mi se întâmplă e mai mult decât ghinion. Mereu am luat decizii proaste. Toată viaţa am făcut asta.

O parte din el o aproba.

Ea se ridică în picioare.

— Şi uită-te la asta! îşi netezi rochia de vară peste burtă. Se vedea cu ochiul liber o proeminenţă. Vezi?

— Da. Dar îţi cunosc trupul mai bine decât ceilalţi. Nu era sigur, dar credea că Lana roşise, că obrajii i se făcuseră de nuanţa unei flori roz.

Ce-ţi place aşa de mult la Ron? De ce l-ai ales pe *el?*

Nu scoase o vorbă preţ de câteva clipe.

— Ştii ce m-a întrebat odată? Voia să ştie cum de-mi plac florile sălbatice, când eu şi cu Karin încercăm să le cultivăm şi să le facem… mai puţin sălbatice.

Eli rămase tăcut. Nu-l credea capabil pe Ron de asemenea gânduri profunde. Era clar că se înşelase.

— Deci ai o legătură cu el. Asta vrei să-mi spui?

— Nu-l cunosc cu adevărat. Îşi luă mâinile de pe rochie. Dar trebuie să afle că are un copil. Chiar dacă nu-i va plăcea să mă vadă gravidă.

— E un prost. Se uită la ea îndeaproape, dorindu-şi să ştie la ce se gândea. O iubea, dar ea… ea era doar atrasă de el, şi nimic mai mult. Ea îl dorea pe bărbatul care nu o cunoştea foarte bine şi nu o merita. Ea îl dorea pe Ron.

Lana părea să-şi dea seama că el se uita fix la ea; îşi dădea seama, pentru că nu întorcea capul când vorbea.

— Mă ajuţi sau nu?

— Nu-mi place chestia asta.

— Dar trebuie să fac ce se cuvine. Şi tu eşti singura persoană la care pot să apelez.

Eli oftă. Aceasta era picătura care umplea paharul; ştia acest lucru. Nu putea să mai continue în acelaşi fel. Ea îl nenorocea. Dar putea

să-şi promită ceva: Odată ce ea şi Ron se regăseau, el nu va mai fi acolo. Nu mai suporta să fie umilit din nou.

— Da, te voi ajuta, spuse el pe un ton neutru.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, uitându-se la el de la înălţimea locului pe care stătea. Tonul vocii îi era blând, de parcă *el* era cel care avea nevoie de consolare. Într-un colţ îndepărtat al minţii, Eli îşi făcea deja planuri.

August

Linariţă: O floare sălbatică des întâlnită şi uşor de recunoscut. Are cel puţin treizeci de denumiri populare: nemţişor, pintenaş, scara-domnului, floarea-diavolului, laptele-cucului etc. Oricum i-aţi spune, linariţa e tot linariţă.

5 august

Eli se lăsă pe spate în şezlongul de pe puntea vechiului vapor cu aburi, aşteptând-o pe Kelly să-şi termine treaba. Vântul răcoros de seară îi sufla prin păr, iar copacii din spatele punţii se îndoiau şi se legănau, frunzele lor răspândind o lumină de argint. Pe undeva se dezlănţuise o furtună. Nu vedea fulgere şi nici n-auzea tunete, dar simţea electricitatea abia perceptibilă din aer.

— Uf! Kelly se trânti în şezlongul de lângă el. Credeam că nu se mai termină ziua aia de naştere!

Toţi copiii sunt gălăgioşi, dar puştii *ăia…* erau nişte monştri!

Eli nu zâmbi. Privea dincolo de gardul cu care era împrejmuit portul, spre farul vechi care stătea ca un marinar obosit pe un morman de stânci ascuţite şi masive. Dacă închidea ochii, ar fi avut impresia că navigau pe apă. Dar nu era cazul.

Vaporul cu aburi *Ticonderoga* nu plutea, ci stătea într-un bazin acoperit cu iarbă şi fără apă, la Muzeul Shelbume. Fusese adus acolo de pe lacul Champlain la porunca unei moştenitoare excentrice, care colecţiona vapoare vechi la fel cum alte femei strângeau păpuşi. Farul de lângă navă se potrivea de minune cu vaporul cu aburi, vechi de zeci de ani, făcând ca acea pantă să arate, în mod surprinzător, ca apele lacului Champlain.

Nu întoarse capul decât atunci când Kelly îl ciupi de braţ.

— Mă ajuţi să fac curat? Sau vrei doar să stai să te uiţi la mine?

Eli se uită la cer, la ceaţa întunecată şi prevestitoare de rău care se întindea la orizont.

— Am venit să discutăm.

Ea îi zâmbi.

— Putem vorbi în timp ce lucrez?

— Desigur, spuse el. De ce nu?

Intrară în cabină, unde lambriurile de lemn, tavanul alb şi jos şi covoarele verzi parcă erau din alte vremuri – de la începuturile cinematografiei,

ale jazzului şi ale scrisorilor scrise de mână. Kelly începu să strângă de pe masă farfuriile de plastic murdare de la prăjituri şi să le arunce într-un sac de gunoi negru. Erau singurele persoane din încăpere. Nu mai avea rost să amâne inevitabilul.

— Lana mi-a spus c-ai fost pe la ea, îi zise Eli. Ea se mişca repede, adunând farfurii şi ceşti, aranjând scaune. El continuă: Mi-a spus totul. Nu ai vrut să o laşi să ridice un sac.

Kelly se întinse după un ghemotoc de hârtie.

— N-am vrut s-o jignesc.

— Ţi-am spus că nu ştie nimeni despre sarcina ei.

Îndesă mizeria cu putere în sacul de gunoi.

— Nu mi-am dat seama că-i o chestie atât de gravă.

— Asta e tot ce-ai de zis?

— Nu i-am spus nimic din ce nu ştia.

— Dar i-ai spus. Se sprijini cu palmele de masă şi se aplecă spre ea. I-ai spus că te-am rugat să păstrezi secretul.

Lăsă sacul de gunoi pe un scaun.

— Şi care-i problema?

— Speram să-mi spui tu.

— Dacă nu voiai să aflu că e însărcinată, nu trebuia să-mi spui.

— Ţi-am spus pentru că am crezut că poţi să ţii un secret.

— Şi *chiar* l-am ţinut. De ce te tot lamentezi? Lana trebuie să ştie că ne spunem unul altuia tot

felul de lucruri. Nu sunt eu vinovată pentru că ei nu-i convine.

Eli îşi încrucişă braţele. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Credea că lui Kelly îi va fi ruşine, sau măcar îi va părea rău, dar nici pomeneală. Acest lucru îl mâhnea tare mult. Credea că dacă încerca să simtă ceva pentru ea, atunci va *ajunge* să ţină la ea. Acum, ştia că era imposibil.

— Eli?

Se uită la Kelly, la ochii ei căprui şi la nasul ei mic. Aştepta ca el să spună ceva, de parcă ar fi ştiut ce avea să urmeze. Poate că ar fi reuşit să fie cu Kelly dacă nu ar fi văzut dorinţa care se aprinsese – doar pentru o clipă – în ochii Lanei. Niciun bărbat nu ar fi putut nutri însă aceleaşi sentimente ca el, şi să se vadă cu altcineva.

— Nu cred c-o să meargă între noi, spuse el pe cel mai blând ton de care era în stare. N-o să spun că-mi pare rău sau că aş fi dorit ca lucrurile să fie altfel. Cred că, la un moment dat, tot aveam să ajungem aici. Eu o să plec.

— Eli…

Se întoarse pe vârfuri şi se îndreptă spre ieşire. Tunetele bubuiau, iar fulgerele străbăteau cerul în toate direcţiile. Frunzele tremurau cu putere pe ramuri, iar vântul bătea tare. Eli se îndreptă spre prova, acolo unde era o pasarelă care ducea spre acea colină cu iarbă ce înconjura impunătoarea şi frumoasa navă.

— Aşteaptă! Eli, te rog, *aşteaptă-mă!* strigă Kelly în urma lui. Alergă până la jumătatea pasarelei, ca să-l prindă de braţ. Vântul îi lipea hainele de trup.

— Ce vrei de la mine?

— Ai dreptate, spuse ea, ridicând tonul ca să acopere zgomotul făcut de tunet. Îmi pare rău. Recunosc. Am vrut… Am vrut ca Lana să ştie că mi-ai zis. Asta-i totul!

Eli nu luă în seamă cele câteva picături de ploaie care căzură pe ochelarii lui.

— Ar trebui să nu ne mai vedem.

Îl apucă de încheietură.

— Dar de ce? Credeam că ne simţim bine împreună! De ce nu vrei să avem o relaţie serioasă?

„Dintr-o mie de motive”, se gândi el.

— E cumva din cauza Lanei?

Se auzi din nou bubuitul tunetului. El nu spuse nimic.

— Crezi că te vrea? Cu adevărat? Pe tine, prietenul ei cel mai bun?

Eli se încruntă.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Kelly cu disperare în voce. O clipă te întrebi dacă ar putea fi atrasă de tine, iar în minutul următor ea o şterge cu alt bărbat. Te previn, Eli. Te faci de râs dacă te duci după ea. Ai nevoie de cineva mai statornic decât ea. Cineva care nu te va lăsa de izbelişte.

Pe faţa lui Eli nu apăru nicio expresie. Avea dreptate. Lana frângea inimi. O frânsese şi pe a lui. Nu ar mai fi suportat să treacă din nou prin aşa ceva.

— Hai să nu ne despărţim chiar acum, îl imploră Kelly. Hai să… hai să nu facem nimic până nu mă întorc eu din vacanţă. Lucrurile ar putea sta cu totul altfel după o săptămână.

Ploaia începu să cadă atât de tare, încât trebuia să ţipe ca să se facă auzit. Simţea că părul i se lipeşte de cap şi că i se udă hainele până la piele. Deodată, înţelese cât de puţin o cunoştea; înţelese că motivele pentru care voia să-l ţină lângă ea puteau sau nu să aibă legătură cu persoana lui.

— Îmi pare rău, dar relaţia asta durează deja de prea mult timp.

Tunetul bubui. Coborî pe pasarelă înspre colina cu iarbă înverzită.

Poate că vraja acelui vapor vechi era de vină, sau tulburarea produsă de furtună, dar, pentru o fracţiune de secundă, Eli se văzu dintr-un alt unghi – şi parcă acel vas nu era pe pământ, o relicvă inutilă din timpuri trecute, ci un vapor al vremurilor de odinioară, care doar trăsese în port, într-o zi ploioasă.

Oare de cât timp se amăgise singur? Era uimitor ce se întâmplă câteodată în mintea omului.

6august

Karin rămase câteva clipe în maşina ei

parcată, ca să se calmeze şi să-şi adune gândurile.

În ultimele zece minute, admirase din maşină peisajul din Vermont. Îi treceau prin faţa ochilor pajiştile pline de văcuţe Holstein, căsuţele şubrezite de iernile grele, pâlcurile de trifoi galben şi măzăriche de pe marginea drumului. Mama ei îşi petrecuse toată viaţa aici, la fel şi părinţii ei, iar acum Karin îşi făcea şi ea un rost, pregătindu-se să-şi întemeieze o familie. De aceea se dusese astăzi pe furiş la secţia de poliţie – ca să-şi apere ce era al ei.

Deschise uşa maşinii şi intră în secţie.

Biroul din faţă era mic, dar liniştit. Îi spuse unei femei cu părul negru, dat cu gel, că venise să discute cu ofiţerul Gervais. Femeia ridică receptorul, formă un interior, şi, câteva clipe mai târziu, Andy îi strângea mâna. Zâmbetul îi era larg şi sincer.

— Karin, ce surpriză! Totul e-n regulă?

— Speram să vorbesc cu tine câteva minute. Între patru ochi, dacă ai timp.

Andy se uită în urmă la fata de la recepţie – îi aruncă o privire pe care Karin nu putu să o descifreze –, apoi îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

— Hai să facem o plimbare.

El îi ţinu uşa, iar Karin îşi potrivi poşeta pe umăr pe când ieşea. Îl ştia pe Andy de ani de zile. Era mai în vârstă ca ea, cu părul încărunţit, tuns ca al unui soldat, şi cu o faţă rotofeie. Discutase cu

el şi cu soţia lui de nenumărate ori, la biserică. Nu băuse însă mai mult decât o cafea cu Andy şi nu vorbiseră niciodată în particular.

Se aşezară amândoi pe o bancă în faţa secţiei de poliţie. Maşinile treceau cu zgomot pe lângă ei, iar pe jos erau multe mucuri de ţigară. Vorbiră de una şi de alta până să intre în subiect.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă Andy.

— Am nevoie de un sfat.

— De obicei, soţia mea se pricepe la sfaturi, dar dacă nu te deranjează unul de mâna a doua, o să mă străduiesc.

— E-n regulă dacă rămâne între noi?

— Are legătură cu vreun jaf la bancă?

— Nu am jefuit nicio bancă, spuse ea, râzând. Îşi puse poşeta lângă ea. Nu ştia cum să abordeze subiectul, cum să obţină ce dorea. Îi luase ceva timp să-şi facă un plan, iar apoi îi trebuise ceva curaj să-l pună în aplicare. Îşi smulgea pieliţele de la unghii. S-a întors tata în oraş.

Reacţia lui consta în faptul că se lăsă în jos un colţ al gurii.

— Desigur. Mi-l amintesc pe Calvert. Cum să-l uit? Le teroriza pe fetele care lucrau la Penny.

— Ei bine, s-a întors în oraş.

— De cât timp e aici?

— De câteva săptămâni.

— Aha. Încă nu a făcut probleme.

— *Încă* e cuvântul cheie. Karin se simţi agitată. Dacă îi mai dădea câteva indicii bine

ţintite, lui Andy i-ar veni o idee bună. Ştii unde locuieşte acum?

— Nu. De ce-aş şti?

— La Madison.

Andy se întoarse spre ea. Îşi puse mâna pe spătarul băncii, aproape înconjurând-o cu braţul. Lui Karin nu-i plăcu gestul lui, dar nu-şi putea schimba poziţia fără să-l jignească.

— Nu ţi-ar face vreun rău, nu-i aşa? Te-a ameninţat cu ceva?

Karin îşi coborî un pic pleoapele – juca rolul unei femei la ananghie.

— Nu, dar nici nu a ajuns bine în oraş şi l-au şi dus la secţie.

— Nu ştiam.

— Sunt îngrijorată în privinţa Lanei, continuă Karin. Ea a fost întotdeauna sensibilă, dar prezenţa lui Calvert e prea mult pentru ea. Se poartă foarte ciudat. Nu ştiu ce să mai fac.

Andy îi puse mâna pe genunchi. Îşi tot spunea că el voia să o consoleze.

— Ascultă, dacă ai impresia că a venit să facă probleme, atunci te cred. Dar nu pot să-l dau afară din oraş, dacă asta-mi ceri.

— Bineînţeles că nu! Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva!

Andy se uita fix la mâna pe care o ţinea pe genunchiul ei. Ea simţi că roşeşte de jenă, dar nu se mişcă.

— Tot ceea ce pot să fac, continuă el, e să fiu

cu ochii pe el…

— Asta ar fi grozav…

— Lasă-mă să termin. O să fiu cu ochii pe el într-un mod foarte evident, dacă înţelegi ce spun. O să rog pe unul dintre colegii mei să patruleze pe lângă Madison, poate chiar să-i pună nişte întrebări domnului Delucca în legătură cu noul său chiriaş. Amândoi ştim foarte bine că nu vrea ca poliţia să fie cu ochii pe el. Pun pariu pe arma mea că tatăl tău o să-şi ia tălpăşiţa înainte să-şi plătească din nou chiria.

Karin îşi reţinu un zâmbet.

— Crezi c-o să meargă?

— E posibil. Dar între timp… Se dădu mai aproape de ea. Dacă mai pot face ceva pentru tine, dacă ai nevoie să discuţi cu cineva sau doar vrei să ieşi din casă, ştii unde să mă găseşti.

Karin îşi luă poşeta de pe bancă. Se dădea oare Andy la ea? Nu părea posibil. Nici nu-şi mai amintea de când se dăduse cineva la ea. Scăpă de braţul lui Andy, ridicându-se în picioare.

— Mersi mult, Andy. Eşti un prieten de nădejde. Soţia ta e o femeie norocoasă.

Se ridică şi el. Nu-şi dăduse seama cât de înalt era. Simţi o furnicătură la baza gâtului, de parcă făcea ceva greşit.

— Soţia mea se credea norocoasă cu mult timp în urmă, spuse el cu o notă de tristeţe în voce. Oricum, mă bucur că-ţi pot fi de ajutor.

I se înmuie inima. Când se uită în ochii lui,

văzu o singurătate care o surprinse, aceeaşi singurătate de care suferea şi ea.

— Ţine-mă la curent, îl rugă ea. Adică, păstrăm legătura.

— Să fii sigură de asta, Karin, zise el.

8 august

Eli stătea cu prietenul său Moe la cafeneaua de la acvariul de lângă lac. Pe masa din faţa lor aveau două tăvi maro de plastic cu cartofi prăjiţi, hotdog şi băuturi răcoritoare în pahare de plastic. Copiii alergau în jurul meselor, ţipetele lor reverberând în tavanul înalt.

— Uite ce-am găsit! Moe se aplecă peste laptopul său şi reîncărcă pagina. O listă de curse la care a participat.

— Nu e chiar de talia lui Lance Armstrong, zise Eli.

Moe vindea bilete la muzeu, dar făcuse şi multe alte lucruri. Căuta meteoriţi, la fel ca Eli, şi se ducea adesea în deşertul Mojave, unde aceştia puteau fi zăriţi mai uşor în peisajul format din pământ crăpat şi un lac secat. De-a lungul anilor, avusese mai multe slujbe, ca să-şi poată permite aceste expediţii – fusese, pe rând, mecanic auto, vânzător într-un magazin cu produse destinate sporturilor acvatice, paznic de noapte la un cimitir de maşini, paznic pe timp de vară la o pârtie de schi şi, la un moment dat, asistent de detectiv.

— Cum de l-ai găsit? îl întrebă Eli.

Moe zâmbi, autoironie.

— Păi, cel mai greu a fost să-i aflu numele de familie, dar am folosit informaţiile pe care le ştiam despre el – chestia cu mountain bikingul, ca să-mi dau seama. Problema era că, la început, am intrat pe totul felul de piste false, pentru că n-am găsit niciun jucător profesionist pe nume Ron, care să trăiască în vest.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poate că tipul ăsta are impresia că e mountain biker, dar nu a mai concurat de ani de zile. Vezi? Are din ce în ce mai puţine prezenţe la întreceri. S-a rănit sau ceva de genul ăsta?

— Din câte ştiu, nu. Putem să aflăm unde locuieşte acum?

— Deja am căutat, prietene. I-am întrebat pe cei de la agenţia din Reno, la care am lucrat. Patronul mi-era dator.

— Şi ce-ai aflat?

Moe accesă un program, tastă o adresă, iar Eli văzu pe ecran imaginea globului pământesc parcă privit de pe un satelit. Imaginea se concentră pe America, pe Vermont, apoi, când Eli credea că nu se putea obţine ceva mai precis de atât, se focaliză pe o căsuţă cu o curte mare şi o alee lungă.

— *Voilà!* Cu exuberanţa unui magician, Moe întoarse laptopul spre Eli. Casa tipului pe care-l căutăm.

Eli se încruntă.

— În Vermont?

— Lângă Rutland.

— Tu faci mişto de mine!

Moe îi dădu un plic, în care, cu siguranţă, urma să se găsească informaţii despre Ron.

— Casa îi aparţine lui Jean-René Ashley, fratele lui Ron. Sunt canadieni.

Eli fu cuprins de un val de căldură.

— Locuieşte cu fratele lui?

— Au un magazin Online de biciclete.

Eli se afundă în scaun şi făcu eforturi să respire.

— Eşti bine, omule? Arăţi de parcă ai fi în stare să omori pe cineva.

— Sunt bine.

— Cine e tipu' ăsta?

Eli rămase nemişcat.

— Cineva cu probleme grave. Ce serviciu îmi ceri în schimb?

— Mă gândeam să strângem o echipă anul viitor şi să facem nişte săpături în Groenlanda.

— Contează pe mine, spuse Eli. Mersi din nou.

— Ai grijă!

— Nu *eu* trebuie să am grijă, zise el, trecând dincolo de uşile de sticlă ale muzeului, în lumina soarelui orbitor.

Lana trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii. Magazinul era momentan gol – turiştii se duseseră să ia prânzul sau să tragă un pui de somn iar Karin stătea lângă ea, aplecată peste

planşeta pe care desena planurile de amenajare ale grădinilor solicitate de clienţi. Buclele scurte, şaten-roşcate, îi veneau peste faţă, şi părea foarte concentrată. Dintre ele două, Karin fusese mereu mai bună la design şi putea să transforme cel mai arid pământ într-o operă de artă.

Lana îşi duse o mână la burtă şi expiră. Trecuseră şase săptămâni de când ştia că e însărcinată. Şase săptămâni, şi nu mai suporta să păstreze secretul. Nu avea să fie uşor, dar trebuia să-i spună lui Karin ce se întâmplase. Vor suferi amândouă, dar trebuia să-i spună.

— Se pare că, în sfârşit, avem parte de puţină linişte, spuse Lana pe un ton calm, uitându-se prin magazinul gol.

— Ce bine! Tot vreau să discut ceva cu tine, spuse ea.

— Da? se miră Lana. Karin făcuse primul pas.

— Am făcut ceva pentru amândouă. Am vorbit cu un prieten, un poliţist, care o să mă ajute să-l dau pe Calvert afară din oraş.

Lana nu spuse nimic câteva secunde, cântărind informaţia. Calvert era ultima persoană la care se gândea, aşa că trebui să facă un efort.

— Nu vrei doar să-l ignori?

— E mai bine aşa, spuse Karin. Crezi c-am procedat greşit?

— Nu, zise Lana. Dacă asta crezi că trebuie să facem…

Karin dădu din cap că da, iar Lana văzu că are

lacrimi în ochi.

— Bun. Am fost atât de stresată, încât nu-mi mai dau seama dacă înnebunesc sau nu. Calvert mă stresează la culme, iar Gene parcă nu e-n apele lui. În plus, nici nu prea mai încercăm să facem un copil… Nu eram sigură dacă fac ce trebuie. Sunt la capătul puterilor! Nu cred că mai rezist mult.

Lana oftă şi-şi puse mâinile în şolduri, simţind că erau mai pline ca de obicei. Secretul nu-i mai stătea pe vârful limbii. O sufoca de-a dreptul, dar trebuia să mai reziste o zi.

— Într-adevăr, nici eu nu cred c-aş mai putea.

Karin îşi ridică privirea.

— Dar nu-ţi face griji! Treaba cu Calvert e sub control. Trebuie să aşteptăm. O să scăpăm de el în curând şi totul va fi bine după aia.

— Sper, spuse Lana.

Karin zâmbi ca s-o liniştească. Apoi, se aplecă peste schiţele ei cu lobelii şi lupini, încercând să-şi pună ordine în viaţă prin muncă.

Casa lui Ron era o dărăpănătură de fermă, cu pereţii vopsiţi în alb şi cocoţată pe un deal abrupt. Veranda era susţinută de piloni exteriori, iar copertina de aluminiu de deasupra ferestrei laterale era curbată la mijloc. O maşină ruginită de un albastru spălăcit, cu capota ridicată, era parcată pe alee, de parcă cineva ar fi încercat s-o recondiţioneze. Faptul că iarba îngălbenise în anumite locuri însemna că cel puţin unul dintre

locatari avea un câine.

O camionetă roşie trecu pe lângă Eli, răspândind în aer nori de praf, iar el apucă strâns volanul. Nu fusese niciodată un tip agresiv. Se bătuse o singură dată, iar consecinţa fusese că unul dintre supraveghetori îl dusese la cabinetul medical cu nasul însângerat şi cu faţa brăzdată de lacrimi. După acest incident, învăţase să se comporte cu demnitate, aprobând sau ignorând bătăuşii.

Acum însă era furios şi, cu toate că bănuia că Ron ştia să se bată mai bine ca el, era pregătit să riposteze, dacă se ajungea la violenţă. Diferenţa dintre încăierările din gimnaziu şi furia care-l mistuia în acel moment era că atunci fusese vorba despre el. Acum era vorba despre Lana, o cauză pentru care merita să lupte.

Aleea care ducea la casa lui Ron era abruptă, iar Eli o urcă în viteză, ceea ce îi făcea blugii să se lipească de coapse. Ca să nu-şi piardă curajul, se concentră pe cele mai enervante lucruri la care se putea gândi: Ron atingându-i Lanei părul, stând întins lângă ea. Îşi zdreli mâna bătând în uşa de la intrare. Ştia că era suficient să-i spună Lanei unde stătea Ron, dar voia să-l vadă pe tip cu ochii lui.

— Da? Ron purta un maiou alb şi pantaloni scurţi, albaştri, de nailon. În păr avea un fel de elastic sau clamă. Ce doreşti?

Tipul habar n-avea că cel din faţa lui era Eli.

— Ron, noi doi am făcut cunoştinţă odată.

De data aceasta Ron îl recunoscu, dar nu deveni mai prietenos.

— Tipul cu meteoriţii. Ai dreptate. Cu ce te pot ajuta?

Eli fu distras de un zgomot venit din camera din spatele lui Ron. Apoi, se auzi o voce de femeie.

— Ron?

— Vin acum, iubito. Ron păşi în curte şi închise uşa după el. Trase cu sete din ţigară şi scutură scrumul într-o găleată soioasă de lângă uşă.

Eli îşi încrucişa braţele la piept.

— Avem o problemă.

— Adică?

— Trebuie să-i faci Lanei o vizită.

Ron râse.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

— Da, te-am auzit, dar va trebui să mă pui la curent, omule. Eu şi Lana nu mai suntem împreună de ceva vreme.

— Tocmai asta e problema, zise Eli cu dinţii încleştaţi, încă nu s-a terminat.

Ron îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Nu sunt prost. Totul s-a terminat între noi înainte să înceapă. Credeam că ştiai.

Eli se uită mânios la el.

— Despre ce vorbeşti?

Ron râse din nou.

— Las-o baltă! Ştii ce? Las-o baltă. Uite, eu o

să intru în casă şi o să uit că te-am văzut. Noroc bun, omule.

Ron se pregătea să intre în casă, dar Eli îl prinse strâns de braţ.

— Spune-i tipei dinăuntru că trebuie să pleci. Vii cu mine. Acum!

Ron se încruntă.

— Nu vreau să mă las contaminat de energia ta negativă.

— Lasă vrăjeala, scuipă Eli furios cuvintele.

Ron strâmbă din nas.

— Uite ce e, între mine şi Lana s-a terminat. Gata! E numai a ta. Ştiu că tu şi Lana aveţi un soi de karma ciudată între voi. Şi nu vreau să mă amestec.

Eli îşi încleştă pumnii.

— Trebuie să vorbeşti cu ea.

— Da' ce-ţi iese ţie din afacerea asta? O placi, vrei să fii căţeluşul ei? De ce nu te combini cu ea? O să fie de acord, dacă ai avea măcar un dram de curaj.

Eli îşi încleştă pumnii.

— Tu vii cu mine.

Ron se apropie de el. Acum stăteau faţă-n faţă. Eli îşi scoase bărbia în afară.

— Nu vin nicăieri, spuse Ron.

Eli se uită urât la el, clocotind de frustrare. Voia să facă un gest urât. Luă găleata plină cu mucuri de ţigară şi se îndreptă spre decapotabila albastră a lui Ron.

— Ce faci…

Un amestec de apă de ploaie şi mucuri de ţigară se scurse pe scaune, cenuşa înmuindu-se în buretele galben, pe sub tapiţeria sfâşiată. Eli aruncă găleata în pădure şi îşi scutură mâinile de praf. Nimic nu se compara cu necazul provocat de Ron, dar era ceva. Deja se simţea mai bine.

Ron îşi aruncă ţigara.

— Eşti un om *mort!*

Eli se feri de primul pumn. Încercă să-i aplice o lovitură sub bărbie, dar nu reuşi, în schimb Ron îi dădu un pumn în stomac – o dată, de două ori. Simţi că nu poate să mai respire. Cu mintea înceţoşată, îşi puse mâinile pe *genunchi,* chircindu-se de durere. Pământul se învârtea cu el, în timp ce încerca să respire.

„Haide”, îşi spunea el. „Haide!”

Ron râdea. Când Eli îşi ridică privirea, îl văzu îndepărtându-se. Râdea şi se îndrepta spre casă.

Eli alergă cu o viteză de care nu se credea în stare. Voia să-l împingă în zidul casei, să-l înşface de păr şi să-i izbească fruntea de peretele lateral din lemn, cum văzuse în multe filme. Ron însă reacţionă în ultimul moment, îl dezechilibră pe Eli şi următorul lucru pe care-l văzu acesta fu cerul albastru şi întins, pe care se profila capul lui Ron, blocând soarele.

— Tu vrei să mori, rahat cu ochi ce eşti? ţipă Ron. Nu ştiu ce vrei, dar nu sunt tipul cu care să-ţi măsori forţele!

Într-o fracţiune de secundă, Eli văzu cu ochii minţii umilinţele la care fusese supus. Profesorul care-l arăta cu degetul în faţa clasei, spunându-le tuturor că trebuia să copieze pentru că nu era suficient de isteţ să treacă clasa prin forţe proprii. Lana aproape îi răsese în faţă după ce făcuseră dragoste. Lana gravidă cu copilul altuia. Iar acum Ron care îi dăduse un pumn în piept, scoţându-i tot aerul din plămâni.

Ajunsese în ultimul hal.

— Ridică-te! Ron se aplecă deasupra lui. Ridică-te, în p…

— Ron! se auzi o voce de femeie dinspre casă. Vrei să sun la poliţie?

Ron îl apucă pe Eli de guler şi îl trase până când îl ridică de pe iarbă.

— Hai, sus, şi cară-te de-aici!

Eli nu spuse nimic. Ron îi dădu drumul.

Eli se ridică încet în picioare.

— Nu s-a terminat!

— Ba eu cred că da, spuse Ron.

Eli se uită fix la el câteva secunde, înainte să se ducă şchiopătând spre maşină. Ajuns pe scaunul şoferului, se privi în oglindă. Nu avea buza umflată sau ochii vineţi, dar simţea o durere îngrozitoare când respira. Poate avea o coastă fisurată. Se sprijini cu faţa de volan şi închise ochii.

Trase adânc aer în piept şi, când îl duru în aşa hal încât simţea că ameţeşte, începu să râdă. La

început, doar un chicotit. Apoi, isteric. Se sprijini cu capul de tetieră şi începu să râdă în hohote. Îl durea, dar nu se putea opri. Era şi mai grav dacă se abţinea. Ochii i se umplură de lacrimi. Lovi cu palma volanul, doar ca să-şi dea seama că-l durea şi mâna. Asta îl făcu să râdă şi mai tare.

Se gândi: „Mai rău nu se poate”.

Puse cheia în contact şi încercă să ridice cât mai mult praf cu putinţă, pe când pleca de acolo.

Lana era singură în magazin, unde stătea pe un taburet vechi lângă tejghea, răsfoind o carte dedicată proaspetelor mămici, pe care i-o dăduse Charlotte. Ştia că trebuia să citească atent toate informaţiile, dar nu putea decât să se uite la poze şi să sară peste cuvinte. Vocabularul legat de sarcină îi răsuna în cap ca o slujbă ţinută în latină:anovulaţie, corpus luteum, endometru, lunacepţie, ovocite, ovul, os, *amin.*

Nu voia să fie mamă – intenţiona să se intereseze în curând de adopţie –, dar acum trebuia să facă faţă faptului că era însărcinată şi că va naşte. Trebuia să aibă grijă din ce în ce mai mult de trupul ei, neavând altă alternativă.

Se uită la un desen ce reprezenta un col uterin complet dilatat. I se păru a fi ceva imposibil, şi aproape că se amuză la gândul unei concepţii de neconceput. Nu doar atunci depuneai efort, ci şi după.

Trebuia să închidă magazinul, dar îi mai luă o jumătate de oră să numere banii din casă, să facă

inventarul şi să cureţe. Se pregătea să închidă uşa, când îşi dădu seama că uitase cartea pe tejghea. O scosese dintr-un sertar şi nu putea să nu constate cu ironie că în locul unde îşi ascundea cartea pentru mămici îşi ţinea dosite şi broşurile cu Costa Rica.

Afară apunea soarele. Se aşează pentru o clipă pe dalele de beton din faţa uşii laterale a magazinului. Copacii şi liniile de curent electric se profilau ca nişte siluete pe cerul pal, iar acolo, în vârful dealului pe partea cu parcarea, distinse silueta întunecată a unui bărbat.

Tocmai trăgea aer în piept, pregătindu-se să strige: „Am închis!”, când, spre surprinderea ei, văzu că bărbatul acela ridică o mână, subţire ca o creangă de copac, pe care o flutură anemic în semn de salut.

Era Calvert.

Ce căuta aici? Lana nu se mişcă din loc. După câteva secunde, îi văzu braţul căzându-i pe lângă trup, iar apoi se întoarse şi plecă. Lana îşi trase poşeta mai aproape de ea.

O urmărise. Aşteptase să se termine programul, dar în loc să o abordeze, îşi băgase coada între picioare şi plecase. Scutură din cap şi scotoci prin poşetă după chei, nerăbdătoare să intre în maşină şi să blocheze portiera.

Eli şi cu Moe stăteau tolăniţi în şezlonguri pe debarcaderul lui Moe, feriţi de ochii curioşilor, în golful aflat la sud de oraş. Eli era beat turtă,

neavând mai multă stabilitate decât valurile de sub scândurile pe care stăteau. Băuse şase din cele douăsprezece sticle bere de Long Trail; Moe, doar una.

— Şi mai ştii ceva? îl întrebă Eli. Tipul era cu o altă femeie acolo. Probabil că se vedea cu ea şi când era cu Lana.

— Ce nenorocit! spuse Moe, scuturând din cap. Mare nenorocit!

Eli se ridică din şezlong, clătinându-se pe picioare.

— Uşurel, frate, râse Moe.

— Trebuia să fiu mai rapid, să ştii. Nu i-am tras decât un pumn. I-am spart nasul.

— Nasol.

Eli clătină din cap şi ameţi. Se aplecă şi îl apucă pe Moe de umeri.

— Nu, Moe, nu. Nu pricepi? A fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

— Nu pricep.

Eli stătea şi se uita la apă. Un peşte străpunse suprafaţa întunecată şi făcu pleosc. Cum să exprime în cuvinte ce simţea? Din ziua în care îl respinsese Lana pentru prima dată, se comportase ca un laş. Se hotărâse că va face cum vrea ea şi că va uita ce-şi dorea el. Era mai bine decât să i se frângă inima din nou. Era mai bine decât să fie umilit.

Dar acum se putea întâmpla orice. Se văzuse în cele mai penibile ipostaze, ştia de ce e în stare,

ştia câtă suferinţă putea să îndure. Era mai puternic decât crezuse. Acum îşi dădea seama că se dusese la Ron nu ca să o ajute pe Lana, ci să se ia la bătaie. Fusese un gest egoist şi nelalocul lui – va trebui să-i ceară scuze Lanei –, dar pentru psihicul lui fusese un lucru foarte bun. În toţi aceşti ani, îi fusese atât de frică să nu primească ce merita, încât nici măcar nu mai *încercase* să obţină. Îşi dorea să nu fi aflat acest lucru în urma unei bătăi.

Ţinea sticla de bere în sus, ca să dea noroc.

— O iubesc. Ştiai?

— Păi, cu toţii ne întrebam…

— O *doresc,* Moe. O doresc în toate felurile posibile. Tot m-am codit, gândindu-mă dacă Lanei îi merge bine sau cum se simte. Mereu am făcut ce-a vrut ea. Acum, e timpul ca Eli să primească ce-şi doreşte.

— Nu-i semn bun dacă vorbeşti despre tine la persoana a treia.

— M-ai auzit? Eli se ţinea de spătarul scaunului, încercând din răsputeri să-l facă pe Moe să priceapă. Mă duc după ea. Chiar dacă o voi pierde, sunt dator să încerc. Când eram la pământ şi mă bătea ăla, mă gândeam: „Frate, merită. Orice-ar fi”.

Moe dădu noroc cu berea lui.

— Păi, era şi timpul.

Eli se uită prin gâtul sticlei de bere.

— Problema e că nici dacă ajung cu ea în pat,

nu ştiu dacă pot să o conving să nu plece după aceea.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să fugă din nou. Mai mult ca sigur.

Moe se aplecă să-şi pună jos berea.

— Dar tocmai tu ai zis mai devreme că, te-ai gândit prea mult la ce vrea ea, şi nu la ce-ţi doreşti tu. Gata, frate! Acum ori niciodată. Trebuie să te arunci cu capul înainte.

— Da! Trebuie doar să risc… Eli se apropie de marginea debarcaderului şi, fără să-şi dea seama, scaunul lui ajunse în apă şi se scufundă.

— Stai cuminte! Momentan nu te arunci nicăieri!

— Ai dreptate. Scuze.

— Nu mi-a plăcut niciodată şezlongul ăsta.

Eli văzu câteva bule ridicându-se la suprafaţă, pe când şezlongul se scufunda. Se simţea altfel decât de dimineaţă. Cu toate acestea, nu se schimbase nimic. Doar percepţia lui asupra propriei persoane.

Chiar şi beat, totul i se părea foarte limpede.

10 august

Luni dimineaţă nu era nici ţipenie de om în magazin. Ploaia caldă îi uda până la piele pe studenţii care se duceau la cursurile de vară, pe bătrânii care aşteptau în staţia de autobuz şi pe

alergătorii împătimiţi care făceau jogging pe malul lacului Champlain. Lana stătea singură la tejgheaua magazinului Wildflower Barn, ascultând răpăitul ploii pe acoperiş. Apa dintr-un jgheab de afară se scurgea pe ciment înainte să ajungă într-un canal. Dimineaţa avea să treacă foarte greu.

Ridică privirea atunci când auzi zgomotul făcut de cauciucuri în parcarea acoperită cu pietriş şi văzu Volkswagen-ul amărât al lui Eli. Ea rămase pe loc, trăgându-şi rochia ca să-şi acopere burta. Se bucura că era vară, întrucât nu o mai încăpea nicio pereche de pantaloni. Era însărcinată în cincisprezece săptămâni, iar în această dimineaţă, spre deosebire de multe altele, nu simţea că-i vine să vomite. Corpul i se obişnuise cu sarcina, dar psihicul ei nu.

Se uită pe fereastră cum Eli cobora din maşină, conştientă că era foarte emoţionată. Ultima oară o acuzase că e geloasă şi că-i distrusese viaţa sexuală. Nesocotise toate acele reguli care preîntâmpinaseră abordarea unor asemenea subiecte. Atunci i se citise pe faţă că o dorea cu pasiune, iar ea se îngrijorase. Poate că fusese doar o atracţie de moment. O eroare de judecată. Sau poate ceva mai mult?

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze. Trebuia să admită că şi ea simţise acel fior lăuntric, acea pasiune arzătoare pentru el. Şi ce dacă era momentan atrasă de el? Se putea stăpâni şi avea să treacă – aşa cum trecea orice atracţie.

Poate că Eli va intra în magazin, iar lucrurile vor decurge cât se poate de normal. Nu avea de ce să fie îngrijorată. Prietenia ei cu Eli era solidă. Trebuia doar să impună nişte limite – atâta tot.

Încrezătoare în sine, se ridică de pe scaun şi se duse spre uşa pe care o împingea el ca să intre. Purta şlapi negri şi pantaloni scurţi kaki. Tricoul îi era ud de la ploaie. Prin lentilele stropite de ploaie ale ochelarilor o fixă cu privirea.

— Eşti superbă, îi zise el.

Lana râse, surprinsă, dar, în acelaşi timp, măgulită. Oare de când observase Eli că era frumoasă? Părul îi era prins, ca de obicei, într-o coadă de cal, câteva fire căzându-i pe faţă şi pe ceafă. Era sigură că nu arăta bine, dar oricum îi făcea plăcere complimentul lui.

— Ce mai faci?

— Sunt mai bine ca niciodată, îi spuse el, şi, cu toate că aveau aproape aceeaşi înălţime, Lanei i se părea, într-un mod foarte ciudat, că Eli era *mai masiv.* Deşi avea aceeaşi înălţime, părea mai impunător. Cum de arăta atât de sexy acum? Mai ales că nu se schimbase nimic în înfăţişarea lui.

Aştepta ca el să-i spună ceva. În schimb, Eli se mulţumea să se uite la ea, zâmbindu-i visător, de parcă venise, prin furtuna de afară, călare pe un nor.

Deodată, sentimentul de melancolie pe care-l avusese de dimineaţă se transformase într-unul de caldă tandreţe, care îi lumina sufletul. Eli era aici,

Eli *al ei.* Nu trebuia să-i fie teamă că va încerca să schimbe felul în care stăteau lucrurile între ei. Avea încredere în el. Pur şi simplu, relaţia lor se răcise puţin. Dacă ar fi fost alt gen de femeie, şi-ar fi pus capul pe umărul lui, doar ca să se sprijine, ca să-i simtă inima bătându-i.

Ea îl tachină.

— Eşti ud.

El râse pe înfundate, ca un tunet în depărtare.

Ea se întinse fără să-l atingă şi îi dădu jos ochelarii de pe nas. Ochii căprui o priveau plini de căldură. Dacă fusese surprins de gestul ei, cu siguranţă nu arătă. Pur şi simplu stătea nemişcat, uitându-se la ea, fixând-o continuu cu privirea. Deodată, se simţi ca o prostuţă că-i ţinea ochelarii.

— Ţi-i şterg eu, spuse ea.

Se întoarse repede cu spatele la el, bucuroasă că el nu-i putea urmări expresia feţei pe când îi ştergea lentilele cu un şerveţel umed. Îi dădu înapoi ochelarii uscaţi.

— Mersi, spuse el. Tu cum te simţi?

— Mi-e bine. Fizic vorbind.

— Şi psihic?

— Sunt în regulă.

Se îndreptară spre tejghea. Lana se duse în spatele ei ca să se aşeze pe un scaun, tremurând toată, iar Eli se sprijini de copacul Formica. Se simţea uşurată că între ei era aproape un metru distanţă.

— Trebuie să-i spun lui Karin, recunoscu Lana.

— Da. Şi cât mai repede.

Ea roşi; era evident că trupul ei se schimba. Dar tot era slabă. Burta nu-i era vizibilă sub rochiile de vară. Cu toate acestea, Karin trebuia să ştie.

— L-am… l-am găsit pe Ron, spuse Eli.

Ea înghiţi în sec. Nu se aştepta ca acest lucru să se întâmple atât de repede. Spera că va avea parte de mai mult timp, până să vorbească între patru ochi cu el.

— Şi?

— Nu cred că vrea să te vadă. Îmi pare rău. Am încercat.

Îl privi îndelung, ştiind că nu-i spunea tot, dar nu-şi dădea seama ce anume îi ascundea.

— Cum adică „ai încercat”?

— M-am dus la el ca să-l conving să vină la tine.

— Ce-ai făcut?

— Îmi pare rău. Am greşit.

Ea scutură din cap.

— Nu prea-ţi stă în caracter.

— Nu prea.

— Of, Eli! oftă. Eli era încruntat, ea neputând citi nimic în ochii lui de un căprui auriu. Era supărat. Nu mai putea să-i ghicească reacţiile, ca altă dată, dar simţea că trecea prin ceva important, ceva ce putea să aibă sau nu legătură cu ea. Voia ca lucrurile să fie la fel ca înainte, astfel încât, atunci când se uita în ochii ei, să nu

se mai simtă atât de acaparată de el. Ştiu că ai încercat să mă ajuţi. I-ai spus de… ştii tu? îi arătă burta.

— Nu, nu e treaba mea.

— Foarte bine. Oricum, nu cred că vrea să mai aibă de-a face cu mine. O să mă duc eu la el într-una din zilele astea.

— Vin cu tine.

— O să vedem. Lana schimbă subiectul. Ce mai face Kelly?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o. Făcu o grimasă pe care ea nu putu să o descifreze, însă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— E totul în regulă între voi?

— Ne-am despărţit. E mult mai bine aşa.

Ea clipi, surprinsă de cât de repede i se destăinuise. Stomacul i se strânse – se tot gândea de ce se despărţiseră. Se opri când ajunse la un motiv care-i convenea.

— Cred că ştiu de ce.

— De ce?

— Din cauza comportamentului ei. Atunci când a venit la mine să-mi spună că ştie de copil nu a fost drăguţ din partea ei.

— E posibil, zise el.

Ea îşi drese glasul.

— Păi, dacă nu asta, atunci… ce e? Doar nu din cauza mea?

El nu scoase o vorbă.

— Nu-i aşa? insistă ea. Sper că nu ţi-am stat

iar în drum. Nu?

— Nu, spuse el. Nu-i asta.

Îşi împreună mâinile şi strânse tare din degete. Se întreba dacă el avea idee cât de greu îi era ei să se prefacă, de parcă nu i-ar fi păsat de despărţirea lor. Nu trebuia să conteze pentru ea dacă Eli era sau nu cu cineva. Spera că, dacă îşi tot spunea că nu conta, poate începea să şi creadă.

— Hai să nu mai discutăm despre asta, spuse el. Kelly face parte din trecut. Tu ce faci în weekendul ăsta?

Ea rămase surprinsă de cât de repede intra Eli în subiect. De când începuse să i se pară atât de ciudat să discute cu el?

— Cred că... am treabă.

— Ce treabă?

Râse, ca să-şi mascheze nervozitatea.

— Trebuie să-mi verific agenda.

El veni lângă ea, în spatele tejghelei, de parcă voia să o vadă mai bine. Apropierea lui o făcu să se simtă ciudat. Se dădu înapoi.

— La ce te gândeşti? o întrebă.

— La sarcină, spuse ea repede, deşi acum o preocupa căldura pe care o emana trupul lui, felul în care i se răsfrângea buza de jos şi cât de mult i-ar fi plăcut să-şi treacă degetele prin părul lui ud de la ploaie.

— *Doar* la asta te gândeşti acum?

— Dar la ce altceva?

— Tu să-mi spui.

Lana nu mai putea suporta. Era atât de încrezător, atât de *atotştiutor,* încât se temea că vedea exact ce-i în sufletul ei – îşi putea da seama cât de afectată se simţea de faptul că stătea atât de aproape de ea. Avea nevoie de nişte adevăruri dureroase ca să revină la realitate.

— Nu vreau să fiu mamă, îi scăpă ei.

— Nu?

— Crezi că te mint?

Nu-şi luă ochii de la ea, dar parcă expresia îi era mai blândă, mai întrebătoare.

— Mereu ai spus că nu vrei o familie, dar când vin copii mici în magazin, tu eşti prima care le arăţi raionul de jucării. Şi nu te-am văzut niciodată refuzând să ţii un nou-născut în braţe.

— Îmi plac copiii, spuse Lana, dar să fii mamă e cu totul altceva.

— Eşti sigură? Chiar nu *vrei* să fii mamă? Sau nu crezi c-ai fi în stare?

„Să nu fiu în stare…?” repetă ea acele cuvinte în gând. Nu văzuse legătura între a dori o familie şi capacitatea ei de a avea una. Eli îi sugera că se dăduse peste cap să-şi înăbuşe dorinţa de a avea o familie. Tot spunându-şi că nu e făcută să fie mamă, evitase întrebarea dacă ea chiar îşi *dorea* să fie mamă sau nu. Poate că-şi nesocotise unele emoţii ca să se agaţe de altele – dorinţa ei de a călători în jurul lumii.

Îl simţi că vine mai aproape de ea şi văzu

vârfurile şlapilor lui la doi paşi de locul unde stătea. O apucă de mână şi o ridică în picioare.

— Lana…

Ea îşi ridică privirea, ochii ei întâlnind căldura ochilor lui căprui. Nu scoase o vorbă, dar se apropie înadins de el, anulând distanţa dintre ei. Se simţea cuprinsă de un fior lăuntric.

— Ce…?

— Taci, îi spuse el, apoi o înconjură cu braţele, strângând-o cu putere la piept. Ea chicoti, un pic emoţionată. El îşi plimbă mâinile pe tot spatele ei. Sânii ei i se lipeau de piept, materialul bluzei i se mula pe sfârcuri. Nu purta sutien şi spera ca bumbacul cămăşilor să fie de ajuns ca el să nu-i simtă reacţia.

— Mersi, spuse ea, bătându-l uşor pe spate ca să-i dea de înţeles că îmbrăţişarea luase sfârşit.

Dar el o strângea mai tare, iar ea îi simţi respiraţia ca o boare de aer răcoros ce-i trecea pe piele. Degetele lui găsiră porţiunea de piele descoperită deasupra gulerului, şi o atinseră la baza gâtului, înflăcărând-o şi stârnind-o. Ea îl trase de curea, dorindu-şi ca mâinile ei să nu-l mai caute, să nu se mai agaţe de cămaşa lui şi să i se plimbe pe spatele gol. Mâna lui era în părul ei, trăgând-o uşor, făcând-o să tremure de plăcere. Trebuia să pună capăt acestor manifestări. Nu aşa se îmbrăţişau doi prieteni. Până la urmă, Eli chiar o dorea, nu era ceva trecător. Trupurile lor erau lipite, umăr de umăr, burtă de burtă, şold de şold.

Ea se trase înapoi, dar el n-o lăsă să se îndepărteze prea mult. O privea cu intensitate, ţinând-o strâns cu mâinile de talie. Ochii lui, atât de calzi odinioară, erau acum prevăzători şi întunecaţi. Niciodată nu fusese mai conştientă că-i tremura buza de jos.

În cele din urmă, o eliberă din strânsoare. Mâinile îi căzură pe lângă trup. Deja îi era dor de el, toată carnea ei tânjind să-l aibă din nou mai aproape. Nu se putea uita la el; ştia că era roşie în obraji. *Acesta* era motivul pentru care se despărţise de Kelly: *ştia.* Această atracţie nu putea fi anulată sau destrămată. Dar dacă se lăsa pradă dorinţelor trupeşti, ar fi însemnat să nu ia în seama ce-i dicta inima; trebuia să-şi păstreze cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

— O să plec cât de curând.

— Ştiu, spuse ea, scuturată de un frison. Era obişnuită ca el să plece, şi de fiecare dată îi era nespus de teamă că nu se va mai întoarce. În trecut, se consola amintindu-şi de viitorul ei plin de călătorii în străinătate, dar nu mai era sigură că acel viitor exista pentru ea.

— Eşti ocupată sâmbătă?

Lana scoase soluţia de curăţat cu miros de lămâie de sub tejghea şi începu să şteargă blatul, nu fiindcă ar fi avut ce curăţa. Voia doar să-şi facă de lucru.

— De ce mă întrebi?

— Mă gândeam să ne vedem înainte să plec.

Continuă să cureţe în cercuri mari, prefăcându-se concentrată.

— Încă nu ştiu sigur dacă pot.

— De ce nu? Ai planuri mai bune?

— Nu, spuse ea, simţindu-se ciudat de îndrăzneaţă. Dar *tu?*

— Nu, îi răspunse.

Aşteptă ca el să mai spună ceva. Nu o făcu.

Începu să şteargă urmele de degete de pe tejghea.

— La ce te-ai gândit?

— La planetariu e un nou spectacol. E un tur al universului pe muzica lui David Bowie.

Lana ştia ce presupunea să meargă acolo – copii lovind spătarele scaunelor, cotiere murdare, tot felul de planşe cu nebuloase, galaxii şi găuri negre. Îi plăcea ideea, dar îi era i camă să-i spună da, dat fiind că pielea o mai furnica acolo unde o atinsese în păr.

— Hai să nu ne facem planuri.

— În regulă. Eli zâmbi, dar îl ştia suficient de bine şi văzu că era un pic frustrat.

Pur şi simplu, de câteva zile încoace nu mai era în stare să-i ghicească intenţiile celui mai bun prieten al ei.

Poate că nu va mai putea nici de-acum încolo.

19 august

Karin trase maşina în parcarea plină de praf a restaurantului care servea hotdog şi se întreba dacă Andy avea veşti bune sau proaste pentru ea.

O sunase în urmă cu câteva ore să se întâlnească aici, departe de Wildflower Barn, atât de departe încât îi înţepeniseră picioarele pe pedale de-atâta condus. Acum stătea tensionată în maşină, ascultând la radio buletinul bursier. Soarele îi bătea în parbriz, iar ea îşi simţea pielea încălzită şi lipicioasă.

Un sfert de oră mai târziu, era cât pe ce să renunţe, când îl văzu pe Andy parcând, ieşind din maşină şi îndreptându-se spre ea. Deşi era mai în vârstă decât soţul ei, mergea de parcă era un pachet de muşchi, cu coatele uşor flexate sub mânecile tricoului. Ocoli maşina cu gândul de a urca pe scaunul de lângă şofer, iar ea deblocă portiera, nedorind să-l jignească.

— Bună, o salută urcându-se în maşină. Se sui zâmbind în maşină. Ce bine-mi pare să te văd.

— Şi mie la fel.

El se aşeză şi se aplecă spre ea, iar timp de câteva secunde Karin nu înţelese ce intenţii avea. „A, da”. Voia să o sărute pe obraz, dar nu prea putea să se întindă peste scaune. Nu avu de ales decât să se aplece în direcţia lui şi să-i primească salutul. Mirosea puternic a colonie.

— Cum mai merge treaba? o întrebă.

Se uită pe geam la aleea cu pietriş ce dădea înspre şosea. În cele 25 de minute cât îl aşteptase, doar el parcase. Luminile vechiului restaurant cu hotdog pâlpâiau, dar nu intra nimeni acolo. De fapt, localul era aproape gol. Firele de păr de pe

ceafa i se ridicară.

Andy era poliţist, îşi aminti ea. Jurase să apere oamenii şi să-şi servească patria. Era în siguranţă.

Încercă să-i zâmbească în cel mai frumos mod cu putinţă.

— Ai ceva veşti? A părăsit oare Calvert oraşul?

Andy râse şi dădu din cap.

— Pari cam agitată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă gândeam… că motivul pentru care m-ai sunat…

— Stai liniştită, oamenii mei se ocupă de problema asta. O maşină e tot timpul în faţa pensiunii Madison. E doar o chestiune de timp.

Karin încuviinţă din cap.

— Credeam că mai trebuie să ştii ceva.

— Ce anume?

— Tot dă târcoale casei surorii tale. Din când în când se mai duce pe la Bam, deşi nu intră în magazin.

— Lana mi-a spus că l-a mai văzut. Karin îşi rezemă capul de tetieră. Putem să facem ceva? Să-l acuzăm de hărţuire sau să obţinem un ordin de restricţie împotriva lui?

— Aţi putea, dar nu cred că e nevoie. Nu cred că vrea să vă facă vreun rău. Probabil că se simte doar… singur. Mai lasă-i pe băieţii mei să strângă ceva informaţii.

Karin dădu din cap că e de acord şi oftă. Poate că Andy avea dreptate. Oricât de mult îşi ura tatăl, începea să înţeleagă de ce era atât de amărât.

Dacă tatăl ei simţea fie şi un sfert din durerea care o încerca pe ea în legătură cu faptul că nu putea avea copii, atunci chiar îi era puţin milă de el.

— Eşti bine? o întrebă Andy.

— Doar mă gândesc.

— Vrei să vorbim?

Se uită la bărbatul de lângă ea, acest bărbat care – în ciuda a tot ceea ce făcuse pentru ea – era, practic, un străin. Ochii lui păreau înduioşător de sinceri.

Ea şi Gene nu mai vorbeau despre nimic important – nici despre copil, nici despre Calvert sau viitorul lor. Nici cu Lana nu putea să discute – Lana, care prefera să li se confeseze lui Charlotte sau lui Eli.

Dar Andy era aici şi o asculta fără s-o judece. Mergea, la fel ca ea, la biserică, dar nu făcea parte din viaţa ei.

— Da, spuse ea. Chiar mi-ar plăcea să vorbesc cu cineva.

— Hai să intrăm.

Karin ezită, întorcându-se să se uite la magherniţa de restaurant pentru a-şi da seama dacă era cineva înăuntru. Voia să discute cu Andy, dar nu dorea să rămână complet singură cu el.

El deschise puţin portiera maşinii.

— Poate că localul n-arată grozav, dar au un hotdog excelent. Şi, oricum, n-o să ne vadă nimeni.

— Şi de ce mi-ar păsa? îl întrebă repezită

Karin.

Andy râse nervos.

— Păi, nici n-ar trebui. Adică *mie* nu-mi pasă.

Ea înghiţi în sec. Nu voia decât să stea de vorbă. Nu făcea nimic rău.

— Va trebui să împărţim nota de plată.

— Nu, te rog, lasă-mă…

— Ori aşa, ori nimic.

— Ce încăpăţânată eşti! Râse, apoi deschise portiera şi ieşi. Zâmbetul pe care i-l adresă înainte să coboare putea topi gheţarii.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, îi zise el.

20 august

Lana era singură în magazin. Mânca un sandviş cu roşii şi mozzarella şi bea din când în când dintr-o cutie cu lapte. Avusese o după-amiază destul de încărcată, dar acum fluxul de turişti se redusese. Razele aurii pătrundeau pieziş prin ferestre, iar afară, macii de pe pajişte păreau pete de lumină portocalie şi roşie. Singura maşină din parcare era a ei. Lana avea impresia că oamenii doreau mai degrabă să facă grătar şi să înoate decât să planteze flori, la sfârşitul sezonului.

Deşi terminase sandvişul, tot îi mai era foame – îi era foame tot timpul dar în loc să mănânce mai mult, ştergea fiecare obiect din magazin de praful ce se ridica dinspre parcare. Când termină, răsfoi un catalog în care erau pagini întregi cu coroane de flori şi ilice, gândindu-se ce să mai comande pentru sezonul următor. Se gândea: „Până la

primăvară, o să fiu mama unui bebeluş”.

Clopoţelul din argint atârnat deasupra uşii sună. Când îşi ridică privirea amabilă cu care îşi întâmpina clienţii, ceea ce văzu o făcu să amuţească.

Era Ron.

Nu zâmbea. Purta o pereche de blugi destul de uzată şi o jachetă din piele. Părul îi atârna în bucle până la umeri, mai lung decât înainte.

Îşi şterse mâinile de praf şi zâmbi, îndreptându-se spre el.

— Ron. Ai venit.

— Da, am venit.

Încercă să pară entuziasmată.

— Ce mai faci? Care mai e viaţa ta?

— Se pare că nu aşa de bună ca a ta. Îşi încrucişă braţele la piept. Era la fel de arătos ca atunci când se cunoscuseră – singurele două persoane din Burlington care cumpărau clătite, pe viscol. El purta o cămaşă în dungi băgată în blugi, iar Lana se întreba dacă nu cumva se îmbrăcase aşa special pentru ea.

Voia ca el să spună ceva, să o întrebe cum mergea magazinul, ce mai făcea. Dar el nu scoase o vorbă, iar chipul îi era de piatră.

Făcu un efort să tragă adânc aer în piept.

— Vrei să te aşezi?

El ridică bărbia.

— Nu cred că o să stau prea mult.

— Ţi-a spus Eli că te caut? îl întrebă, deşi ştia

foarte bine adevărul.

— Tu bai *trimis* la mine.

Lana clătină din cap, dar nud corectă.

— Nu voiam să vin, spuse el. Am încercat să mă abţin.

— Atunci de ce-ai venit?

— Pentru că nu vreau ca prietenul tău să se mai ia la bătaie cu mine.

— Ea clipi, mirată. Eli nu-i spusese de nicio bătaie. În toţi anii de când îl ştia, nu se încăierase niciodată.

Ron continuă.

— Dacă vrei să spui ce cred eu, atunci hai să isprăvim odată.

— În regulă. Se strânse de şaua nasului, căci o durea capul. Sunt gravidă.

Ea văzu că el nu era surprins.

— Eşti sigură?

— Da.

— Dar cum de eşti sigură? De unde ştii că-i al meu?

— Păi… n-am mai fost cu altcineva.

El râse.

— E cam greu de înghiţit gogoaşa asta, dacă înţelegi aluzia.

Lana voia să stea jos, să se detaşeze de situaţie şi să se gândească. Avea tot dreptul să se îndoiască de ea. Relaţia lor fusese doar o aventură, iar el n-avea de unde să ştie că ea făcuse dragoste doar cu el. Acum, se întreba dacă

Ron se vedea cu altcineva. Nu-l descususe niciodată.

Făcu un pas spre el. Ştia exact prin ce trece – teamă, neîncredere. Era pregătită să fie jignită.

— Ştiu că e o veste îngrozitoare. Şi-mi pare rău că s-a întâmplat, sincer. Nici eu nu mi-am dorit aşa ceva.

— Hai să lămurim treaba, îi spuse el repezit. N-am niciun ban. Zero. Nimic.

Capul îi zvâcnea.

— De ce să-mi pese dacă ai sau nu bani?

— Am minţit când ţi-am spus că am un apartament în Denver şi o casă pe lacul Tahoe. Nici măcar nu mai particip la competiţii. M-am accidentat în urmă cu câţiva ani, iar acum sunt un ratat. Un nimeni. Un expirat. Am un magazin pe care-l conduc din dormitorul lui frate-miu. Poţi să mă dai în judecată ca să-ţi plătesc pensie alimentară, dar sunt sărac lipit.

Simţea că încăperea se învârte cu ea; se aştepta ca ghivecele de teracotă să cadă de pe rafturi.

— Acum, cine mai e mirat? o întrebă cu ironie Ron.

Lana se uita fix la el. Îi spusese numai minciuni, iar ea îl crezuse. De fapt, *voise* să-l creadă. Toate întrebările pe care trebuia să i le pună, amănuntele pe care trebuia să i le ceară… le evitase. Îl ţinuse la distanţă, ca pe orice alt bărbat din viaţa ei.

— De ce nu mi-ai spus adevărul? îl întrebă.

— Fii serioasă, Lana. N-ar mai fi avut niciun farmec.

— Te-aş fi plăcut şi dacă ştiam că nu mai concurezi. Nu-i vina ta că te-ai accidentat.

— Poate că nu, zise el luându-şi ochii de la ea. Pe faţa lui se citea o durere fără margini. Dar hai să fim sinceri. Niciunul dintre noi nu a vrut ceva serios. Era mai bine să crezi că stau în vest.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu trebuia să mă *minţi*; ştiam în ce mă bag.

— Eşti sigură?

Îşi duse o mână la burtă.

— Nu te-am chemat ca să-ţi cer bani. Pur şi simplu, mi s-a părut normal să-ţi spun. El nu mai scoase o vorbă, ceea ce îi frânse Lanei inima. Orgoliul lui fusese rănit. Lana simţea nevoia să-l asigure că totul va fi bine. Mă gândeam să dau copilul spre adopţie, dar voiam să vorbesc şi cu tine. Practic, e şi al tău.

El pufni.

— Ce mărinimoasă eşti!

— Voiai să nu-ţi spun?

— Sincer?

Simţi cum i se încleştează pumnii, în timp ce se gândea la tatăl ei, un bărbat care se trezise părinte, deşi nu-şi dorea sub nicio formă. Furia care o cuprinse venea din străfundurile fiinţei sale, încât nici nu ştia că era acolo.

— Cum *îndrăzneşti?*. Întrebă ea pe un ton

ridicat. Aduci pe lume o făptură şi nici măcar nu recunoşti asta?

— Tu ai decis să păstrezi copilul, nu eu.

— Nu am rămas gravidă de una singură, dar eu am fost cea care a trebuit să facă faţă situaţiei. Trupul *meu* are de suferit de pe urma sarcinii. Al meu. În timp ce tu habar n-aveai. Ai idee cât de greu mi-a fost?

Lana îşi duse o mână la gât, căci o dureau muşchii. Auzi paşi pe podeaua de ciment a magazinului şi se gândi: „Doamne, să nu fie Eli”. Nu voia s-o vadă în mijlocul acestei certe. Când ridică privirea, nu-l văzu pe Eli, ci pe sora ei, cu umerii laţi şi cu bărbia în afară, de parcă se uitase la bătălie şi voia să se arunce în toiul luptei.

— Nu înţeleg ce se întâmplă aici, spuse Karin aproape mârâind, şi săgetându-l pe Ron cu privirea, dar îţi sugerez să-ţi iei tălpăşiţa.

Lana făcu un efort să se calmeze.

— Ron tocmai pleca.

El o ameninţă cu degetul pe Lana.

— Am terminat-o cu tine, Lana. Fă ce vrei cu copilul. Eu nu recunosc că e al meu.

Ieşi ca o furtună din Bam; ea simţi că primejdia trecuse, de parcă plantele din jurul ei, cu frunzele lor delicate şi cu tulpinile subţiri vibrau din cauza furiei lui. Tăcerea din magazin era apăsătoare.

Karin stătea nemişcată ca o stană de piatră, citindu-i. Se în ochi dorinţa de a lupta, dar parcă

se împuţină deodată.

— Ce copii? o întrebă ea.

— Kari. Of, Kare. Îmi pare atât de…

— Te rog, şopti Karin. Pur şi simplu nu-mi spune nimic! Stătu o clipă pe loc, parcă încercând din toate puterile să se stăpânească. Apoi, se întoarse şi plecă.

Karin conduse cu 16 kilometri peste viteza legală pe străzile înghesuite ale oraşului. Nu erau maşini în parcare când ajunse la biserică. Avea parte de puţin noroc: Era singură.

Interiorul era slab luminat, dar aerisit, prin pereţii catedralei intrând lumina albă de afară. Se duse până în dreptul altarului, îşi făcu semnul crucii, apoi se aşeză în a doua strană din faţă. Aştepta să-i vină în minte o rugăciune sinceră, din suflet, dar nerostită, aşa cum erau, de obicei, rugile ei, însă nu-i veni nimic.

Îşi îngropă faţa în mâini.

„Lana”. Nu avea niciun sens. Sora ei nu era făcută să fie mamă. Era încă un copil. Cum de era *Lana* însărcinată?

O voce insinuantă dinăuntrul ei îi dădu răspunsul: „Pentru că Dumnezeu o iubeşte mai mult pe Lana”. Totul fusese mult mai uşor pentru ea. Când Lana absolvise liceul, Karin stătuse ore întregi să-i caute burse şi economisea fiecare bănuţ pe care-l câştiga la alimentară ca măcar una dintre ele să facă o facultate. Apoi, când Lana absolvise şi nu ştiau cum să se descurce, *Karin*

venise cu ideea magazinului Wildflower Bam, *Karin* îşi dăduse toată silinţa ca să aibă din ce trăi şi *Karin* găsise o modalitate prin care Lana să câştige şi ceva bani din pasiunea ei pentru flori.

Îşi ridică privirea şi se uită la crucea de deasupra altarului.

Furia îi întunecă judecata pentru câteva secunde. Scrâşni din dinţi atât de tare, încât crezu că o să i se spargă. Era încordată din cap până-n picioare.

Vocea dinăuntrul ei striga: „Cum de mi-ai făcut una ca asta?”

Poate că o să se ducă din nou la doctor. Ea şi Gene spuseseră că vor avea un copil pe cale naturală sau deloc, dar asta se întâmpla înainte ca Lana să rămână gravidă, şi ea, nu.

Îşi sprijini capul de strana ce mirosea a lămâie din faţa ei.

Ce tot spunea? Lana nu rămăsese înadins însărcinată. Ştia sigur lucrul ăsta. Nu era normal să fie furioasă pe ea, dar acel strop de raţiune nu se compara cu furtuna din inima ei.

Karin îşi iertase sora pentru o mulţime de lucruri. An de an. Din nou şi din nou. Dar niciodată nu se gândise la faptul că, dacă nu-şi ierta sora pentru această ultimă greşeală jignitoare, n-avea s-o mai ierte în vecii vecilor.

Septembrie

Floarea-soarelui: Floarea-soarelui este o plantă iubită atât pentru numeroasele sale proprietăţi, cât şi pentru frumuseţea ei. Lujerul ei este unul dintre cele mai puternice şi totuşi printre cele mai fragile. De asemenea, floarea-soarelui are şi cei mai vajnici lăstari: la începutul secolului douăzeci, naturalistul John Burroughs ar fi văzut o floarea-soarelui ieşind prin pavaj, precum „pumnul unui bărbat”.

1 septembrie

Apa se lovea agitată de carena bărcii, în mijlocul unei lagune întinse. Din locul în care stătea întinsă pe spate, Lana nu putea vedea munţii şi casele de pe malul lacului. Doar cer, cer nesfârşit, întins precum universul dincolo de albastru.

În astfel de seri, întotdeauna dorul şi singurătatea îi răsăreau parcă din măduva oaselor. În adolescenţă nu reuşise să-şi dea seama despre ce era vorba, însă la maturitate realizase. Îi lipsea mama ei; îi era dor de vocea ei liniştitoare, de mâna ei puternică. Ellen era legătura dintre Lana şi sora ei, primul şi ultimul cuvânt dintre ele. Ellen ar fi ştiut ce ar fi trebuit să-i spună Lana lui Karin, cuvinte care nu doar cereau iertare, ci şi vindecau.

Şi poate ar fi ştiut ce să-i spună şi lui Eli, despre războiul care se dădea între mintea şi

inima Lanei. Eli se despărţise de Kelly. Nu-i spusese de ce, însă ştia că ceva în el era diferit. Ceva se schimbase. Dorinţa care se amplifica în ochii lui pe zi ce trecea îi ajungea în straturile cele mai adânci ale fiinţei.

Închise ochii. Vântul bătea pe fundul bărcii peste pielea ei. Mama ei obişnuia să spună o poveste. Lana nu-şi mai amintea toate detaliile, însă era vorba despre un castor şi un urs şi se sfârşea cu ursul căruia îi era teamă că acel castor fusese condamnat să taie toată viaţa copaci pentru că el tăcuse când ar fi trebuit să vorbească.

Povestea aceea avea morala ei, la fel ca multe alte poveşti ale lui Ellen. *Dacă ştii adevărul, trebuie să-i spui.* Oare de câte ori le spusese Ellen asta fiicelor ei? Şi totuşi, zeci de ani mai târziu, se părea că nu-şi învăţase lecţia.

Lana ar fi trebuit să-i spună lui Karin despre copil. Imediat. Ar fi trebuit să insiste, chiar dacă ştia că adevărul o va face pe sora ei să sufere.

Cât despre Eli, şi faţă de el avea secrete. Poate ar trebui să-i vorbească. Să dea totul pe faţă. Putea să-i spună că era atrasă de el, însă nu dorea să strice echilibrul prieteniei lor. Era o logică în mărturisirea sentimentelor ei adevărate. Putea să facă apel la partea raţională a creierului lui, la partea aceea care dorea să protejeze prietenia dintre ei la fel de mult ca ea.

Sau putea pur şi simplu să se culce cu el.

Oare nu asta era ceea ce-şi dorea de fapt? Ar

putea să-i propună un târg. Să se culce unul cu altul doar ca să-şi scoată asta din minte, apoi relaţia lor ar reveni la normal. Din câte ştia ea, ar fi putut să fie îngrozitor dacă încercau să facă dragoste. Şi poate că, după cincizeci de ani, îşi vor aminti de încercarea lor ciudată şi vor râde…

Pe cine amăgea ea?

Sexul cu Eli nu avea cum să fie îngrozitor. În acea zi când el o cuprinsese în braţe, întregul ei trup se trezise în feluri pe care nu le cunoscuse vreodată cu alt bărbat. În toţi anii de după ce făcuseră dragoste, niciodată nu se simţise atât de copleşită şi devastată de pasiune aşa cum fusese cu el. Dacă un bărbat flirta cu ea şi o scotea din cochilie, atunci, uneori, reuşea să-şi convingă trupul să se bucure de actul sexual. Însă cu Eli fusese neprevăzut. Într-un moment erau doar prieteni, apoi în următorul… următorul…

Mai încercaseră şi altă dată să o apuce pe calea aceea şi aproape că stricaseră cea mai importantă şi lungă prietenie pe care o avusese ea vreodată. Dacă se mai culca doar o singură dată cu el, n-ar fi compromis. Ar fi distrugere. *Prietenia* era relaţia care li se potrivea. Prietenia putea uni doi oameni care o apucaseră pe drumuri diferite. Dorinţa… era trecătoare. Periculoasă. O singură noapte ar putea distruge zece ani din viaţa lor.

Un bâtlan zbură pe deasupra, cu aripile mari şi întunecate peste rămăşiţele şterse ale apusului. Trebuia să se întoarcă. Şi apoi să înceapă să pună

lucrurile la punct. Trebuia să-şi mărturisească secretele în faţa lui Karin. O dată pentru totdeauna. Şi trebuia să vorbească cu Eli. Chiar trebuia.

Fusese plecat mai bine de o săptămână într-o călătorie, trimis de universitate să facă rost de mai multe mostre de meteoriţi pentru colecţia lor, însă când se va întoarce trebuiau să stabilească nişte reguli. El nu va încerca să forţeze povestea. Nu o făcuse niciodată.

Când ştii adevărul, trebuie să-l spui. Trase puternic de vâsle, apoi mângâie suprafaţa apei cu vârful degetelor, cu ochii pe urma pe care o lăsa.

3 septembrie

Eli era la începutul cursului de introducere în astronomie şi spera doar că studenţii săi cuprinşi de o oboseală cronică să nu observe epuizarea profesorului lor. Fusese plecat în călătorie şi luase un avion de noapte spre Burlington ca să ajungă la curs – primul său curs din acel an şi singurul pe care îl avea programat pentru toamnă. Mereu iubise primul curs pentru că punea baza pentru toate misterele ce aveau să vină. Astăzi urma să le prezinte studenţilor săi materia întunecată, care alcătuia peste nouăzeci şi nouă la sută din masa universului, însă pe care oamenii de ştiinţă nu reuşiseră încă să o înţeleagă pe deplin.

Din nefericire, cursul din acea zi păruse mai

mult o lecţie învăţată pe dinafară. Gândurile la Lana îl măcinau. Înainte să plece, ea se eschivase de la întâlnirea pe care o plănuiseră la planetariu, iar el rămăsese acasă de unul singur, cuprins de frustrare. Se îngrijora că ea se ţinea departe pentru că îşi dăduse seama de schimbarea din el. Poate că ar fi trebuit să o ascundă mai bine. Sau poate că ar fi trebuit să dea totul pe faţă atunci, să-i fi luat chipul în palme şi să o fi sărutat fără avertisment, ca să nu se ferească de sentimentele ei înainte ca măcar să le cunoască.

Indiferent ce metodă alegea, exista un risc foarte real să strice relaţia. Însă nu putea să fie fericit cu ea dacă ea l-ar fi ţinut la distanţă pentru tot restul vieţii. Trebuia să facă ceva. Însă chiar şi bobocii de la cursul lui ştiau, probabil, mult mai multe despre seducţie decât el. Însă ceea ce nu *ştiau* – nu puteau şti – era forţa unei dorinţe care se acumulase în zece ani, ameninţarea triplă a prieteniei, a dragostei şi a dorinţei care deveniseră una singură.

Îşi dădea seama că le vorbea studenţilor, dar şi că ei nu erau mai atenţi ca el la ceea ce spunea. Se hotărî să le dea drumul mai devreme. Cu toate că nimeni nu scoase un cuvânt, le putea simţi oftatul de uşurare în timp ce se pregăteau să plece. Eli le împărtăşea sentimentul, chiar dacă nu o arăta.

După ce se goli sala, Meggie – aceeaşi Meggie pe care o ajutase să obţină o slujbă la Wildflower

Bam în primăvară – veni direct la biroul său, în timp ce el îşi strângea lucrurile.

— Eli? Adică, domnule Ward?

El bătu cu teancul de foi ale studenţilor pe masă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pricep chestia asta cu materia întunecată.

— Nu eşti singura, spuse el râzând.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi atunci cum se ştie că există dacă nu a văzut-o nimeni? Nu are logică.

Eli dădu din cap. Înţelegea ce voia Meggie să spună. Să înveţi despre univers putea fi frustrant. Lăsă geanta pe birou şi încercă să explice din nou, subliniind că, deşi acea materie nu era vizibilă, efectele ei erau.

Ea scutură din cap.

— Atunci cred că dacă oameni de ştiinţă nu pot să-şi dea seama ce e, eu cu atât mai puţin n-aş putea să rezolv misterul din Astro I. Oftă şi îşi luă rucsacul pe umăr. N-aţi mai dat pe la Bam în ultima vreme.

— Am fost plecat. Îşi îndreptă privirea spre masă, ca să-şi ascundă faţa roşie. Ce face Lana?

— A venit Ron să o vadă.

— Stai. Poftim?

Meggie rânji.

— S-a aflat. Ştim cu toţii că Lana a dat de belea. Ştie şi Karin.

Eli îşi luă geanta pe umăr, cu mâinile tremurând. Nu se gândise că eforturile lui de a-l convinge pe Ron avuseseră succes, dacă judeca după coastele lui rănite. Însă poate fusese mai convingător decât crezuse. Sau poate că, la urma urmei, Ron avea conştiinţă.

— Şi ce a spus?

Meggie îşi încrucişă braţele.

— N-ar trebui să-ţi spună Lana asta?

„Ba da”, se gândi el.

— Ascultă, dacă o vezi…

— Dacă?

— Bine, *când* o vezi, spune-i…

— Ce anume?

„Că o iubesc. Că o doresc. Că mereu a fost aşa”.

— Spune-i că o să vin curând.

— Azi?

— Nu.

— De ce nu?

— Am mult de lucru după călătorie. Asta e partea frumoasă când obţii fonduri. Totul trebuie documentat în trei feluri diferite.

Ea râse.

— Şi… mulţumesc pentru veştile despre Ron.

— Câte puncte primesc pentru următoarea lucrare?

Eli îşi încrucişă braţele.

— *Glumesc,* spuse ea. Însă lui nu i se păru.

Eli termină de strâns lucrurile. Mai

pălăvrăgiră vreo câteva minute despre fleacuri, în drum spre parcare, apoi se despărţiră.

El rămase o clipă rezemat de capota maşinii şi privi norii mari şi albi care se plimbau pe deasupra. Rotiţele universului se învârteau, viitorul se apropia inevitabil, însă niciodată nu era ceea ce aşteptai. Ron îl bătuse măr, iar rezultatul nu fusese o înfrângere: fusese o revelaţie. Karin îşi dorise un copil, însă Lana era cea care avea să devină curând mamă. Nu puteai şti ce-ţi aducea viitorul şi nu exista vreo metodă să-l controlezi, însă eşecul era garantat dacă nici măcar nu încercai.

Descuie portiera maşinii. Ştia ce avea de făcut. Cândva, el şi Lana atinseseră împreună ceva care îi depăşea. Găsiseră un spaţiu dincolo de teamă, griji şi nesiguranţă de sine. Bine sau rău, Eli nu dorea să-şi analizeze mai târziu viaţa şi să se întrebe „Cum ar fi fost dacă?” Trebuia să se întoarcă din nou în acel loc. Iar Lana îl va însoţi.

3 septembrie

În spaţiul întins din spatele Wildflower Barn, pădurea deasă era presărată cu porţiuni de umbră şi lumină, o lumină caldă. Venise toamna, iar Karin îşi strânse jacheta de nailon în timp ce mergea pe poteca bătătorită ce traversa crângul. O urma un grup de copii, unii târşâindu-şi picioarele, alţii împiedicându-se plini de

nerăbdare.

— Domnişoară Karin? Domnişoară Karin? Un băiat blond cu şapcă Lake Monsters îi atinse cotul. Anne a spus „capcana lui penis”[4].

— Aşa se numeşte! strigă fata, cu ochii mari şi verzi cuprinşi de spaimă, ca şi când ar fi ştiut că a dat de necaz, ca şi cum mai dăduse de necaz şi înainte că spusese „capcana lui penis”.

— Cred că ai vrut să spui capcana lui *Venus,* draga mea. Dar nu avem aşa ceva aici.

— Eu am o capcană a lui penis, spuse băiatul. Ia uite-o! E fermoarul de la pantalonii mei!

Karin îşi stăpâni zâmbetul care ameninţa să o dea de gol. Nu dorea să-i încurajeze – un grup de copii de opt ani sigur le-ar spune părinţilor că au văzu capcane ale lui penis la Wildflower Barn.

— Haideţi, copii. Vă duc la eleşteu.

Îi conduse mai departe pe potecă, printre tulpinile înalte şi veştede ale florilor de vară. Le-o arătă pe Stumpy, veveriţa, şi le povesti despre Amos, marele elan cafeniu care se plimba pe acolo de două ori pe an. Simţi mişcare în spatele ei şi o văzu pe Meggie care venea rapid să-i prindă din urmă. Cercelul din nasul ei reflectă o rază de soare ca o suliţă în ochiul lui Karin. Îşi făcu drum prin grupul de copii până ajunse lângă Karin.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Karin.

---

4 în original, joc de cuvinte între „penis flytrap“ şi „venus flytrap", cate denumeşte o plantă carnivoră, „capcana lui Venus“ (n.tr.)

— Lana e înăuntru.

— Şi?

— Vrea să te înlocuiesc eu.

— Spune-i că vin când mi se termina tura, răspunse Karin.

— Chiar nu mă deranjează…

— Am spus că mă întorc curând.

Meggie dădu din cap şi plecă.

Încă din ziua în care aflase de copilul Lanei, reuşise să evite orice conversaţie în plus faţă de cele absolut necesare cu sora ei, iar Lana nu încercase să transforme o discuţie scurtă despre taxe de expediere sau aranjamente florale într-una personală. Însă Karin ştia că va trebui să o înfrunte. Tăcerea aceea durase prea mult.

Se strădui să se concentreze la ce avea atunci de făcut.

— Haideţi, copii. E vremea să îngrijim florile.

Toţi izbucniră în urale, iar ea îi conduse pe potecă spre sera micuţă de pe proprietatea lor, în care plantase muşchi moale, scaieţi, pelin, plante care implorau să fie „îngrijite”. Le spuse să atingă, dar să nu smulgă, iar ei se răspândiră în jurul meselor de lemn, ţipând şi râzând.

Entuziasmul lor era viu şi molipsitor. Cât de minunat era să creşti copii aici, mult mai bine decât în locul în care crescuseră Karin şi Lana. Însă, desigur, copilul Lanei va culege flori în aceste câmpuri cu mult înainte de al ei.

Lana privi spre uşă când aceasta se deschise,

iar Karin apăru, fără vreo urmă de zâmbet. Purta blugi tociţi în genunchi şi tenişi albi care deveniseră maronii. Îşi strânsese părul sus la spate, lăsându-şi buclele frumoase de culoarea chihlimbarului să îi atârne pe umeri. Chiar şi încruntată şi uitându-se urât, era o privelişte încântătoare.

— Salut, Kari, spuse Lana încet.

Karin veni în faţa ei, fără să spună nimic. Expresia ei era atât de dezaprobatoare, încât Lana se simţi ca un copil care aşteaptă să îşi audă pedeapsa.

— Bine. În cât eşti?

— Nu prea ştiu. Cred că în nouăsprezece săptămâni.

— Ştii de patru luni? De patru luni întregi?

— Nu, răspunse Lana stânjenită. De vreo două.

Karin îi privi burta cu dezgust.

— E mică pentru patru luni. Salopeta aia nu e de gravide, nu?

Lana scutură din cap.

— Dar *eşti* însărcinată.

— Nu ştiu, nu am încercat.

— Dar nu mai încapi în vechile haine.

Lana nu spuse nimic. Se pregăti pentru şi mai multe întrebări, pe care Karin avea dreptul să i le pună. Se simţea ca şi când ar fi fost în faţa unui tribunal care o judeca pentru crima ei.

— Şi când naşti?

— Pe treisprezece ianuarie.

— Pe treisprezece ianuarie, repetă Karin.

Lana aproape că putea să audă ceea ce gândea sora ei: „Pe treisprezece ianuarie tu o să fii mamă, iar eu nu”.

— Pare foarte departe, spuse ea, pe un ton distant.

Lana oftă. Niciodată nu ştiuse să îşi ceară scuze. Acele cuvinte i se păruseră mereu un înlocuitor superficial pentru o despăgubire adevărată, ca şi când ai încerca să repari un braţ rupt cu plasture. Avea nevoie de alt mod să arate că îi părea rău. Altă metodă de a mărturisi.

— Îţi aduci aminte că, atunci când eram copii, aveai pisica aceea de pluş în rochie albastră?

— Domnişoara Kitty, spuse Karin. Am pierdut-o în autobuz.

— Nu, nu ai pierdut-o. Am vărsat eu din greşeală muştar pe ea. Am îngropat-o în spatele vechiului leagăn de cauciuc şi am tot plâns.

— Şi îmi spui asta acum…?

— M-am gândit că dacă tot dăm lucrurile pe faţă, pot la fel de bine să îţi spun şi asta.

Karin scoase un oftat de înfrângere.

— Ştii că mă înnebuneşti?

— Suntem surori.

— Aşa e. Şi nu pot să *nu* te iert. Chiar şi când nu vreau, tot te iert.

Lana întinse mâna să i-o prindă pe a ei.

— Ultimul lucru pe care mi ham dorit a fost să

te rănesc.

— Ştiu. Karin îi strânse degetele. Însă nu pot să înţeleg de ce nu mi-ai spus.

— Cred că din două motive. Am crezut că o să fii furioasă pe mine. Şi pentru că am ştiut că o să te rănesc.

— Şi ai crezut că dacă nu îmi spui puteai să te prefaci că nu se întâmplă nimic?

— Poate şi de asta.

Karin întinse mâna.

— Pot să…?

Lana o privi o clipă, fără să înţeleagă.

— Adică crezi că aş putea, ştii tu…? făcu un semn către burta Lanei.

— Oh. Oh, da. Copilul.

Karin dorea să-i atingă burta, să pipăie acea fortăreaţă ciudat de tare. Lana nu o învinuia; era ceva curios ce putea face trupul unei femei.

— Sigur. De ce nu?

Făcu un pas în faţă, iar Karin îşi apăsă cu mare şovăială palma pe umflătura uşoară de dedesubtul buricului.

— Uau, spuse Karin.

Lana era tăcută, transfigurată de uimirea surorii ei. Respectul şi adoraţia din ochii ei păreau aproape sacre. O privi pe Karin cum îngenunchează în faţa ei.

— Salut, micuţule, şopti ea.

Lana izbucni în plâns şi oftă. Îşi puse şi ea mâna pe burtă, cu muşchii tremurând. Simţea atât

apăsarea mâinii lui Karin, cât şi pe a ei.

„Salut, copilaşule”, îşi spuse cea mai tăcută parte a minţii ei. „Salut”.

— Ai simţit vreo lovitură? întrebă Karin, care îşi luă mâna şi se ridică din nou.

Lana scutură din cap, abia stăpânindu-şi lacrimile.

— Eşti în nouăsprezece săptămâni? Şi nu a dat din picioruşe?

— E ceva rău?

Karin se încruntă.

— Dacă nu mişcă, trebuie să mergem imediat la doctor.

Lana privi în altă parte, stânjenită.

— Ei bine, uneori cred că simt…

— Ce anume?

— Gaze! izbucni Lana, stânjenită, însă fericită că putea vorbi în sfârşit cu Karin despre sarcina ei. Sau cel puţin asta cred. Însă totuşi nu e… ştii tu. Nu e chiar gaz.

Karin râse, iar ochii ei se aprinseră cu primul licăr de entuziasm adevărat pe care îl văzuse Lana de mult timp.

— E copilul!

Coborî privirea şi o înghionti uşor pe Lana în burtă cu palma; imediat, Lana simţi în ea o presiune uşoară, ca un foc mic de artificii. O făcu să râdă.

Iar când Karin ridică privirea de la burtă, întregul câmp vizual al Lanei se umplu de la

căldura ochilor căprui ai surorii ei, care semănau atât de mult cu ai mamei lor. Karin o îmbrăţişă, bătând-o uşor pe spate.

— Sunt fericită pentru tine, surioară. Chiar sunt.

Lana o strânse cu putere, plângând de fericire că avea din nou compania şi prietenia lui Karin. Şi totuşi Karin spunea că se bucură pentru ea, în timp ce Lana simţea doar acel conflict al emoţiilor ei… Şocul brusc când îşi dădu seama că pruncul din ea avea o viaţă a lui şi teama disperată care însoţea acel şoc. O strânse şi mai tare şi închise ochii.

— Mi-e frică.

— Nu-ţi face griji, spuse Karin. Se desprinse şi o privi pe Lana în ochi. Copilul acesta va avea o viaţă minunată. Suntem o familie puternică, eu şi cu tine.

— Nu ştiu dacă să-l păstrez, spuse Lana.

— Vrei să spui… Un licăr de furie apăru pe chipul lui Karin.

— S-ar putea să îl dau în adopţie. Încă nu sunt sigură.

Privi cum chipul lui Karin se schimbă. Şi ştiu că tocmai îi provocase altă rană surorii ei. Karin se gândise deja la viitorul familiei lor, un viitor în care era inclus şi copilul Lanei. Iar Lana îi dăduse de înţeles că va distruge chiar şi acea picătură de fericire.

— Nu pot să fiu mamă, spuse Lana, urmărind

o reacţie pe chipul surorii ei, să vadă dacă o aproba.

Însă faţa lui Karin era imposibil de citit.

— Nu. Nu pot să mi te imaginez ca mamă.

Durerea dezamăgirii îi cuprinse inima Lanei. Sperase ca sora ei să o contrazică, să-i spună: „Cred că maternitatea e ceva ce ţi s-ar potrivi”. Iar Lana ştia că dacă sora ei ar fi crezut-o în stare să fie o mamă bună, atunci i-ar fi spus-o. Însă, tipic pentru ea, Karin nu-i ascunsese adevărul: Lana *ar fi* o mamă rea. Karin o spusese răspicat.

— Nu e drept să cresc un copil dacă ştiu că nu fac treabă bună, continuă Lana, învârtind cuţitul şi mai mult în rană. Ea *nu dorea* un copil. Atunci de ce o durea atât de mult să recunoască ceea ce ştia deja, şi anume că nu se pricepea să fie mamă? Adică ar fi prea crud, nu-i aşa? Să mă aibă pe mine drept mamă.

— Un copil are nevoie de cineva sigur. De cineva care să-i ofere viaţa pe care o merită.

Lana dădu din cap. În sufletul ei se deschidea un adevărat crater.

— Se pare că adopţia e singura soluţie.

Karin îşi retrase mâna.

— E decizia ta.

— Mulţumesc.

— Însă până atunci nu mai nega povestea asta cu copilul. Se va naşte, fie că-ţi place, fie că nu. Ai încredere în mine. O să fie bine.

O parte din grijile ei dispărură. O *să fie bine.*

Karin era din nou de partea ei. Iar Lana ştia că ele – ele două – puteau depăşi orice obstacol, chiar dacă acele obstacole erau din când în când ele însele.

— Mulţumesc, spuse Lana. Încă mai erau multe de spus. Despre Eli. Şi despre trădarea lui. Şi despre Ron. Însă atunci nu dorea decât să se bucure de alinarea ce i se oferea. Îşi îmbrăţişă strâns sora.

În acea seară, Karin se duse la biserică. Îngenunche în al doilea şir de bănci şi îşi plecă fruntea. De acum înainte se va strădui să fie un om mai bun. Să pună familia pe primul loc şi să preţuiască legăturile de sânge. Să fie mai iertătoare şi mai generoasă. Să nu se mai streseze atât de mult pentru viitorul ei şi să lase asta în mâinile lui Dumnezeu. Cum de nu şi-a dat seama până atunci? Viitorul se întindea în faţa ei precum o potecă însorită. Ştia care era menirea ei.

5 septembrie

Cerul de deasupra Parcului Primăriei era întunecat şi rece, cenuşiu, aproape violet. În ciuda vremii, piaţa fermierilor era deja plină când apăru Eli. Mirosul de produse proaspete înmiresma aerul. Mere, morcovi, napi şi alte legume timpurii de toamnă îşi etalau prospeţimea. Oamenii strigau şi întindeau mâna să le dea banii vânzătorilor ocupaţi.

Eli se îndreptă către colţul din spate al parcului, dincolo de fântâna circulară de beton, către standul Lanei şi al lui Karin. Îşi strânse şi mai mult în jurul bărbiei haina cafenie, cu gândurile concentrate către găsirea Lanei.

La standul Wildflower Barn erau clienţi când apăru el, un grup de oameni care o urmăreau pe Lana făcând aranjamente florale, în timp ce Karin se ocupa de comenzi. Rămase deoparte şi o privi. Pielea ei avea reflexe roz de la pânza care le acoperea standul, iar ea era îmbrăcată cu un tricou Wildflower Barn pe sub o jachetă maro. La gât avea un colier simplu din mărgele de lemn, iar părul îi cădea pe umeri.

O privi la lucru. Spre deosebire de alte aranjamente florale, Lana nu avea răbdare pentru simetrie şi uniformitate. Buchetele ei erau mereu sălbatice, neîngrijite, firele de scai şi ramurile de salcie ieşind într-un haos aproape necontrolat. De câte ori plecase Eli acasă cu un mănunchi de lujere de flori din acea piaţă? Şi de câte ori se gândise: o *iubesc* şi încercase să se convingă că o iubea doar ca pe o prietenă?

Îşi aşteptă rândul să vorbească cu Lana, urmărindu-i mâinile care împachetau tulpinile lungi în hârtie maro, legate cu fire de cânepă. Zâmbetul pe care i-l oferi când o salută păru cald şi sincer pentru toţi cei din jur, însă el zări precauţia subtilă din ochii ei.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

Ea privi peste umărul lui, unde se formase coadă.

— Despre ce?

Karin se oprise din servit clienţii şi veni lângă sora ei. Un protector, aşa cum îşi imagina Eli că trebuia să arate unul.

— E ocupată. Vino mai târziu.

— Nu pot. Am nevoie de un singur minut. Lana, vii cu mine?

Ea nu spuse nimic. El merse de partea cealaltă a mesei.

— Lana.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, mari şi albaştri. Ea scutură din cap, iar Eli încercă să nu-şi piardă firea. Se acumulaseră ani de distrugere. Ani de negare care nu aveau cum să fie lămuriţi în cinci minute. Însă trebuia să încerce.

— Te rog? insistă el.

Văzu cum ochii ei se îndreaptă către şirul de clienţi, apoi către sora ei. Karin ridică din umeri, ca şi când ar fi spus: „Depinde de tine”.

— *Un* minut, zise Lana.

El o luă de mână şi o ţinu strâns în timp ce ocoliră masa şi ieşiră prin mulţime. Degetele ei nu le strânseră pe ale lui, însă el nu-i dădu drumul. El le simţea asprimea şi şi-ar fi dorit să le simtă pe pielea lui. O conduse pe potecă prin parc şi îi dădu drumul doar când se opriră într-un loc umbros, departe de gloată. Frunzele de deasupra scoteau un foşnet uscat şi şoptit, care amintea că toamna

era aproape. Era ca şi când simţurile lui se schimbaseră căpătând o sensibilitate deosebită. Simţea vântul care îi bătea ei prin păr. Auzea bumbacul jachetei ei care îi şoptea pe piele. Era dureros de conştient de liniile naturale paralele pe care le făceau trupurile lor când se aflau faţă în faţă. Cât de uşor ar fi fost să facă un pas în faţă şi să închidă distanţa dintre ei, transformând acele două linii în una singură.

— Sunt furioasă pe tine, spuse ea, desprinzându-şi mâna din a lui.

El dădu din cap, uşurat cumva că recunoştea atât de uşor, că pur şi simplu dădeau cărţile pe faţă.

— Nu mi-ai spus că te-ai bătut, continuă ea.

— Nu, spuse el. Cred că am primit ce-am meritat.

Chipul ei trădă îngrijorarea.

— Eşti… eşti bine?

— Mai bine pe zi ce trece, spuse el.

— De ce-ai făcut asta? Tu nu te baţi.

— Nu ştiu. Vreo genă de om al peşterilor.

I se păru că văzu un zâmbet vag pe buzele ei.

— Ţi-a fost dor de mine, spuse el.

— Poate.

— Ţi-a fost.

Ea îi împinse uşor braţul.

— Ţie ţi-a fost dor de *mine.*

— Da, răspunse el, mi-a fost. Îşi ţinu răsuflarea, nedorind să întrerupă acel moment de

flirt firesc. O frunză roşie ca petalele de mac se desprinse din vârful unui copac, plutind înainte să coboare învârtindu-se către pământ.

Ce uşurare era să o vadă zâmbind. Însă aveau lucruri importante de discutat.

— Spune-mi ce voia Ron.

Zâmbetul ei pieri.

— A dispărut din peisaj. Din punctul lui de vedere, e problema mea.

Eli dădu din cap. Se aşteptase la asta.

— Eşti uşurată?

— De ce-aş fi uşurată?

— Pentru că acum nu trebuie să mai dai socoteală nimănui. Doar ţie.

— Cred că ai dreptate, oftă ea. Ridică mâna să se scarpine pe gât, iar mişcarea ei făcu jacheta să se deschidă puţin; burta ei apăru brusc *acolo,* între ei, uşor umflată, fără să mai fie ascunsă de rochiile largi sau de salopetă. Îşi potrivi din nou jacheta. Iar când privirea lui reveni pe chipul ei, el văzu că ea se simţea ruşinată când îl văzuse uitându-se atât de direct la dovada greşelii ei.

— Crezi… crezi că e un lucru îngrozitor? întrebă ea, cu vocea plină de vulnerabilitate şi speranţă.

El îşi strânse pumnul, gândindu-se la felul în care se schimba trupul ei şi la faptul că nu avea nicio legătură cu el. Copilul nu era al lui; bărbatul primitiv şi posesiv ascuns în ADN-ul său nu îl lăsa să uite asta. În sângele lui era ceva instinctiv care

şi-ar fi dorit ca umflătura din trupul ei să i se datoreze *lui,* unui lucru pe care el (şi ea) îl înfăptuiseră. Şi totuşi, împreună cu acea gelozie mai venea şi un sentiment complicat de duioşie, dragoste şi chiar devotament. Se simţea ca şi când ar fi avut misiunea de a-i îngriji pe Lana şi pe bebeluşul ei, ca şi când ea ar fi avut nevoie de el. Şi se simţea tare bine la gândul că putea face ceva pentru ea.

— Cred că e uimitor să văd de ce e în stare trupul tău. Şi de ce eşti în stare tu. Eşti frumoasă. Iar copilul tău va fi şi el frumos.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind.

— Încă te gândeşti la adopţie? întrebă el pe cât de blând putea.

— E singura cale.

El încercă să nu arate ceea ce simţea. O mai auzise vorbind despre adopţie, însă nu cu atâta tristeţe şi resemnare în glas.

— Nu cred asta. Ascultă-mă, Lana. Cred că ai fi o mamă minunată, cea mai bună, dacă te-ai hotărî să îţi creşti singură copilul.

— Nu ştiu, spuse ea. Pur şi simplu nu pot să nu mă gândesc la Calvert. La faptul că el nu ne-a dorit, însă s-a pricopsit, oricum, cu noi. Şi să văd cum a respins Ron acest copil… Pur şi simplu trecutul revine. Nu vreau ca acest copil să aibă o copilărie dificilă ca a mea.

— Însă îi poţi oferi o viaţă bună.

Ea scutură din cap.

— Ca să fii părinte, trebuie să fii stabil. Iar eu? Cu mine există riscul să dispar. În afară de Karin, tu eşti singurul om cu care am avut o relaţie de durată.

— Dar *eşti* stabilă cu mine. Şi asta e o dovadă. Dacă vrei, poţi creşte copilul.

Ea şovăi. Vântul le trimise la picioare un vârtej de frunze ruginii.

— Suntem? întrebă ea.

— Suntem ce?

— Suntem *stabili?* Adică… nu vrei să se schimbe nimic?

Inima lui bătu dureros de tare în liniştea care se lăsă între ei. Cum să-i răspundă? El provoca intenţionat tot mai mult cu fiecare zi limitele prieteniei lor. Şi, cu toate că nu dorea să se retragă, nu dorea ca ea să ştie că era iubită, în siguranţă, că el dorea să fie acolo pentru ea şi să o aline în timp ce nevoile lui se intensificau.

El se apropie şi mai mult de ea şi se aplecă. Mâna ei era aproape de a lui, iar degetele lui le mângâie pe ale ei. Se gândi că, dacă ar privi în jos, ar vedea scântei mici şi albastre ieşind din palmele lor.

— Vrei să ştii de ce m-am despărţit de Kelly?

— Nu.

— Ba cred că vrei. Inima lui bătea cu putere. Îi spusese orice, mai puţin adevărul: acela că o iubea. Însă l-ar asculta? Şi l-ar accepta?

— Îmi pare rău că nu a mers, spuse ea, însă

chiar dacă tonul ei era apăsat, el o cunoştea suficient de bine cât să-i vadă tulburarea din ochi, să simtă momentul în care i se tăiase răsuflarea. „Bine”, se gândi el. Dorea ca ea să îl asculte în problema lui cea mai sensibilă.

— Eli?

— Da?

— Sunt fericită că suntem prieteni.

El zâmbi, nu mai putea să-l prostească. Apoi se aplecă şi o sărută pe obraz, atât de aproape de gură, încât colţul buzelor lui le atinse pe ale ei. Pentru el fu sfâşietor să se retragă.

— Riscul să dispari e un risc pe care mi l-aş asuma într-o bună zi.

Ea făcu ochii mari.

— Eu… trebuie să mă întorc.

El dădu din cap. În timp ce se îndepărta, lumina i se reflecta în păr, dându-i o strălucire de aur alb. O privi până când ea dispăru în mulţime, apoi fredonă ceva în surdină în drum spre casă.

6 *septembrie*

În miercurea săptămânii următoare, Lana ţinea la biblioteca locală o prezentare despre cum se pregătesc grădinile pentru iarnă. De obicei îi plăceau discuţiile prietenoase şi intime despre sol şi vreme, însă în acea zi se simţea destul de distrasă de la ceea ce spunea. Chiar şi după atâtea zile încă mai simţea urma sărutului lui Eli; fusese

atât de uşor încât abia se putea numi sărut, însă rămăsese acolo, o urmă caldă pe pielea ei.

Şi, ca să înrăutăţească lucrurile, secretul că era însărcinată era acum la fel de puţin secret precum burta ei. În ultimele zile explodase. Doamna Montaigne dorise să ştie care dintre prietenii ei era tatăl de fapt şi care dorea Lana să spună că era tatăl. Fred Daly, care lucra la poştă, îi dăduse cartea de vizită pentru biserica lui, spunându-i că aveau un program prin care să le ajute pe mamele necăsătorite. Jenn O'Toole spusese că-i putea împrumuta un leagăn făcut manual şi o rugase să o invite la botez.

Faptul cel mai uimitor era că dintre toţi cei care vorbeau despre copil, doar Karin îi dăduse de înţeles că nu era potrivită pentru maternitate. Întregul oraş presupunea că urma să păstreze copilul. Şi, mai mult, se trezi gândindu-se „Ce-ar *fi dacă?"*

Toată viaţa ei crezuse că nu-şi dorea copii. Şi, la fel precum Karin, nu credea că oamenii se puteau schimba complet şi fundamental. Însă începea să vadă că era simplu să se confunde o schimbare în personalitatea cuiva cu descoperirea unui adevăr despre acea persoană. Nu se *transforma* într-o femeie care brusc îşi dorea să aibă un copil, ci de fapt descoperea posibilitatea că poate copiii o interesaseră tot timpul.

Se întrebă: Ce-ar fi dacă n-ar exclude de tot ideea maternităţii? Nu era deloc sigură că-şi dorea

să păstreze copilul, însă începea să simtă că poate fusese prea pripită în a exclude complet posibilitatea. Femei şi mai rele ca ea deveniseră mame. Din momentul în care Karin se aplecase şi îl salutase pe bebeluşul din ea, Lana se ataşase tot mai mult de el. Când îşi lăsa mintea să zburde, se trezea întrebându-se dacă era fetiţă sau băieţel, dacă îi vor plăcea florile, meteoriţii sau plimbările cu motocicleta. Se întreba dacă bebeluşul ei va avea acelaşi simţ al aventurii ca ea, şi în tăcere se rugă să aibă.

Trebuia să se hotărască într-un fel sau altul cu adopţia, însă acum ştia că nu mai era dispusă să dea copilul ca în trecut. Încă se simţea presată de viitor, simţea că poate nu era în stare să fie cu adevărat părinte, că nu ştia cum să-şi împace visurile cu ideea de maternitate. Însă chiar dacă nu era cea mai bună mamă din lume, poate nu era, totuşi, nici cea mai rea. Avea nevoie de mai mult timp să se gândească, să decidă ce era bine pentru ea şi pentru copilul din ea.

În sfârşit, cursul ei se încheie. Cei mai mulţi participanţi erau aceiaşi din anul anterior şi din cel de dinainte; îi cunoştea după nume. Îşi strânse afişele de carton, îşi adună materialele tipărite, apoi se îndreptă spre uşă.

Tatăl ei o aştepta în faţa bibliotecii.

Lanei i se strânse stomacul.

— De unde ştii că eram aici?

— Am văzut în ziar. Arăţi bine. Mai bine ca

data trecută.

Nu-i mulţumi. Se părea că planul lui Karin de a-l alunga pe Calvert din oraş nu funcţionase.

— Cum se simte sora ta? întrebă el.

— Bine.

— Şi iubitul acela al tău?

Lana îşi dădu seama că se referea la Ron.

— Nu am timp de vorbă…

— Oh, ştiu. Ş nu vreau să te deranjez. Însă ştii, am cam dat de belea.

Lana nu spuse nimic.

— Vezi maşina aia de acolo? făcu un semn cu capul în direcţia unei berline negre şi strălucitoare, însă nu arătă direct spre ea. Dintr-un motiv sau altul, sunt urmărit de poliţişti. Nu am făcut nimic rău, nu ştiu de ce mă vânează. Însă proprietarul meu nu îmi reînnoieşte chiria, iar acum nu am unde să mă duc.

— De ce mă întrebi pe mine şi nu pe Karin?

— Mereu mi s-a părut că tu eşti mai blândă cu mine decât ea.

Ea trase aer în piept, tremurând. Poate îşi ascunsese mai bine decât Karin sentimentele, însă asta nu însemna că-l plăcea pe Calvert mai mult decât sora ei.

— Îţi aduci aminte când Karin a venit să mă ia de la secţia de poliţie şi nu m-au lăsat să plec din cauză că nu era tutorele meu legal?

El încuviinţă din cap.

— Tu şi prietenii tăi aţi lipit poze cu faţa

primarului pe toţi copacii care urmau să fie tăiaţi. Şi pentru atâta lucru te-au arestat.

Lana se înfurie în faţa acelei nostalgii bonome. El îşi amintea incidentul ca pe o anecdotă fermecătoare despre o fiică năbădăioasă. Însă nu *el* petrecuse noaptea în închisoare.

— Poliţiştii te-au sunat să mă iei, însă erai de negăsit, spuse ea.

— Îmi pare rău.

— Nu a fost chiar atât de groaznic. Am avut mâncare, poliţistul a fost drăguţ, şi era cald. Însă ştii ce a făcut Karin în noaptea aceea? Ştii măcar?

Cal îşi băgă mâinile în buzunarele din faţă.

— Nici Karin nu a venit în noaptea aceea acasă. A rămas în maşină în parcarea secţiei de poliţie toată noaptea în ger, cu radiatorul stricat. Ar fi rămas cu mine în celulă dacă ar fi lăsat-o.

— Nu am venit să vorbesc despre Karin.

— La dracu'! se răsti Lana. Nu-şi mai amintea ultima dată când fusese atât de furioasă. Trebuie să asculţi asta. Te-ai purtat îngrozitor cu ea. Îţi dai seama măcar? A avut nevoie de ani buni până să se gândească măcar să-şi dea inima cuiva din cauza a ceea ce ai făcut-o tu să creadă că era dragostea. Dacă n-ar fi fost o persoană puternică, i-ai fi distrus viaţa.

— Viaţa ei, Lana? *Doar* a ei?

— N-ar fi trebuit niciodată să ai copii dacă nu erai în stare să te dedici lor. Ochii i se umpluseră de lacrimi, lacrimi adevărate pe care nu şi le mai

putea stăpâni. Trebuia să se întoarcă.

— Trebuie să vorbim, spuse el. Să mergem la tine. Cu nişte bere fără alcool.

Geanta de pânză îi aluneca din braţe, aşa că o atârnă pe umăr.

— N-o să mai dorm niciodată sub acelaşi acoperiş cu tine, spuse ea. Apoi se îndepărtă.

Însă merse doar jumătate de stradă înainte să parcheze sub frunzişul des şi roşu al unui arţar japonez. Simţea cum i se taie respiraţia.

Formă numărul de telefon al lui Karin, însă când răspunse robotul nu avu idee ce să spună. Încropi câteva cuvinte care, spera ea, semănau a propoziţii. Şi-ar fi dorit ceva mai mult de la robot, ceva care să o facă să se simtă mai bine. Însă nu primi nimic. Avea să vorbească mai târziu cu Karin.

O clipă, când privise chipul lui Calvert, nu văzuse chipul unui bătrân josnic şi inutil, ci chipul *ei.* Ochii ei, nasul ei. Se vedea pe ea din spatele pupilelor lui.

Karin moştenise puterea lui Ellen, curajul ei, hotărârea şi îndrăzneala ei. Însă Lana fusese blestemată să moştenească înclinaţia tatălui său spre fugă. Nu-i plăcea trăsătura asta la ea însăşi, însă de-a lungul anilor ajunsese să o accepte. O parte din ea îl înţelegea, înţelegea nevoia lui de a nu fi legat. Ca adult încercase să privească neglijenţa lui cu iertare şi bunătate pentru că vedea în el o parte din ea.

Însă acum gândul că împărţea acelaşi ADN cu tatăl ei îi provoca mâncărimi de piele. Oare ce naiba o făcuse să creadă că, pentru că acum începuse să-şi iubească pruncul, într-o zi nu-l va urî că i-a zdrobit visele? Dacă va fi un părinte la fel cum fusese el?

Inima ei era sfâşiată. Îşi lăsă capul pe volan şi începu să plângă. Hotărârea ei de a da copilul spre adopţie fusese o reacţie bruscă, o alegere pe care o făcuse ca să se apere. Însă în adâncul sufletului ei îşi dădea seama că nu se gândise prea mult la hotărârea ei pentru că, de fapt, nu *dorea* să dea copilul spre adopţie. Şi, pe măsură ce trecea timpul, lăsa garda jos, cochetând cu ideea că ar putea să-l păstreze.

Însă acum, că apăruse Calvert – şi îi ceruse nici mai mult nici mai puţin decât să se mute cu ea! –, nu avusese de ales decât să privească adevărul aşa cum era. Exista o posibilitate foarte reală să nu fie o mamă bună. Aşa că trebuia să facă ce era mai bine. Nu va mai cocheta cu ideea de a păstra copilul. Trebuia să se gândească în primul rând la viitorul lui. Iar asta însemna să-şi dea copilul cuiva care ar fi o mamă mai bună… lui Karin.

Afară vântul biciuia norii joşi şi cenuşii, iar o avalanşă de frunze şi de pahare de hârtie începură să zboare de-a lungul străzii. Lana trase adânc aer în piept, o dată şi încă o dată. Putea să treacă prin asta. Era nevoită. Copilul se răsuci încet în burta

ei, dar se stăpâni să se gândească la el ca fiind al *ei.*

17 septembrie

Timp de mai bine de o săptămână, Karin încercase să găsească o metodă prin care să-i dea vestea lui Gene; nu că Lana era însărcinată, căci îi spusese asta imediat. Căuta metoda perfectă prin care să-i dea vestea *cealaltă,* mai importantă. Era nevoie de răbdare şi de grijă să-l prindă în toanele potrivite, la momentul potrivit. Spera că în noaptea aceea se va ivi ocazia.

Stăteau pe terasa din spate a căsuţei lor, ascultând ţipetele ascuţite ale mierlelor de la poalele dealului. Gene bea ceai cu gheaţă dintr-un pahar, iar pe masa de plastic de lângă el se afla o pungă de covrigei. Era în toane bune. Tocmai aflase că un client mare, cu care mai lucrase, îl solicitase tot pe el. Zâmbetul şi dispoziţia lui erau remarcabile.

Ca să facă introducerea pentru subiectul pe care-l avea în minte, îi spuse că se duce să cumpere haine de gravidă cu Lana. În ultimele câteva zile petrecuse mult timp cu Lana, făcând cercetări, mergând la cumpărături, vorbind despre tot ce trebuia să ştie Lana despre naştere. Subiectul adopţiei nu fusese încă deschis, însă Karin era sigură că nu mai era mult până atunci.

— Ştii, spuse ea pe cât de calm putea, Lana

spune că e posibil să dea copilul spre adopţie.

Gene păru surprins.

— De ce?

Karin ridică din umeri.

— Nu vrea copii.

— Nu cred că pentru o femeie există ceva mai greu decât să-şi dea propriul copil.

— Dacă femeia nu vrea copii, atunci nu vrea şi basta, spuse Karin iritată. Întinse mâna să ia un covrigel sărat din pungă şi îl rupse între dinţi. Cred că e minunat că Lana e realistă în privinţa asta. Adică abia e în stare să aibă grijă de sine, darămite de un copil. Însă ideea să dea copilul unor străini… mi se pare un pic cam, ştii, *greşită.*

Gene îşi încrucişă braţele.

— Karin…

— Adică acel copil o să fie sânge din sângele ei. Şi din familia *noastră.* Pur şi simplu nu e normal să-l dea unui străin când… când… Simţi cum i se strânge gâtul. Când există atâta nevoie şi atâta dragoste pentru un copil chiar aici.

— Am vorbit deja despre asta, rosti Gene cu blândeţe. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să avem un copil, am fi avut unul. Vrem un copil care să fie al nostru. Propriul nostru copil.

— Însă asta era înainte să aflăm că *Lana* a rămas însărcinată.

Îşi privi soţul o clipă, apoi se cuibări în poala lui. El îşi deschise braţele, iar ea se ghemui lângă el, cu obrazul lipit de pieptul lui. Mirosea a haine

curate şi a ceai.

— Dar dacă Dumnezeu vrea pentru noi chiar asta? Dacă motivul pentru care nu am putut avea un copil este pentru că trebuie să o ajutăm pe Lana? Nu are logică?

Gene o mângâie pe spate.

— Eşti *sigură* că Lana nu vrea să păstreze copilul?

— Asta mi-a spus ea.

— Eşti absolut sigură? S-a dus la vreo agenţie de adopţii?

— Hm… nu, din câte ştiu eu.

— A angajat un avocat?

— Urmează să…

— A făcut vreo cercetare? Măcar un pic?

— Nu ştiu. Însă mi-a spus că se *gândeşte* la adopţie. Şi Gene, cine ar fi nişte părinţi mai buni pentru copilul Lanei decât noi noi?

Gene trase adânc aer în piept şi o strânse şi mai tare.

— Aş vrea să mă asculţi, da, iubito? Vreau să îmi promiţi că nu o vei întreba pe Lana dacă îi putem adopta copilul.

Karin ridică fruntea să-l privească.

— De ce nu?

— Pentru că e copilul *Lanei.* Şi trebuie să fie decizia Lanei. Nu putem să-i băgăm noi idei în cap sau să punem şi mai multă presiune pe ea.

— Dar Gene…

— Draga mea, e sarcina Lanei. Nu a noastră.

Karin îşi sprijini bărbia de pieptul lui. De ce nu vedea cât de logic era totul? îşi dădu seama că nu avea rost să continue în noaptea aceea şi se hotărî să renunţe – pentru moment. Îşi lăsă din nou capul pe pieptul lui.

— Ar trebui să te gândeşti măcar la asta. Să îţi cauţi în suflet. Să-ţi dai seama dacă e normal să iubeşti copilul Lanei şi să ai grijă de el.

— Nu ştiu…

— Promite-mi că măcar te gândeşti.

— Bine. Însă trebuie să-mi promiţi că nu deschizi subiectul cu ea.

— Nu, spuse ea.

— Promiţi?

— *Promit,* pufni ea. Se relaxa şi mai mult pe pieptul lui lat. Nu era genul de persoană care să-şi încalce cuvântul. Însă dacă Lana nu ajungea singură la concluzia corectă, Karin era hotărâtă să-i bată nişte apropouri semnificative.

Îl simţi pe Gene oftând sub ea, iar trupul ei coborî odată cu răsuflarea lui.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse el.

23 septembrie

Eli luă braţul Lanei când ieşiră din foaierul clubului şi îi urmară pe ceilalţi invitaţi la nuntă în sala uriaşă şi elegantă. Mirele şi mireasa – prieteni vechi din facultate – se duseseră să facă poze. În timpul slujbei păruseră atât de fericiţi, atât de sincer îndrăgostiţi, încât zâmbetele lor

erau de-a dreptul triumfătoare. În acel moment, şi Eli se simţea triumfător în felul lui.

Era îmbrăcat cu cel mai frumos costum bleumarin al său, care era, de fapt, singurul costum bleumarin pe care îl avea, cu o cămaşă albă. Ştia că arăta bine, însă nu se ridica nici pe departe la înălţimea femeii pe care o însoţea. Într-o rochie scurtă şi vişinie de seară, Lana era mai mult decât frumoasă; părea o adevărată sculptură. Părul îi era strâns într-un coc, astfel că gâtul, frumosul ei gât lung, era expus în întregime. Un lănţişor simplu de argint îi atârna pe piele, strălucind în punctul de întâlnire a claviculelor. Era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată.

— Nu fi agitată, spuse el. Se aplecă spre ea şi mirosi parfumul din spatele urechii ei. Arăţi minunat.

— Arăt ca o balenă.

— Arăţi mirific. Cea mai sexy femeie din încăpere, spuse el.

Şi vorbea serios. Felul în care cădea rochia pe ea, silueta ei frumoasă, zveltă şi înaltă. Însă nu-şi mai ascundea burta. Când o privea, simţea o durere ascuţită în inimă, o dorinţă. Ştia că era vorba şi de sex. Însă ceea ce dorea el nu putea fi rezumat aşa simplu. Burta ei nu-l scârbea; îl fascina, aşa cum îl fascina fiecare părticică din ea. Nu-şi putea lua ochii de la ea, nu doar pentru că arăta uimitor în rochia aceea cu decolteu adânc, ci pentru că era subjugat de reacţiile ei

schimbătoare faţă de el.

Îşi mută mâna de pe braţul pe spatele ei, iar palma lui intră în contact cu pielea ei goală. Pe chipul ei apăru o scânteie de surpriză, însă el se prefăcu că nu vede. *„Răbdare”,* îşi spuse el. Fuseseră „doar prieteni” atât de mult timp, încât, chiar dacă s-ar fi mişcat cu viteza unui melc, tot ar fi avut impresia că pentru ea ar fi fost prea rapid.

— Ce te-a apucat? întrebă ea, râzând nervos.

El nu răspunse.

Merseră împreună în centrul sălii principale, cu podea de marmură şi tavan înalt şi alb. Invitaţii pălăvrăgeau şi-şi căutau locurile printre flori proaspete şi scaune învelite în satin. El îşi prinse braţul pe după al ei, simţind sub antebraţ coastele ei.

Asta îl surprinsese de fapt; să vadă cât de receptivă era la o atingere obişnuită, după ce se înfometaseră amândoi atât de mult timp. Da, păruse puţin speriată şi timidă când el îi luase haina de pe umeri sau îi îndepărtase o geană de pe obraz. Însă mişcările lui fuseseră primite cu mai puţină rezistenţă decât s-ar fi gândit. Nu se uitase urât la el, nici nu-l respinsese, nici nu-i spusese să se potolească. Iar el, pur şi simplu, nu-şi dădea seama cum reuşise să se abţină atâta timp.

— Cred că aici e masa noastră, spuse el, trăgând un scaun de la o masă liberă şi făcându-i semn să se aşeze.

Ea se aşeză, privind neliniştită în jur.

— Eşti bine? întrebă el.

El îi văzu muşchii gâtului contractându-se.

— Toţi vor întreba de copil.

— Nimeni nu va gândi nimic decât ce femeie frumoasă, inteligentă şi fascinantă eşti.

— Nu pot să le spun că l-am făcut singură? Că a fost o concepţie spontană?

El se aşeză şi îi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, nu pentru că ar fi avut nevoie să stea altfel, ci pentru că lui îi plăcea să-i simtă părul între degete. Abia se stăpânea să nu-şi bage toată mâna în părul ei şi să strice acel coc perfect.

Se retrase, cu răsuflarea tăiată.

Indiferent dacă ieşea ceva sau nu, nu se mai puteau întoarce la prietenie. Trebuia să facă totul bine. Era ultima lui şansă.

Unul câte unul, invitaţii se aşezară la masă, iar Lana se simţea din ce în ce mai mult în largul ei cu fiecare nou-venit. Îi cunoştea pe câţiva dintre cei care apăruseră lângă ei şi fu încântată să vadă că discuţia decurgea natural, fără acele întreruperi fragile şi ciudate care uneori apăreau în conversaţiile de obicei fireşti între prieteni vechi. Se rezemă de spătarul scaunului să se relaxeze, însă cu Eli atât de aproape îi era greu.

Ceremonia fusese foarte frumoasă. Cei doi îşi scriseseră propriile jurăminte, apoi şi le citiseră pe un ton plin de pasiune şi cu mâinile tremurând vizibil. Ochii Lanei se umpluseră de lacrimi. În

faţă avea doi oameni care porneau cu încredere spre un viitor împreună. Îşi vorbeau despre dragostea şi sprijinul pe care şi-l vor oferi unul altuia şi despre copiii pe care îi vor creşte într-o zi. Părea că nu le era teamă deloc de ceea ce îi aştepta. Chiar dacă viitorul lor era un ocean vast şi neprevăzut, ei vâsleau cu nerăbdare cât mai departe de ţărm.

Erau fericiţi că le fuseseră atât de simplu să se căsătorească. În fiecare zi, Lana vedea ochii unei cliente oprindu-se cu plăcere pe burta ei, apoi rămânând nedumeriţi pe mâna ei stângă fără verighetă. Oamenii se aşteptau s-o vadă măritată. Dacă nu, li se va face milă de ea şi de copilul ei. Însă căsătoria nu o atrăsese niciodată prea mult.

Fusese mult prea mică să vadă cum se destrămase căsnicia părinţilor ei, însă uneori când trecea prin bucătăria pensiunii vedea femei străine luând micul dejun la masă cu tatăl ei, încercând să susţină o conversaţie cu ceafa lui Karin. Din ce ştia Lana, poveştile de dragoste erau de două feluri: oameni care se băgau în căsnicii restrictive şi sufocante şi oameni care aveau aventuri. Poate de aceea cea mai bună relaţie a Lanei fusese întotdeauna cea cu Eli, care sfida cele două grupuri şi intra într-o categorie proprie.

Nu mai putea să se învârtă în jurul cozii. Vestigiile vechii ei dorinţe pentru el înviau din nou. Însă trebuia să le ţină sub control: trebuia. Ar fi îndurat orice ca să păstreze aceea prietenie

solidă şi neschimbată. Pe care o *creaseră.* Se consolă cu gândul că, după ce copilul se va naşte şi îşi va găsi o familie, va putea pleca în Costa Rica fără teama că lucrurile dintre ea şi Eli se vor schimba. Va avea propriile ei aventuri, aşa cum şi Eli le avea pe ale lui şi nu vor avea pretenţii unul de la celălalt şi nici nu se vor reţine unul pe celălalt. Chiar dacă o parte din ea visa că într-o zi se va uita în ochii lui Eli şi va vedea că ea era singura femeie care îl înţelesese cu adevărat sau care îi cucerise inima, nu credea că pasiunea îi va câştiga acea poziţie permanentă. Însă prietenia ar fi putut.

— Ce e? întrebă Eli, cu o sclipire în ochi.

— Cum adică, *ce e?*

— Te holbai la mine.

Ea îşi întoarse imediat privirea.

— Visam cu ochii deschişi.

— Nu vreau să te întrerup, spuse el. Zâmbetul lui era viclean şi jucăuş. Îmi place ideea că sunt în visele tale.

Ea sorbi din apă; lămâia era răcoritoare pe buzele ei, o distragere bine-venită. Interesul brusc al lui Eli faţă de ea trebuia să fi venit de undeva. Dar de unde? Poate că despărţirea de Kelly îi rănise orgoliul, iar acum avea nevoie de un flirt nevinovat ca să-şi recapete mândria. Poate doar se refăcea.

Pe cine voia ea să păcălească? Era clar mai mult de-atât.

Îşi trecu degetul peste picăturile lăsate de condens pe paharul ei. Copilul o lovi, iar ea îşi ţinu răsuflarea. „E timpul să dau o fugă până la baie”. Se scuză şi îşi împinse scaunul, cuprinsă de o disperare bruscă. Era uimitor cât de rapid trecuse de la o vezică goală la senzaţia de saţietate bruscă şi dureroasă de plin. Lăsă şervetul pe masă şi se ridică în picioare.

— Oh, Dumnezeule, Lana! Leroy, care fusese „Domnul Federer” în facultate, îşi aruncă şervetul pe farfurie. Ochii lui se opriră chiar pe burta ei. De ce nu ne-ai spus că eşti însărcinată?

Lana privi cum, pe rând, toţi cei de la masă se întoarseră spre ea. Îşi puse protector mâna pe burtă în dreptul buricului, care de o săptămână începuse să nu mai semene a buric deloc. Copilul creştea cu mare rapiditate, se făcea mai mare cu fiecare zi. Zâmbi neliniştită şi ridică din umeri.

— Când naşti? exclamă el.

Ea îi răspunse. Eli se ridică în picioare lângă ea, ca şi când ar fi vrut să-i fie un fel de scut.

Leroy scutură mâna lui Eli.

— Bună treabă, Eli. Chiar ne întrebam cât o să vă ia până faceţi copii.

Lana bolborosi ceva, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Însă mai bine mai târziu decât niciodată, continuă el.

— Ei bine… Lana roşi şi îşi încrucişa braţele. Împietrise… însă bietul Eli. Probabil se simţea de

o sută de ori mai rău. Trebuia să clarifice lucrurile. De fapt, adevărul este că…

— Ne-am mişcat destul de greu, o întrerupse Eli. Dar mulţumim.

Apoi îi simţi mâna pe talie în spate, conducând-o de la masă spre ieşire. Simţea cum toţi ochii din încăperea uriaşă rămăseseră lipiţi de burta ei, ca şi când aceasta ar fi fost conducătoarea unei parade, în timp ce ea nu era decât un biet supus. Se grăbi, clătinându-se vizibil pe tocurile pantofilor pe care Karin insistase să îi cumpere.

În sfârşit, ajunseră după colţ, oprindu-se lângă un ficus luminat în alb din coridorul izolat care ducea spre toaleta doamnelor. Acolo erau singuri. O singurătate binecuvântată. Se aplecă spre el şi şopti, în caz că se apropia cineva:

— De ce-ai făcut asta? Cum o să ne întoarcem să explicăm că nu e al tău?

— Nu vom face asta, spuse el.

Ea îl privi. În noaptea aceea purta lentile de contact, iar ochii lui căprui sclipeau calzi, dar serioşi de sub genele lungi. Chipul lui era calm şi hotărât, iar privirea lui era concentrată exclusiv asupra ei. Simţi cum întreaga fiinţă îi e cuprinsă de căldură. Încercă să o stăpânească, să o calce în picioare, însă nu reuşi.

El întinse mâna şi şi-o aşeză la baza gâtului ei, fascinat de ceva ce văzuse acolo, poate contrastul dintre pielea lui şi a ei. Era atât de încrezător, atât

de sigur că totul va fi bine. Asta o făcea pur şi simplu să-şi dorească să se lase în mâinile lui, din toate punctele de vedere. I s-ar fi dat lui în întregime, apoi totul – copilul, tatăl ei, amintirile ei, viitorul, trupul ei, sentimentele ei pentru *el* – n-ar mai fi decizia ei, ci ar deveni a lui. L-ar fi lăsat să o tragă în flăcări, într-un foc care i-ar fi mistuit pe amândoi.

— O să fie bine, spuse Eli, cu o privire blândă. Ai încredere în mine.

Nu putea îndura să-l privească, de teamă că i-ar citi sentimentele pe chip. Bărbatul cu care îşi petrecuse seara era un străin pentru ea. Acesta nu era Eli, cel mai bun prieten care ar fi mers cu ea fără să se plângă să vadă puii, care niciodată nu o „scotea" la cină în oraş, însă era întotdeauna bucuros să o „însoţească", care îşi îndepărta privirea când ochii ei se opreau într-ai lui. Acest Eli nou era mai dur, mai încrezător şi mai pretenţios. Şi dorea ceva. O dorea pe ea.

Trebuia să pună punct. Chiar atunci. O să-i taie elanul. O să-l rănească. Aşa cum o mai făcuse o dată. Va fi îngrozitoare şi crudă, şi urâcioasă, şi îi va spune: „Indiferent cât de mult mi-aş fi dorit să fie adevărat, dacă le spui că e copilul tău asta n-o să-l facă al tău…"

Însă când deschise gura să vorbească, îi muriră cuvintele pe buze.

— Eli…

Degetul lui mare alunecă pe gâtul ei, iar ea

simţi cum fierbinţeala o taie precum o sabie. Trase rapid aer în piept. Dintr-odată, întregul ei corp îşi amintea de el. Raţiunea era inutilă. Nicio logică nu putea desface felul în care o făcuse el să se simtă în noaptea aceea pe câmp. Cum o făcea să se simtă atunci.

— Lana… Privirea lui coborî până la gura ei, apoi se ridică din nou spre ochi.

„Da”, se gândi ea. „Tot ce vrei”.

El făcu un pas înapoi.

— Baia e acolo.

Ea aproape căzu în faţă. Nu-şi dăduse seama că îşi sprijinise întreaga greutate pe vârfurile picioarelor. Aerul rece îi răcori pielea fierbinte.

— Oh. Mulţumesc.

— Eşti bine?

— Dacă *eu* sunt bine? râse ea. Însă imediat ce ajunse în siguranţa toaletei, îşi strânse mâinile să le oprească tremurul.

El o împingea. Intenţionat. Deliberat. Ura asta. Iubea asta. Înnebunise. Îşi sprijini mâinile de chiuveta neagră de granit şi se privi în ochi.

— Nu, răspunse ea. Nu sunt bine deloc.

Karin închise luminile la Wildflower Barn şi setă alarma. Trecuseră patru zile întregi de când ea şi Gene discutaseră despre posibilitatea de a adopta copilul Lanei. Iar Karin se felicită pentru că avusese puterea să nu mai deschidă subiectul. Se îndreptă spre maşină sub norii groşi de toamnă şi prin frunzele cu nuanţe ruginii. Paşii de pe

pietrişul parcării o făcură să tresară speriată. Iar când se întoarse îl zări pe Calvert, care pândea în felul său caracteristic. Purta blugi vechi şi o haină la fel de veche. Nu se bărbierise. Îşi dădu seama că geanta de marinar era singura sa posesiune.

— Salut, Karin.

Sentimentele ei erau amestecate. Nu era chiar surprinsă să-l vadă; Lana îi spusese că o mai vizitase în acea lună. Îi privi hainele ponosite şi chipul obosit şi, pe de o parte, se gândi: „Perfect, merită să arate în halul ăsta”. Însă, pe de altă parte, inima ei se deschise spre el, i se făcu milă şi văzu în el doar o persoană care avea nevoie de ajutor. Planul ei funcţionase perfect; Calvert era, oficial, un om fără adăpost. Însă acum, că primise ceea ce dorise, gustul răzbunării se dovedi acid.

Deschise portiera maşinii şi îşi aruncă poşeta înăuntru.

— Karin, îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac. Însă am nevoie… Am nevoie…

— De ce anume?

— Am încercat să mă descurc singur în ultimele zile, spuse el. Însă am nevoie de *ajutor.*

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de ajutorul *ei.* Avea nevoie de *ea.*

Ştia că bărbatul din faţa ei era tatăl ei şi totuşi, dintr-un motiv inexplicabil, îl simţea complet străin, ca şi când întregul lor trecut fusese şters – sau echilibrat –, iar ei se întâlneau

pentru prima dată pe picior de egalitate.

— Nu am unde să mă duc. Vor să mă alunge din oraş.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă ea.

Calvert plecă fruntea.

— Nu ştiu.

Karin oftă. Nu asta plănuise ea. Nu dorise să-l vadă cerşetor. Pur şi simplu, dorise să dispară. Să se ducă înapoi de unde venise. Dar iată-l acolo, cerându-i ajutorul.

„Oh, Doamne”, se rugă ea în tăcere.

Cum ar fi putut să-l refuze? Acum lucrurile stăteau altfel decât atunci când apăruse prima dată, de când pusese poliţia pe urmele lui. Acum că Lana era însărcinată, vedea direcţia în care se îndrepta propria ei viaţă. În viitorul ei exista un copil. În viitorul ei apropiat. Şi ştia că trebuia să fie recunoscătoare pentru asta. Făcuse o promisiune în faţa lui Dumnezeu că va fi un om mai bun. Dacă refuza să îl ajute atunci pe Calvert, ar fi însemnat să-şi calce cuvântul.

— Am o slujbă la şantierul de lângă lac, continuă Calvert. Fac opt dolari pe oră la negru. Până mă pun pe picioare. Şi curând o să am un loc al meu. Însă încep abia peste câteva zile. Şi nu ştiam ce să fac şi am venit să te văd.

— Nu ştiu, spuse Karin. Un lucru bun la el era că nu-şi aducea aminte să o fi minţit vreodată. Însă tot nu avea încredere în el. Îşi strânse buzele şi îl privi pe bărbatul care îi era tată, îi privi

cizmele murdare de şantier, blugii care fuseseră spălaţi de atâtea ori încât deveniseră cenuşii. Acea imagine demonstra că îşi ispăşise cu adevărat pedeapsa, iar acum venea să implore la uşa ei. Nu-l putea refuza. Mai ales că, în parte, nefericirea lui fusese provocată de ea.

— Karin, ştiu că m-am purtat urât cu voi. Şi, probabil, n-ar fi trebuit să mă întorc în oraş. Însă m-am gândit… M-am gândit că poate reuşesc să repar lucrurile. Să văd dacă pot să fac ceva să mă revanşez pentru tot.

Karin continua să tacă.

— Însă acum am încurcat-o din nou, râse el sec.

— Pe unde dormi? întrebă ea.

— Pe ici, pe colo, răspunse el. A fost cald afară. Nu e chiar atât de rău.

Îşi îndepărtă privirea de la el, incapabilă să-şi imagineze că ar fi putut dormi pe pământ. Ura să-l ştie în nesiguranţă.

— De cât timp ai nevoie?

— Ei bine, eu…

— Şi dacă îţi cumpăr un bilet de tren să te întorci în Wisconsin?

— Frumos din partea ta. Însă am nevoie de doar câteva zile. Cel mult trei. Vezi tu, eu…

— În regulă. Se sprijini de maşină, caldă încă de la soare. Pot să te cazez la un motel, o vreme.

— Mulţumesc. Mulţumesc din suflet.

Ea îşi îndreptă degetul spre el şi se încruntă.

— Şi să nu crezi că dacă te ajut asta înseamnă că se schimbă ceva. Nu-mi placi. N-o să-mi placi niciodată.

— Înţeleg, spuse el.

Ea şovăi. Era o nebunie. Se simţea ca şi când i-ar fi deschis o uşă să se întoarcă în viaţa ei. „Dar poate chiar asta ţi-ai dorit tot timpul”, îi şopti o voce din adâncul ei.

— E doar temporar, spuse ea.

Apoi deschise uşa maşinii şi îi făcu semn să urce.

25 septembrie

Lana şi Charlotte stăteau una lângă alta, pe scaune identice, la ginecologie. În colţ se aflau două adolescente, dând mesaje cu atâta preocupare încât nu putea exista altă explicaţie decât nervozitatea. Sub un televizor vechi, pe ecranul căruia se vedeau Julia Roberts şi Cameron Díaz, un cuplu mai în vârstă răsfoia revistele vechi de o lună. Lana abia se stăpânea să nu-i întrebe: „Voi doi pentru ce aţi venit?” Privi peretele cu afişe din faţa ei, din care zeci de chipuri desenate pline de grijă se holbau la ea.

Charlotte se juca absentă cu un cercel, o verigă de argint.

— N-ai spus nimic despre nuntă. Cum a fost?

— Frumos, răspunse Lana, însă mintea ei încă era ameţită după acea noapte. Aproape că-l lăsase

pe Eli să o sărute. Sau, şi mai rău, aproape îl sărutase ea pe el. Nu ştia ce era mai chinuitor: să ştie ceea ce aproape se întâmplase sau să ştie ce nu se întâmplase.

— Eli se poartă… ciudat.

— Cum adică?

— E… nu ştiu. E schimbat.

— Va trebui să-mi explici mai multe, spuse Charlotte încruntându-se.

Lana îşi muşcă buza pe interior, temându-se să vorbească despre subiectul pe care nu dorea să-l recunoască pronunţându-l cu glas tare.

— Flirtează cu mine! spuse ea repede.

— Flirt. Adică flirt *pe bune?* întrebă Charlotte, dându-şi părul castaniu-cenuşiu peste umeri. Adică mai mult decât flirturile voastre obişnuite?

— Cred că a vrut să mă sărute. Am văzut asta în ochii lui.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, râse Charlotte. Lana, simte de ani buni ceva pentru tine. Am crezut că ştii.

Lana coborî privirea.

— La început, aşa am crezut şi eu. Apoi… apoi am fost sigură că a trecut. Cred că m-am înşelat.

— E îndrăgostit de tine, zise Charlotte cu un zâmbet trist. Însă îmi dau seama de ce nu-i dai importanţă în mintea ta. E mai simplu aşa.

— Nu ştiu ce să fac. Schimbă regulile.

— E un joc pe care vrei să-l joci?

Lana trase adânc aer în piept.

— O parte din mine vrea. Însă… nu cred că o relaţie romantică ar funcţiona. Mi-ar fi prea teamă să nu-l pierd.

— Şi de ce n-ai face-o să meargă? Sunteţi prieteni de-atâta timp. Ce anume s-ar schimba în afară de partea fizică?

— Nu ştiu. Lana îşi frecă puternic palma de braţul capitonat al scaunului. Poate el se va schimba. Sau poate eu. Apoi ce s-ar întâmpla? L-aş pierde dacă relaţia n-ar merge.

— În dragoste există întotdeauna riscuri.

— Nu vreau riscuri, spuse Lana, simţind cum furia urcă dintr-un izvor adânc şi ascuns. Vreau ceva sigur. Ceva pe care să mă pot baza, dar care să nu-mi pună lanţuri.

— Şi nu face chiar asta Eli pentru tine?

— Ba da. Acum. Ca prieten.

— Nu prea sunt convinsă.

— E ca şi cum ai face o prăjitură, spuse Lana. De ce să schimb reţeta dacă prăjitura e perfectă aşa?

Charlotte încuviinţă din cap, cu o privire caldă şi înţelegătoare.

— Însă dacă tu crezi, de fapt, că prăjitura e perfectă pentru că nu ai gustat ceva mai bun? Dacă există mai mult de oferit?

Asistenta strigă un nume din prag, iar cele două adolescente se priviră cu o expresie îngrozită. Apoi se ridicară şi o urmară.

— Poate că ai dreptate, spuse Lana.

— Şi ce te-ai hotărât să faci cu copilul? întrebă Charlotte, coborând vocea.

— 11 dau în adopţie.

— Dar chiar ai putea să faci asta?

— De ce să nu pot? Lana coborî privirea. Ar fi mai moral să îl dau decât să-l păstrez. Adică, uită-te la mine. Uite ce viaţă şi ce visuri am. Nu sunt pregătită să renunţ la aventură. Aşa că nu prea pot să fiu mamă.

— Poţi să ai aventuri şi să fii şi mamă.

— Nu. Ştiu cum e să trăieşti într-o casă în care nu te poţi baza pe oameni, în care doar ei vin şi pleacă. Copilul are nevoie de o mamă cu picioarele pe pământ. Puternică. Previzibilă. De cineva care să nu-mi semene.

— Ar avea cine să te ajute, spuse Charlotte cu căldură.

— Te referi la Karin.

— Şi la mine. Şi la Eli. Copilul nici nu şi-ar putea dori o familie mai bună.

— Da, aşa este. Însă indiferent cât de mult ajutor mi-aţi putea da, tot eu rămân mama lui. Totul va depinde de mine. Ori renunţ la visele mele de călătorie, ori le amân pentru după douăzeci de ani, când va creşte copilul. Şi chiar dacă l-aş păstra, e posibil să îi fac rău.

— De ce crezi că ai putea să-i faci rău?

— Pentru că, chiar dacă acum îl iubesc, poate că după câţiva ani o să ajung să-l urăsc pentru că s-a aşezat în calea vieţii pe care îmi doresc să o

duc.

Charlotte scutură din cap.

— Lana, nu eşti *el.* Nu semeni cu Calvert. Nu cred că ar trebui să-ţi faci astfel de griji.

Lana coborî vocea:

— Chestia este că cea menită să fie mamă este Karin. Nu eu. Simt că soarta noastră a fost cumva încurcată. Mi se pare destul de clar ce trebuie să fac.

— Dumnezeule, spuse Charlotte şocată. Vrei să-i dai copilul lui Karin.

— Dacă îl va vrea, oftă Lana. Însă nu sunt sigură că o să vrea. Dacă ar fi vrut să adopte un copil, probabil ar fi făcut-o până acum.

Charlotte se încruntă.

— Nu e chiar atât de rău, continuă Lana. Are logică. Aşa aş putea să văd copilul şi să rămân în viaţa lui, fără să risc să îl distrug dacă sunt un părinte rău.

— Karin ştie?

— Încă nu, dar cred că mi-a făcut nişte aluzii. Nimic evident. Acum câteva zile, în timp ce vorbea despre depozitarea echipamentului de sport, mi-a zis: „Eu şi Gene am pus bicicleta organică în camera care ar fi trebuit să fie a copilului. Păcat că tu nu ai o cameră în plus la *tine* acasă”.

— Asta e răutate, spuse Charlotte.

— Nu chiar. Aşa e Karin.

— N-ar trebui să-i dai copilul lui Karin doar pentru că aşa vrea Karin.

— Dar nu e vorba doar de Karin, ci şi despre mine. Mi-am spus că atunci când Karin va avea o familie a ei, eu o să pot pleca o vreme. Aşa că este logic: îi dau copilul lui Karin, ea are atunci familia şi stabilitatea pe care şi le-a dorit mereu, iar eu sunt liberă să plec o vreme în Costa Rica, aşa cum mi-am dorit mereu.

Charlotte scutură din cap.

— Ceva lipseşte din planul ăsta.

— Ce anume?

— Sentimentele tale. Charlotte îi luă mâna. Copilul acela e al tău, Lana. E parte din tine. Şi mereu ai avut un suflet blând şi iubitor. Nu cred că o să-ţi fie atât de uşor precum crezi să dai copilul.

Lana îşi înghiţi nodul din gât. Îi era teamă că Charlotte avea dreptate. O să-i fie greu să dea copilul, însă era nevoită. Îşi auzi numele strigat de asistenta din prag, cu hotărârea ciocănaşului unui judecător.

— Cred că e singura cale, spuse ea.

Eli scoase un teanc de bancnote mototolite din buzunarul blugilor şi se strădui să le îndrepte înainte de a le oferi la casierie. El şi femeia, o roşcată probabil de aceeaşi vârstă ca studenţii lui, începuseră să pălăvrăgească despre poliţiştii de la rutieră şi despre intersecţiile aglomerate, însă conversaţia se întrerupse când Eli pomi să se scotocească după bani. Ea începuse să-i pună cumpărăturile în punga reciclabilă, în timp ce el

se încrunta şi îşi cerea scuze. Ea râse când el îi întinse, în sfârşit, banii. El îşi luă pungile şi se îndreptă spre casă.

În ultimele zile fusese în toane bune. Se simţea ca şi când ar fi trecut peste un obstacol, însă acela nu era decât primul din numeroasele obstacole, iar următorul avea să fie important. Pentru prima dată în viaţă, se simţea complet relaxat în pielea lui.

Consecinţele acestei transformări fuseseră uimitoare. Brusc, se părea că oamenii îl plăceau mai mult, iar el pe ei, de asemenea. Era interesat de orice. Se simţea bun şi generos faţă de toată lumea. Mai ales femeile erau receptive. Nu era prea sigur, însă i se păruse că flirtau mai mult cu el sau le surprindea observându-l. De obicei, nu-şi permitea să creadă că se întâmpla aşa ceva. Însă de ce să nege adevărul? Se schimbase.

Duse cumpărăturile acasă, fredonând încetişor. Iar când începu să despacheteze, găsi un bon care nu era al lui, cu numele casieriţei şi un număr de telefon scris cu cerneală albastră. Râse, însă mototoli bonul.

Pentru el exista o singură femeie. Posibilitatea să dea greş, să fie obligat să folosească noua încredere căpătată ca să-şi făurească un viitor fără ea, era reală. Însă nu va da înapoi. De ani întregi nu se simţise atât de optimist; avea acelaşi entuziasm pe care îl simţea când era în vreo expediţie şi era sigur că avea să descopere ceva

măreţ. Era prea aproape ca să dea înapoi.

Lana purta un pulover vechi de lână cu guler înalt răsucit până la bărbie. Chiar dacă rămăsese surprins să o vadă la uşa lui la ora nouă seara, Eli nu o arătă. Însă ea observă felul în care el o cuprinse cu braţul, sub pretextul că o conduce înăuntru.

Casa lui Eli fusese întotdeauna un refugiu pentru ea. Gustul său pentru mobilă era mult mai rafinat decât al ei. Chiar dacă ei îi plăceau mai mult culorile exotice şi scaunele desperecheate, canapeaua lui de piele maro şi pereţii ruginii arătau preferinţa lui pentru simplitate. Şi totuşi, cu tot interesul său pentru design, nu se chinuia să păstreze ordinea în casă. Pe podea zăceau aruncate cărţi, iar ziarele acopereau măsuţa de cafea. Tot felul de telecomenzi stăteau pe braţele fotoliilor, iar tenişii lui rămăseseră cu şireturile legate, în mijlocul camerei.

— Ce vrei să-ţi aduc? întrebă el.

— Nimic, răspunse ea. Se aşează pe canapea, fără să atingă pernele din spatele ei.

— Sigur?

— Da. Vino şi stai lângă mine.

Eli zâmbi uşor în colţul gurii. Se aşează pe canapea, mai aproape decât şi-ar fi dorit ea.

Lana trase aer în piept. Discuţia pe care trebuiau să o aibă nu era simplă. El părea în toane bune, iar ea ura că trebuia să îi strice buna dispoziţie. Însă nu avea de ales. Aşteptarea doar

ar fi înrăutăţit lucrurile.

Îşi repetase de sute de ori cuvintele acasă şi în drum spre el. „Eli, vreau să ştii că te preţuiesc ca prieten, un prieten foarte apropiat. Mereu o să simt asta”.

Şi totuşi, acum că el stătea lângă ea, tremura şi îşi dădea seama că habar n-avea cum să înceapă conversaţia pe care era necesar să o poarte. Nu plănuise nicio introducere, nu se gândise cum să abordeze subiectul. Mereu îi fusese uşor să vorbească cu Eli. Însă acum cuvintele refuzau să iasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea îl privi în ochii căprui, atât de luminoşi şi de plini de afecţiune. Acel pistrui care clipea precum o stea de sub genele sale de jos. Era îmbrăcat cu un hanorac bleumarin şi blugi largi, iar părul castaniu îi stătea ridicat la spate, ca şi când tocmai s-ar fi trezit din somn. Putea simţi mirosul detergentului de rufe şi izul masculin al gelului său de duş. Dintr-odată şi-ar fi dorit să-şi îngroape faţa în căldura acelui loc în care hanoracul întâlnea fierbinţeala netedă a pielii.

Eli îşi îngustă privirea, ca şi când ar fi ştiut ce gândea ea, ca şi când şi-ar fi dat seama de schimbarea subtilă a privirii ei şi i-ar fi citit în minte. Ea se sperie şi încercă să se uite în altă direcţie. Însă atracţia era imposibil de alungat. Eli se întoarse uşor, întorcându-se infinitezimal spre ea. Lana surprinse mirosul de mentă al respiraţiei

lui şi văzu cum privirea lui se opri pe gura ei.

„Eli, vreau să ştii că te preţuiesc ca…” Dar cuvintele îi rămaseră în gât, înlocuite de o dorinţă care izbucnise în ea ca un gheizer, ridicată dintr-un loc adânc şi ascuns. „Te rog, sărută-mă”, se rugă ea. „Te rog”.

Iar pentru că el nu o făcu, ea îi cuprinse chipul în palme şi se aplecă spre el.

Simţi cu întârziere surprinderea lui, iar preţ de o clipă se gândi: „Oh, nu, l-am judecat greşit”. Poate că dorinţa din ochii lui fusese doar imaginaţia ei. Poate îi atribuise o nevoie care era, de fapt, în întregime a ei.

Însă imediat mâinile lui erau în părul ei, pe umerii ei, peste tot, iar gura lui era doar un foc mistuitor şi lacom ca un incendiu, un foc ce se revărsa printr-o uşă deschisă. Ea îşi îngropă degetele în hanoracul lui, ridicându-şi coapsa ca să se apropie mai mult de el. Era mai bine decât îşi amintea ea. Mult mai bine. El se răsuci pe canapea şi o lăsă pe spate pe pernele moi ca să-şi potrivească trupurile, iar când pieptul lui se lipi de al ei, ea se arcui spre el, căci întregul ei corp dorea mai mult. Era copleşită de el. Îi atingea începutul şi sfârşitul fiecărui nerv din corp, pe cei de la suprafaţa pielii şi pe cei din adâncul ei. Dorise doar să încerce apa cu degetul, să verifice temperatura. Dar se trezise cufundându-se şi înecându-se împreună cu el.

Mâna lui îi prinse spatele genunchiului şi cu o

mişcare rapidă îi îndoi şi ridică piciorul, legându-le trupurile într-un fel vechi de când lumea. O şoca intimitatea acelui gest, presiunea decisă a coapselor lui. Avea nevoie de aer, avea nevoie să-şi limpezească mintea. Dar nu reuşi să respire decât o secundă înainte ca gura lui să ajungă pe gâtul ei, înnebunind-o, trăgând-o din nou în vârtej.

„Aşteaptă!” Auzi cuvântul în minte cu mult înainte să găsească luciditatea să-l rostească.

— Eli. Aşteaptă.

Din gâtul lui se auzi un zgomot înfundat.

— Te rog. *Aşteaptă.*

El nu îşi ridică imediat capul. Încetă să se mişte, iar ea simţi dificultatea cu care o făcuse, bătaia inimii lui şi respiraţia lui fierbinte pe pielea ei. Când ridică în sfârşit privirea, ochii lui erau înceţoşaţi de dorinţă. Se desprinse uşor, iar ea îl împinse. Se ridică pe cât de repede putea, cu tot sângele în obraji, apoi se duse în cealaltă parte a încăperii. Nu putea să-l privească, astfel că rămase lângă fereastră, uitându-se prin propria reflexie la luminile slabe ale străzii.

Trebuia să spună ceva. El aştepta şi merita asta. Însă cuvintele păreau inutile şi fără valoare. Când vorbi, răsuflarea ei lăsă o pată vie şi albă pe geam.

— Nu asta am vrut să se întâmple.

El nu spuse nimic.

Panica se lupta cu dorinţa de-a oferi o explicaţie, de a desface ceea ce făcuse. Se gândi

cu toată rapiditatea de care era în stare creierul ei încetinit.

— Eli. Am venit aici să îţi spun că te preţuiesc ca prieten…

— Ştiu asta.

Se întoarse cu faţa spre el şi îl văzu stând pe canapea, cu braţele pe genunchi, privind-o intens. Mâinile lui era încleştate.

— Şi eu te preţuiesc ca prietenă.

Ea dădu din cap, fără să fie prea sigură că sunt pe aceeaşi lungime de undă.

— N-am vrut să te sărut.

— Dar ai făcut-o.

— Am făcut-o. Se rezemă din nou de pervaz, cu ambele mâini pe marginea de lemn. Se simţi cuprinsă de un fior minunat, care ardea îndoiala şi întunericul. „Clar am făcut-o”.

El se ridică şi se apropie încet spre ea.

Ea continuă, străduindu-se să-şi amintească argumentele logice pentru care i se părea o idee proastă să-şi sărute cel mai bun prieten.

— Te-am sărutat. Însă nu am vrut. Pentru că, adică vreau să spun că nu e un moment prea potrivit. El mai făcu vreo câţiva paşi spre ea, iar ea nu-şi dădea seama dacă o asculta sau nu. Însă continuă: Nu ştiu de unde au apărut sentimentele astea. Acum am nevoie ca noi – tu – să fim oameni cu capul pe umeri. El ajunse aproape de ea. Ştia că se bâlbâia, însă nu se putea opri. Nu vezi? E o perioadă atât de stranie pentru mine. Am nevoie

de stabilitate. Am nevoie de prietenie. Am nevoie de… Am nevoie de…

— Ai nevoie de…?

Ea îi privi gura, acele buze care ştia că o puteau înnebuni. Nu mai putea să nege.

— Am nevoie de tine.

El o sărută, însă nu era sărutul pe care şi-l dorise ea. Doar un sărut uşor, care o făcu să îl prindă de hanorac şi să caute mai mult. Trebuia să închidă ochii o clipă ca să se calmeze.

— Trebuie să vorbim despre asta, spuse ea.

— Da. Trebuie. Făcu un pas înapoi, lăsând aerul rece între ei. Însă nu în seara asta. Niciunul din noi nu e în stare acum să vorbească.

— Mulţumesc, spuse ea.

Afară era o noapte vântoasă, iar copacii se aplecau şi trosneau. Îşi strânse şi mai mult haina şi se îndreptă spre maşină. Luă o gură de aer curat, aşteptând să fie cuprinsă de un sentiment de eliberare, să fie ea însăşi din nou. Însă nu avea decât sentimentul paradoxal că tocmai fugise dintr-un loc în care îşi dorise întotdeauna să fie.

Pe străzile întunecate şi pustii coborî geamul de la fereastra maşinii ca să lase să intre aerul îngheţat şi deschise radioul, căutând până când difuzoarele vibrară de la sunetele de bass. Câmpiile care se întindeau către munţii îndepărtaţi erau întunecate şi sinistre, mai mult fumurii decât negre în lumina lunii. Deasupra, cerul era fără stele, doar cu o lună umflată.

Conduse pe cât de repede o lăsau curbele şoselei. Existau motive pentru care oamenii nu se îndrăgosteau de prietenii lor. Trebuia să ţină minte asta. Ar fi trebuit să ştie deja că atunci când fantezia se lovea de realitate, rezultatul era, de obicei, un dezastru. Aşteptările mari ale fanteziei şi adevărurile fundamentate ale vieţii reale pur şi simplu nu se potrivesc. Acela era unul dintre motivele pentru care se învăţase să-şi definească foarte clar sentimentele pentru Eli, îndepărtând dorinţa şi aducând la lumină prietenia.

Însă locul pe care Eli îl ocupa în inima ei era prea mare şi prea extins ca să primească vreo etichetă superficială sau să fie încadrat în vreun grup. În tot acest timp se bazase pe el să fie realitatea ei, un fel de bun venit pentru ea, omul ei de bază de zi cu zi. Însă acum Eli îi spunea că era altceva: era şi fantezia ei, o promisiune secretă de plăcere, pasiune şi sex. Şi se îngrijoră. Cum ar putea să fie el ambele *şi* să fie şi de durată? Cum ar fi putut trăi o viaţă cu el?

Avusese atâta grijă să construiască structura relaţiei lor; petrecuse ani întregi şlefuindu-şi sentimentele pentru el, înăbușindu-le când deveneau prea fierbinţi şi acute, convingându-se că tot ce simţea era blând şi îndepărtat. Timp de zeci ani, prietenia lor asistase la numeroasele călătorii ale lui Eli, urcuşurile şi coborâşurile create de absenţa şi de prezenţa lui. Prietenia protejase propriile vise de călătorie ale Lanei;

atâta timp cât se ţinea la o anumită distanţă de el, nu va fi tentată să renunţe la visele ei pentru el. Regulile ei îi ajutaseră pe amândoi.

Însă, pe măsură ce pe sub roţile ei treceau kilometru după kilometru şi îşi tot repeta să fie raţională, realistă şi inteligentă, o parte din ea rămăsese cu el, în sufrageria lui, în braţele lui, cerând tot ce avea el de dat, văzând acea seară cu un final diferit, mult mai satisfăcător.

Octombrie

Primula: Ca floare polenizată de insectele nocturne, primula este o floare a nopţii. Unii spun că petalele sunt uşor fosforescente. Alţii speculează că florile nu răspândesc lumină proprie, ci păstrează lumina soarelui primită în timpul zilei. Indiferent care e motivul, natura adevărată a acestei flori se vede cel mai bine după apus.

1 octombrie

După ce i se termină tura, Karin ieşi de pe alee şi vira către motelul unde stătea tatăl ei, îndreptându-se în linie dreaptă spre clădire. Acum se întuneca devreme, şi felinarele de pe străzi se aprindeau încă din timpul după-amiezii. Copacii de pe munţii din depărtare erau o masă de portocaliu şi roşu aprins, strălucind precum flăcările sub

cerul rece.

Când luă colţul la motel, Calvert o aştepta în uşa camerei 41, chiar acolo unde spusese că va fi. Respira greu. Purta o jachetă ponosită cu lângă albă la guler, blugi vechi şi cizme maro mari. Îşi încrucişase mâinile la piept ca să se încălzească.

— Ţi-e foame? întrebă ea.

El încuviinţă din cap, privind-o ca şi când s-ar fi aşteptat să-i răspundă: „Asta e, ghinion”.

— Atunci vino. Să mergem.

El o urmă la dubiţă.

În prima parte a drumului către restaurant, el nu încercă să facă conversaţie, iar Karin îi fu recunoscătoare pentru asta. Avea nevoie de timp să se obişnuiască, să trăiască iar în acelaşi spaţiu cu el. Trecuse aproape o săptămână de când acceptase să îl ajute şi, pe măsură ce treceau zilele, Karin se gândise atent. Începuse să vadă apariţia lui Calvert cu alţi ochi. I se ivise ocazia să îi vorbească pentru prima dată ca de la adult la adult. Poate că merita o explicaţie pentru felul în care o crescuse. Şi poate şi el merita şansa să ofere o explicaţie.

Casele treceau una câte una, cu lacul zărindu-se printre copacii de pe partea dreaptă, şi, kilometru după kilometru, distanţa dintre clădiri devenea tot mai mică, până când peisajul de ţară lăsă loc energiei oraşului, cu trotuarele sale aglomerate şi intersecţiile luminate de farurile maşinilor. Când intră în parcarea supraetajată, el

îi întinse un teanc de bancnote; ea îi făcu semn să le lase lângă schimbătorul de viteze, în timp ce ea rămase cu ochii la rampele de beton.

— Ce sunt ăştia?

— Banii pe care ţi-i datorez pentru cele trei zile la motel.

Ea privi în lumina slabă a garajului cu tavan jos, concentrându-se mai mult decât era necesar să găsească un loc.

— Şi am vrut să-ţi mulţumesc.

— N-a fost mare lucru să-ţi împrumut banii.

— Da, îţi mulţumesc pentru bani. Însă îţi mulţumesc că i-ai luat pe poliţişti de pe capul meu.

Karin îşi frecă palmele cu putere de pielea volanului, foarte stânjenită. Băgă dubiţa într-un spaţiu liber şi opri motorul.

— De unde ai ştiut că eu sunt?

— Eu aş fi făcut acelaşi lucru, spuse el.

Ea dădu din cap, abia stăpânindu-se să nu-şi ceară iertare. Îşi dădu seama brusc cât de nebunesc era totul. Poate că exagerase un pic.

— Să nu îţi ceri scuze. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să mă văd apărând în oraş după toţi aceşti ani. Ai făcut ce trebuia.

— Hai să mergem să mâncăm, spuse ea.

După ce străbătuseră câteva străzi, acum stăteau pe scaune de lemn, privind tăcuţi meniul. Restaurantul, aflat pe Cherry Street colţ cu South Winooski, avea pereţi bej luminoşi, un bar lung şi ferestre mari care dădeau spre strada aglomerată.

Când chelneriţa veni la masă, Karin comandă clătite de hrişcă cu sirop local de arţar, iar Calvert o tortilla cu cârnat chorizo, ouă ochiuri şi brânză Monterey Jack. Închise meniul şi îl lăsă pe masă, însă Karin îl luă şi i-l dădu direct chelneriţei, care plecă.

El îşi încrucişă mâinile în poală.

— De cât timp eşti măritată?

— De trei ani, răspunse Karin.

— Şi e un băiat bun?

— Cel mai bun. O să fie un tată bun. Când o să avem copii.

Calvert sorbi din apă.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Greu de spus, răspunse Karin pe un ton sugrumat.

El nu continuă subiectul.

— Şi cum se descurcă Lana cu… treaba aia?

— Cred că e bine. E sănătoasă, dacă asta vrei să ştii.

— Iar prietenul acela al ei o să-şi asume responsabilitatea?

— Tu ar trebui să ştii mai bine, râse Karin.

Calvert tăcu.

— Ce e? întrebă Karin. Ce s-a întâmplat?

El luă şerveţelul şi îi rupse colţul.

— Îţi aduci aminte de ziua în care Lana a absolvit liceul?

— Sigur. Le-ai dat vecinilor biletul tău.

— Ei bine, am fost.

— Nu, n-ai fost.

— Am stat în vârful dealului, în pădure, unde mergeau copiii să fumeze după meciurile de fotbal şi am văzut totul.

— Ai făcut asta şi pentru mine? întrebă Karin.

— Nu. Nu, n-am făcut-o.

Sunetul de tacâmuri şi muzica acopereau liniştea dintre ei. Karin se uită absentă la chelneriţele care alergau prin încăperea aglomerată, asimilând cu greu ceea ce tocmai auzise.

— Îmi pare rău, spuse Calvert.

Karin nu-l putea privi.

— Am vrut atât de mult să mă placi…

— Şi te-am plăcut. Doar că… Mi-a fost mai uşor să mă înţeleg cu Lana pentru că părea că nu-i pasă prea mult de nimic.

— Îi păsa, rosti Karin furioasă. Doar că nu o arăta niciodată.

— Poate că aşa e. Nu încerc să îmi caut scuze. Dar că… după ce a absolvit Lana, am ştiut că nu mai aveţi niciun motiv să rămâneţi aici. Am ştiut că o să plecaţi îndată ce o să puteţi. Aşa că am stat acolo, pe dealul lângă terenul de fotbal, şi am ascultat tot discursul acela îngrozitor, gândindu-mă: „Trebuie să lămuresc lucrurile cu ele”. Însă ştiţi la fel de bine ca mine că nu sunt altceva decât un laş. Şi nu puteam atunci să spun sau să fac nimic ca să îndrept lucrurile.

— Nu sunt prea sigură că poţi face asta acum,

spuse Karin. Poate sentimentele tale s-au schimbat de-a lungul anilor, însă ale mele şi ale Lanei, nu. Şi dacă ai fi uns papă mâine, tot acelaşi Calvert vei rămâne pentru noi.

— Nu pot să-mi cer iertare pentru felul în care v-am crescut, pentru că voi v-aţi crescut, de fapt, singure. Însă vă spun că, dacă aş fi ştiut atunci ceea ce ştiu acum, aş fi procedat altfel.

Karin îl privi cu atenţie, stăpânindu-şi dorinţa de a-şi întinde braţele spre el. Sesizase o vulnerabilitate profundă şi timidă în cuvintele lui. Şi, cu toate că o parte din ea încă era furioasă pe el, îi urla în ureche să nu-l creadă, să nu se lase păcălită, respingea acea voce negativă. Calvert avea nevoie să se împace cu trecutul la fel de mult ca ea. Se gândi cât de dificile fuseseră ultimele luni, cât de dificil îi era să facă faţă zilnic propriei ei furii. Ar fi un adevărat balsam pentru amândoi să ierte, chiar dacă nu puteau uita.

— Apreciez ceea ce încerci să faci, spuse Karin încet. Aşa că, dacă vrei, te pot ierta.

Calvert privi în farfurie, iar Karin se gândi că îşi ascunde lacrimile.

— Însă trebuie să ştii, continuă ea, că dacă te iert nu înseamnă că putem fi iar o familie mare şi fericită. Înţelegi ce vreau să spun? Sunt prea multe între noi. Prea multă istorie. Chestiile astea… n-o să treacă aşa uşor.

— Ştiu asta, spuse Calvert. Nu mă aştept să fiu invitat la masa de Crăciun. Pur şi simplu era ceva

ce trebuia să fac. Am crezut că o să pot să vă ajut, fetelor, că o să pot să îmi răscumpăr greşelile. Iar după ce termin cu asta, o să plec.

Karin dădu din cap. Şi-ar fi dorit ca viaţa ei să fie ca a personajelor din cărţi sau din filme, când fiii rătăcitori se întorceau, se împăcau şi totul avea un final perfect, însă sfârşiturile cu adevărat fericite erau mai puţin spectaculoase şi mai complicate decât în filme. În timp ce stătea acolo cu Calvert, simţea o apropiere. Şi era recunoscătoare pentru asta; o satisfăcea. Însă aşa ceva nu însemna că se va plimba la apus de soare la braţul lui.

— Nu prea avem nevoie de ajutor, spuse Karin. Aşa că nu e nevoie să mai rămâi aici. Cred că te poţi întoarce.

— Dar ce se va întâmpla cu… Vocea i se pierdu. Lana tot nu vrea să vorbească cu mine. Vrei să vorbeşti tu cu ea în numele meu? Vrei să-i spui că… să-i spui că…

— Ce anume?

— Nu ştiu. Poate o poţi ruga să-i dea o şansă bătrânului.

Karin trase aer în piept, amintindu-şi că o făcuse pe Lana să-l înfrunte pe Calvert în locul ei.

— Nu ştiu dacă o să pot face asta. Asta e între voi doi. Şi cred că i-am cerut deja prea multe în privinţa ta.

Calvert îşi aranjă tivul mânecii.

— Însă o să mă gândesc la asta, spuse ea.

Chelneriţa veni la masă, aşezându-le pe rând farfuriile.

— Clătite şi tortilla… Vă mai aduc ceva?

Karin îşi privi farfuria plină cu mâncare. Deja era sătulă, fără ca măcar să se fi atins de ea.

— Mulţumesc, deocamdată nu mai vrem nimic, spuse ea.

Gene o aştepta în bucătărie când ajunse acasă de la Bam în acea seară. În încăpere mirosea a pâine prăjită cu unt şi a omletă. Micul dejun la cină fusese întotdeauna specialitatea lui, şi totuşi nu o încânta prea mult ideea să mănânce două mic dejunuri în acea zi.

— Hei, spuse el, fără să se întoarcă. Ai întârziat.

— Iar tu ai venit prea devreme.

— Te-am sunat pe mobil.

Îşi lăsă geanta pe masă şi îşi scoase haina. Îşi închisese celularul cât stătuse la masă cu Calvert şi uitase să-l deschidă din nou. Agăţă haina în cuierul de lângă uşă. I se întâmplaseră multe în acea zi. Atât de multe pe care dorea să le împărtăşească cu soţul ei. Nu ştia de unde să înceapă.

— Vrei un ou? întrebă el.

Ea se aşeză la masă, urmărind cum cutele de la spatele cămăşii lui se încreţeau odată cu mişcările cu care învârtea spatula.

— Am mâncat, spuse ea. Am luat cina.

— Cu cine?

— Cu Calvert…

Rămase o clipă nemişcat, fără să facă nimic, ca şi când aştepta să se întâmple ceva.

— De ce?

— Pentru că simţeam nevoia, răspunse ea.

Se întoarse brusc, cu spatula în aer.

— Însă ţi-ai petrecut flecare clipă de când te cunosc spunându-mi cât de mult îl urăşti, cât de greu a fost să creşti la pensiune. Nu înţeleg.

Ea studie ridul dintre ochii lui şi şanţurile de pe frunte.

— De ce pari enervat?

El se întoarse din nou cu spatele la ea, zgâriind fundul tigăii.

— Pur şi simplu mi se pare ciudat că vrei brusc să-l vezi.

— Nu e chiar aşa, spuse ea. Însă trebuie să-ţi spun… că mă simt mai bine.

— Bine, bravo ţie, răspunse el.

— Gene… ce e… de ce eşti aşa?

— Omul e un nenorocit. Karin, când te-am cunoscut nu puteai să dormi dacă nu era uşa încuiată. Nu puteai să faci duş dacă nu mai era cineva cu tine în casă. Iar acum îmi spui că ai avut o seară tată-fiică?

— Încerc să nu mai fiu atât de furioasă, răspunse ea, neliniştită de gândul că erau cât pe ce să se certe din nou. Nu la asta se aşteptase; se gândise că o va înţelege.

— Ştii ce cred eu? întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

— Cred că eşti disperată. Cred că te agăţi de Calvert pentru că eşti înnebunită de gândul că nu putem avea copii. Ca şi când dacă ai din nou o familie cu el vei răscumpăra faptul că nu putem avea noi o familie a noastră. Karin, nu-l vreau pe ticălosul acela în viaţa noastră. Cine ştie în ce rahat vrea să te bage. Ţi-a cerut bani?

— Nu, răspunse ea. Mă rog, într-un fel… însă mi-a dat banii înapoi. S-a întâmplat de fapt altfel, eu…

— Karin, e o nebunie. Chiar nu vezi? vorbim de *Calvert.*

Ea se ridică furioasă. Pentru întâia dată după atâtea săptămâni simţise primele clipe de pace, ca şi când ar fi fost în stare să vadă lumea ceva mai bine şi să-şi dea seama că dracul nu era chiar atât de negru.

— Nu înţeleg de ce nu mă poţi sprijini în asta.

— Îmi pare rău, oftă el. Însă pur şi simplu simt că nu ştiu cine eşti în ultima vreme. Îmi faci tot felul de surprize. Eşti complet imprevizibilă. Şi nu ştiu cum să reacţionez.

Ea tăcea. Înţelegea ce voia să spună. Îl făcuse să treacă prin destule.

— Cred că şi pe mine m-am surprins.

El tăcu o bună bucată de timp. Într-un final se întoarse către ouă, iar ea văzu că umerii lui se relaxaseră.

— Îmi pare bine că te-ai dus să-l vezi dacă

simţeai nevoia să o faci.

— Mulţumesc, zise ea, aşezându-se din nou, ezitant, pe scaun. Nu ştia de ce, însă avea sentimentul ciudat că el îi ascundea ceva, ceva ce ştia, însă nu putea spune. Se gândi că poate era excesiv de prudentă din nou. Paranoică, încercă să scape de acea senzaţie. Nu mai trebuia să gândească aşa. Şi se gândi că nu avea sens să dea detalii despre situaţia în care se afla cu Calvert, mai ales că Gene arătase clar că nu dorea să audă. Voia să se concentreze asupra lucrurilor bune.

— E prea târziu să comand omletă? întrebă ea.

— Parcă spuneai că nu ţi-e foame.

— Ba cred că mi-e, răspunse ea.

9 *octombrie*

Lana stătea pe scaunul din faţă în maşina lui Eli, ciupind materialul banchetei prin mănuşi, cu o concentrare sârguincioasă. În cele două săptămâni care trecuseră de când îl sărutase se tot gândise la ce să-i spună când el se va întoarce din călătorie. Când era mică, în casa lui Calvert.

Karin o învăţase să nu deschidă niciodată uşa vreunei camere în care era singură, nici măcar un centimetru. Pentru că dacă zăvorul era tras, iar uşa crăpată, nu mai era în siguranţă. O parte din ea simţea acelaşi lucru cu Eli, că pura curiozitate o făcuse să deschidă uşa suficient cât să tragă cu ochiul, iar acum el n-o mai lăsa să o închidă din

nou complet.

— Şi unde anume mergem? întrebă ea.

El o privi prin întuneric, iar ochelarii lui reflectară sclipirea rece a unui felinar pe sub care trecură.

— Aproape am ajuns.

Ea râse, un râs nervos fără motiv, apoi reveni la jocul cu mănuşile. Oriunde ar fi mers, ştia ce conversaţie urmau să aibă după ce ajungeau. Nu va putea nega că era atrasă fizic de el, însă putea sublinia că erau ori prieteni, ori nimic. Ca iubiţi nu aveau vreun viitor împreună. Viaţa lor se îndrepta în două direcţii diferite. Însă ca prieteni ar fi putut continua.

Apoi, dacă asta n-ar fi mers, va recunoaşte că depindea în egală măsură de *el* şi de ea să întărească limitele prieteniei lor. Va face apel la simţul datoriei şi onoarei pe care îl avea el şi îl va implora să nu-i ceară mai mult decât putea ea oferi.

Privi pe fereastră. Noaptea era foarte rece, iar cerul era senin şi plin de stele. El coti pe o alee mică şi pustie, pe lângă de terenul de atletism. Ea începu să se gândească la ce era mai rău.

— Asta e probabil ilegal, spuse ea.

— Probabil. Parcă într-un luminiş care nu era chiar parcare, apoi opri motorul. Haide.

Ea nu se mişcă.

— Vrei să vorbim? Atunci să vorbim. Însă vreau să mă plimb pe-afară în timpul ăsta.

Ieşi din maşină, fără să-i lase altă alegere decât să-l urmeze. Ea îşi adună tot curajul pe care-l avea şi îşi desfăcu centura de siguranţă. În afara habitaclului încălzit, aerul era îngheţat, biciuindu-i obrajii. Trebui să alerge ca să-l prindă din urmă; el mergea cu paşi mari.

În jurul lor, copacii căpătaseră nuanţe de auriu şi roşu. Lana nu-i putea vedea, însă le simţea mirosul, dulceaţa frunzelor care putrezeau pe crengi. Iarba de sub tenişii ei scârţâia precum sticla care se sparge.

— Eli, e stupid. Ce vrei să dovedeşti?

El se opri, apoi făcu câţiva paşi în urmă şi o luă de mână. De la distanţa aceea mirosea a castane şi a scoarţă de copac. Fruntea îi era încruntată, aşa că se aştepta să fie furios. Şi totuşi, îi vorbi pe un ton blând.

— Răbdare, spuse el. Mâna lui o prinse ferm pe a ei, într-un soi de posesiune la care nu se aşteptase, şi îşi continuară aşa drumul. Nu îl privi când, în sfârşit, se opriră din mers. Ştia cât de laţi erau umerii lui în comparaţie cu ai ei, cât de mult trebuia să-şi ridice bărbia ca să-l privească. Ştia că spaţiul dintre tălpile lor nu era mai mare de câţiva centimetri şi că el se uita la ea, citind-o mai bine decât ar fi făcut-o oricine altcineva.

— Ştii foarte bine unde suntem, spuse el.

— Da, ştiu.

Ea privi în jur, ferindu-se de ochii lui. Peisajul se schimbase în ultimii zece ani. Pe deal, spre

nord, se înălţa o clădire care atunci nu fusese. Acum, locul în care roţile multor cărucioare de golf tociseră iarba transformând-o în firişoare mici şi maro era traversat de o potecă. Şi anotimpul era altul; ea şi Eli veniseră aici la începutul verii, în ultima săptămână a examenelor finale. O perioadă de teste. Acum frunzele erau îngheţate pe ramuri, învăluite în întuneric, însă luminate straniu de ceaţă şi de lună.

— Eli… îl privi cu grijă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Îi vedea pupilele, ca două găuri negre fără fund. Senzaţia pe care i-o lăsase el era încă în ea, chiar şi după atâţia ani; coapsele lui tari, greutatea şoldurilor sale.

— Te rog, spuse ea, păstrând un ton firesc, aproape jucăuş. Du-mă înapoi.

— Nu încă. Am amânat prea mult discuţia asta.

— Dacă am putea merge altundeva…

— Vreau să-mi spui o poveste. De la început. Vreau să îmi spui exact ce s-a întâmplat. Chiar aici, în locul ăsta.

„Nu se poate”, se gândi ea. Privi iarba de sub picioarele ei, ca şi când ar fi putut găsi acolo răspunsuri. Inima aproape îi urcase în gât. Cum ar fi putut rosti cu voce tare acele cuvinte pe care nici măcar nu le putea şopti pentru ea însăşi?

— E o prostie. Haide, Eli. Uneori faci nişte glume… Hai să mergem la…

— Lana. Vocea lui avea o nuanţă dură şi rece.

Spune-mi.

— Te rog. Nu face asta.

— Bine. Dacă tu nu poţi să-mi spui, atunci o să îţi spun eu. Îi puse o mână pe torace, unde haina i se desfăcuse. Aici am văzut meteoritul. Lana… aici am făcut dragoste.

Ea îi simţi cuvintele ca şi când ar fi fost mai mult decât un simplu sunet, aproape ca şi când el ar fi pătruns pentru a doua oară în trupul ei. Şi totuşi, stăteau la douăzeci de centimetri depărtare, îmbrăcaţi în haine groase şi cu mănuşi, iar de la acel moment trecuseră ani întregi.

— Nu fi supărată, spuse el.

— Nu sunt.

— E doar o amintire, nu-i aşa? Nu are de ce să-ţi fie teamă să te gândeşti din nou la ea. Se aplecă şi mai mult. Ea era atât de sensibilă la atingerea lui, mereu fusese, încât se gândi că simte presiunea unică a fiecăruia dintre degetele lui pe pielea ei. Eu m-am gândit la asta de-a lungul anilor. Chiar şi când îmi spuneam că nu înseamnă nimic, tot mă gândeam. Dar tu?

Ea nu răspunse. Îi simţea în respiraţie o uşoară aromă de mentă.

— Şi încă mă gândesc şi acum la asta. La felul în care părul tău se răsucea în mâna mea. La felul în care lumina răsăritului cădea pe oasele şoldului tău. Lana, m-am gândit de o mie de ori. De câte ori te văd. Şi ştiu că şi tu te gândeşti.

Ea rămase locului, nemişcată.

— Vrei să-mi spui că mă înşel? întrebă el.

— Nu pot, spuse ea.

Ea îi simţi uşurarea, cum întregul lui corp se relaxează. Însă doar o clipă mai târziu o privea cu o atenţie şi o intensitate sporită.

— Vrei să mă primeşti din nou în acelaşi fel?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu mi-a plăcut?

— Lana, râse el, ai avut orgasm în mâna mea.

Chipul ei se înroşi.

— Mi-a fost teamă să nu te pierd. Încă îmi este.

— De ce?

— Pentru că eram atât de buni prieteni. Şi atunci voiam lucruri diferite de la viaţă. Voiam să călătoresc prin lume, iar tu doreai să rămâi aici şi să-ţi faci un cămin. Însă uite ce-a eşti. Tu călătoreşti mereu, în timp ce eu n-am făcut-o niciodată. Viaţa e uneori atât de complicată şi de încurcată… Am crezut că atâta timp cât rămânem prieteni eu o să pot să am viaţa mea şi tu pe a ta, şi ne vom avea mereu unul pe celălalt. Şi mai ştii ceva?

— Ce?

— Am avut dreptate.

El clipi, iar ea ştiu că îşi dăduse seama de logica prieteniei, de siguranţa ei. Ce făcuse ea îi avantaja pe amândoi. Într-un fel, ar fi meritat să-i mulţumească.

Însă el se apropie şi mai mult de ea, îşi urcă

mâna de pe trupul pe gâtul ei şi îi trecu degetele prin păr, până când capul ei se lăsă uşor pe spate.

— Eşti sigură că ai avut dreptate? întrebă el.

Ea îşi întoarse faţa, stânjenită de ceea ce ştia şi el: că era nevoie doar de un sărut pentru ca tot trupul ei să se cutremure. Trebuia să găsească altă tactică. Făcu un pas în spate.

— Eli, te rog. Dacă m-ai iubit vreodată, trebuie să treci peste asta. Trebuie.

Văzu cum încrederea de pe chipul lui începe să se clatine.

— De ce?

— Pentru că dacă facem dragoste, lucrurile s-ar putea schimba. Te rog… Dacă respecţi prietenia noastră, dacă respecţi tot ce am avut împreună în ultimii zece ani, atunci nu vei încerca să schimbi nimic.

— Nici nu schimb nimic. Ceea ce simt pentru tine nu s-a schimbat. Şi nu se va schimba vreodată. Doar că nu mai ascund.

— Dar trebuie să o faci! spuse ea speriată.

— Nu văd de ce.

Ea îl prinse de haină, frustrată că nu se făcea înţeleasă.

— Ascultă-mă. Suntem prieteni. Ne *înţelegem bine* ca prieteni. Te rog, nu schimba regulile cu mine. Nu acum. Nu acum când am cea mai mare nevoie de tine.

— Însă nu-ţi dai seama ce bine o să fie? Vrei să-mi spui că nu ţi-ai imaginat niciodată?

— Nu mă refer la sex.

— Nici eu.

Ea trase adânc aer în piept. De ce nu putea vedea siguranţa, logica uitării pentru totdeauna a acelei clipe?

— Nu pot să te mai mint. Te doresc. În adâncul sufletului meu te doresc de mult timp. Însă *nu pot* să te pierd. Tu şi Karin sunteţi tot ce am. Înţelegi? Nu pot să-mi imaginez viaţa mea fără tine.

— Simt acelaşi lucru.

— Perfect. Şi dacă… dacă facem asta, riscăm să pierdem totul.

— Sau să câştigăm totul, răspunse el.

— Dar viaţa pe care o ducem? Visurile noastre? Şi ele sunt supuse acestui risc. Nu vezi?

Vocea lui era calmă şi hotărâtă.

— O să ne descurcăm. Mereu ne-am descurcat.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Logica suferinţei ei îndelungate, a motivului pentru care petrecuse atâţia ani negând ceea ce simţea, pentru care primise bărbaţi inferiori în patul ei, toate motivele deveneau alunecoase şi vâscoase. Anii de logică şi raţiune dispăreau, iar el contracara toate motivele ei. Zidurile se prăbuşeau, graniţele cedau. Se simţea ca şi când el deja ar fi părăsit-o, că deja aluneca din mâinile ei.

Îşi şterse lacrimile de pe faţă, hotărâtă să

încerce din nou.

— Nu vreau ca într-o zi să privesc în urmă şi să mă întreb dacă a meritat atât de mult să mă culc cu tine încât să te pierd.

— Oh, Lana. Îi atinse faţa cu o mângâiere blândă. Atunci merită atât de mult să nu te culci cu mine încât să mă pierzi?

— Ce vrei să spui? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Nu mai pot continua aşa, oftă el. Stătea atât de aproape de ea, încât respiraţia lui se oprea pe chipul ei. Nu mai pot lăsa să treacă un minut din viaţa mea gândindu-mă că oricând poate apărea un bărbat care să te ia şi să aibă viaţa pe care mi-o doresc eu. Vreau să mă trezesc dimineaţa lângă tine. Vreau să găsesc locul în care îţi place cel mai mult să fii sărutată. Indiferent dacă facem dragoste sau nu, nu mai putem rămâne doar prieteni.

Ea îşi strânse braţele. Şi ea dorea aceleaşi lucruri ca el. Însă nu dorinţa era problema. Problema era că acea dorinţă risca tot ce era între ei.

— Îţi cer să uiţi. Te *implor.* Nu-mi face asta acum.

— Iar eu îţi spun că nu pot să uit. Am nevoie să ştiu ce suntem, spuse el, şuierând cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— Dar de ce trebuie să-i spunem pe nume?

— Pentru că te iubesc. Te-am iubit mereu. Şi

nu mai vreau să trăiesc în minciună.

O sărută.

Ea încercă să raţioneze, să-şi spună: „E doar Eli”. Teoretic, nu ar fi trebuit să se topească la atingerea celui mai bun prieten al ei. Însă gura lui era o floare caldă în noaptea rece, blândă, dar insistentă, iar când mintea ei încerca să se retragă dinspre căldura şi presiunea buzelor lui era ca şi când el apărea să-i blocheze retragerea, să aţâţe şi mai mult focul din ea şi să facă loc pentru unul mai mare. „E doar Eli”, îşi spuse ea. „E doar Eli”. Şi totuşi, acele cuvinte menite să o protejeze de propria dorinţă se metamorfozau şi se întorceau împotriva ei. Ani întregi îşi umpluse viaţa cu surogate, unul după altul, ca să nu mai simtă durerea după bărbatul pe care nu-şi permitea să-l aibă. Trupul ei ştia: era Eli, era real. Era el, care o săruta, în sfârşit; iar când avertismentele minţii ei dispărură, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi – *Oh, Doamne* – îi întoarse sărutul. În sfârşit, Eli al ei.

Auzi sunetul din gâtul lui – bărbătesc şi satisfăcut –, iar braţele lui îi cuprinseră talia şi îi traseră trupul lângă al lui. Palmele ei ardeau de dorinţa de a-i atinge pielea. Era din nou adolescentă, atât de fierbinte încât simţea că se topeşte, transformată atunci doar în lichid, instinct şi dorinţă. Buzele ei le urmară pe ale lui când acesta se trase înapoi şi se gândi: „O să îl am chiar aici. Din nou”. Dacă tot avea să-l piardă,

măcar să-l piardă cu încă un ultim set de amintiri înflăcărate care să-i ţină de cald după ce dispărea el. Îi trase haina, în ciuda gerului.

Însă el o opri. Respiraţia lui scotea aburi.

— Nu. Nu aici şi nu aşa.

Ea se chinui să-şi domolească respiraţia şi bătăile inimii.

— Ai dreptate. Îşi adună gândurile, văzând cât fusese de aproape să depăşească limita. Ai dreptate. Sexul nu ne va da răspunsurile.

El îşi arcui uşor colţul gurii.

— Poate că nu. Însă întrebările vor fi amuzante. Îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. Nu vreau să crezi că iar facem dragoste din impuls. Când se va întâmpla, vreau să fii conştientă de asta. Înainte, în timp ce şi după. Şi *ani* după aceea. Trebuie să fie o decizie pe care o iei tu, ceva ce să nu mai poţi nega după aceea. Dumnezeule, Lana! Nu aş mai putea trece iar prin aşa ceva.

Ea se îndepărtă de el şi îşi reveni. Când privi în jos, ca să pună, chiar şi pentru o clipă, distanţă între ei, curbura pântecului ei era acolo, rotundă precum linia orizontului. Realitatea reveni ca o surpriză. Îşi puse mâna pe acea jumătate de sferă, simţind căldura ce ieşea din propria piele.

Ridică privirea spre el, întrebarea de pe buzele ei fiind mult prea complicată ca să poată fi rostită.

— Ştiu, spuse el.

Apoi îşi puse ambele mâini pe trupul ei, pe umflătura ce adăpostea copilul din ea. Iar inima ei nu mai putu îndura. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, spuse el. Iubesc tot ce eşti tu şi tot ce are legătură cu tine. Înţelegi?

Ea îşi lăsă mâinile pe ale lui, uimită. Şi ştiu adevărul: îl iubea, era îndrăgostită de el şi asta nu de ieri.

— Lasă-mă să te duc acasă, spuse el blând.

— Bine, răspunse ea.

Lana nu scoase o vorbă în maşină în drum spre casă, cu privirea aţintită pe geam. Eli şi-ar fi dorit să ştie la ce se gândea. Trecură rapid pe lângă şirurile de case şi verandele lor vesel luminate, decorate cu dovleci şi mormane de fân, iar Eli îşi dori în tăcere ca ea să-i ia mâna într-a ei, să-l asigure că făcuse ce trebuia. Însă ea rămase nemişcată.

El parcă lângă apartamentul ei şi opri motorul. O urmări cum îşi scoate centura de siguranţă de pe umflătura pântecului; făcu şi el acelaşi lucru.

— Eli… spuse ea, rostindu-i numele la fel de uşor precum o adiere. Când o privi şi văzu strălucirea ochilor ei luminaţi de felinarele străzii, lucirea buzei inferioare, ştiu că ar fi trebuit să simtă o oarecare blândeţe, nevoia de a o proteja cu orice preţ, chiar dacă asta însemna să o protejeze de *el însuşi.* Însă nu asta simţea. Dorinţa, întunecată şi lacomă, îi îngroşa sângele.

— Pot să te sărut din nou? îi atinse obrazul,

atât de moale, iar degetele ei le cuprinseră pe ale lui.

Ea rămase tăcută.

— Dacă vrei, trebuie să spui. Spune-mi.

El văzu şovăiala de pe chipul ei, însă ea se aplecă şi îl sărută. Inima lui bătea să-i spargă pieptul. Cât aşteptase să se întâmple asta, cât o aşteptase pe ea? Acolo era tot ce şi-ar fi dorit. Căldură, pasiune, dorinţă. Nu dorea să o grăbească, trebuia să se stăpânească. Şi totuşi, nu-şi dorea nimic mai mult pe lume în acel moment decât să o tragă lângă el şi să-şi bage mâinile pe sub hainele ei.

Ea se retrase. Ochii ei sclipeau ca oceanul sub lună plină.

— Vrei să… intri?

El închise ochii o clipă ca să absoarbă în întregime impactul cuvintelor ei. O clipă nu putu răspunde. Se lăsă pe spate pe scaunul său şi îşi luă mâna de pe trupul ei. În faţa lor, strada se întindea pustie şi tăcută. Bătea vântul, iar ramurile mişcătoare făceau ca umbrele împletite să danseze sălbatic pe asfalt. Şi-ar fi dorit ca inima lui să bată mai încet, ca răsuflarea lui să se domolească.

— Nu, răspunse el. Nu, nu intru.

Ea păru surprinsă, însă el nu avea de gând să se lase înduplecat. Când vor face din nou dragoste nu va fi pentru că aşa dorise *el,* ca şi când ar fi fost decizia lui, nu a ei. În noaptea asta trupul său

îl va urî. Însă trebuia să refuze.

Într-un final, Lana întinse mâna să deschidă portiera. De câte ori se întorseseră împreună acasă, se conduseseră unul pe altul până în faţa uşii şi se simţiseră ca acasă? Data următoare când Eli va intra în casa ei va fi altfel. Nu va mai fi ca să vadă un film sau să împartă o porţie de paste. Va fi ca să o ducă în pat.

Aerul rece intră prin uşa deschisă a maşinii. El aşteptă să-i spună noapte bună, însă ea nu o făcu. Îl privi o clipă, cu chipul imposibil de citit. Abia când o văzu intrând îşi continuă drumul.

12 octombrie

În ziua ei liberă, Karin stătea pe canapea cu picioarele pe măsuţa de cafea, ca să poată sufla peste oja de unghii. Trecuseră ani buni de când nu-şi mai făcuse unghiile. Şi chiar dacă nu le va vedea nimeni, căci era octombrie, o încânta că unghiile ei mici de la picioare erau vopsite în violet strălucitor.

— Karin?

Gene o strigă din camera alăturată. Nud vedea, însă ştia exact unde era, aplecat peste un teanc de facturi pe masa din bucătărie. De câte ori îi spusese că, dacă avea ceva de comunicat, trebuia să vină să-i spună, nu să strige prin pereţi? Sau mai rău, să aştepte să se ridice ea? Scutură din cap, râzând în gândul ei. Soţul ei nu putea fi

educat.

Începuse deja să-şi compună răspunsul – urma să-i spună că unghiile ei de la picioare nu se uscaseră încă, deci nu putea merge – când îl văzu brusc în prag cu o bucată de hârtie în mână.

— Vrei să-mi explici ce e *asta?* Vocea lui cu greu îi ascundea furia. Nu-i dădu documentul, ci îl aruncă spre ea, iar hârtia tăie aerul şi ateriză pe canapea.

Ea întinse mâna să o ia. Era chitanţa cărţii ei de credit, iar Gene marcase cu galben al treilea rând. Motelul lui Calvert.

— Despre asta vorbeam când ţi-am spus…

— Opreşte-te. Ridică mâna. Nu vreau să aud. Făcu câţiva paşi prin cameră, iar când ajunse în celălalt capăt lovi o măsuţă cu piciorul atât de tare, încât aceasta se răsturnă, dărâmând veioza.

Ea se ridică, fără să-i mai pese de unghiile umede încă.

— Gene… ce naiba?

— Ce *prost* sunt! Mi s-a spus că ai fost văzută cu el într-un loc unde se vinde hotdog. Însă ştii ce-am zis eu? Sigur era altcineva. Nu se poate să fi fost soţia *mea.* Nu *a mea.*

— Gene…

— Şi nici măcar n-ai avut creier cât să plăteşti cu banii jos?

— Nu! Gene, nu înţelegi. Eu…

— Sau o să-mi spui că ai făcut-o pentru noi? Că încercai să rămâi însărcinată printr-un soi de

plan B complet ciudat?

Karin strigă la el. Era ultima picătură. Luă o pernă de pe canapea şi o aruncă în el cu o singură mână. El o prinse la piept şi, o secundă, tăcu.

— Cum îndrăzneşti să insinuezi că te *înşel?* Gene, nu te-aş înşela niciodată. Am jurat asta la nuntă şi mă ţin de cuvânt.

El făcu ochii mari şi respira cu greu. Aruncă perna pe podea.

— Cât de prost mă crezi? Karin, mai mulţi mi-au spus că umbli cu Andy Gervais. Că aţi avut o întâlnire! Iar aici am factura pentru camera de motel pentru care ai plătit cu cârdul *nostru!* Cum anume îmi explici chestia asta?

Karin închise ochii şi se strădui să-şi păstreze calmul. Niciodată nu îl văzuse pe soţul ei atât de furios. Însă faptul că era furios era cea mai mică dintre probleme. Marea problemă, adevărata problemă, era că bărbatul care trebuia să aibă încredere deplină în ea până la sfârşitul vieţii, bărbatul în faţa căruia rostise jurămintele o bănuia. Era o adevărată lovitură, în egală măsură pentru orgoliul şi pentru sufletul ei.

Lăsă jos factura şi făcu câţiva paşi spre el. Când ridică privirea, îi ţintui ochii cu toată puterea pe care o avea.

— Când am jurat că îţi voi fi credincioasă, am vorbit serios. Dacă tu chiar crezi că aş putea vreodată să mă dau altui bărbat decât soţului meu, atunci toată căsnicia asta e o cacealma.

O secundă rămase nemişcat, cu ochii încă plini de furie. Însă apoi văzu că furia lui se prăbuşeşte încet, trupul lui puternic se apleacă, iar ochii lui se umplu de tristeţe şi regret.

— Karin…

Ea nu răspunse. Fusese înţeleasă. Nu era vorba de înşelat. Acuzaţia aceea era doar un simptom al unor lucruri mai grave din mintea lui. Îl cuprinse în braţe, simţindu-i greutatea trupului când se sprijini de ea, îmbrăţişând-o la rândul său. Începu să respire iarăşi normal, furia lăsând loc unui tremur tăcut.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Am crezut că te pierd, spuse el.

— Taci, spuse ea. Ştiu.

— Cred că mă urăşti.

— Nu te urăsc.

— Probabil mă crezi un prost.

— Eşti prostul meu, răspunse ea.

El se retrase uşor şi o privi în ochi.

— Toţi mi-au spus că te vezi cu el. Iar tu te purtai atât de ciudat. Nu aveam altă explicaţie.

Karin se îndepărtă de el şi îşi trecu mâna prin păr.

— De fapt, chiar mă vedeam cu el. Însă nu e ce crezi tu. Mă ajuta. Şi nu ştiam cum să-ţi spun fără să te înfurii.

Gene se aşează pe canapea, iar ea, lângă el.

— Ce se întâmplă?

Karin trase o pernă în poală şi îi spuse

întreaga poveste, cum intenţionase să-l alunge pe Calvert din oraş, cum îi ceruse ajutor lui Andy. Şi îi explică apoi că banii pe care recunoscuse înainte că-i împrumutase lui Calvert fuseseră sub forma unei camere la motel. După ce termină, Gene scutură din cap.

— Nu înţeleg. Spune-mi tot.

— Îmi pare rău. Încercam să fac ce e mai bine pentru mine şi Lana; am vrut să dispară. Şi nu ţi-am spus că am vorbit cu Andy pentru că m-am temut că o să crezi că exagerez şi nu mă vei lăsa. Acum, că privesc lucrurile mai bine, îmi dau seama că ai fi avut dreptate.

El oftă, apoi vorbi cu o tandreţe nouă în glas. Îi luă mâna.

— Hai să plecăm. Nu îmi pasă unde. Pur şi simplu să plecăm.

— Acum? întrebă ea, râzând.

— Da. Chiar acum.

— Nu pot, răspunse ea.

— De ce nu?

— Eu… trebuie să fiu aici, pentru Lana.

— Ce legătură are ea cu toate astea?

— Nu pot pur şi simplu să-mi părăsesc sora când e însărcinată.

— E sarcina *banei.* Nu a ta. Lana se poate descurca şi singură. Nu are nevoie de tine.

Karin simţi cum i se face pielea de găină.

— Dar… e sora mea. Şi are nevoie de mine. Nu înţelegi.

— Înţeleg că ai grijă de ea. Însă trebuie să o laşi şi în pace. Şi, în plus, ce e mai important? Sarcina Lanei sau căsnicia noastră? Pentru că asta e pe muchie de cuţit.

Karin îi strânse degetele.

— În ziua în care ne-am căsătorit, am jurat să te iubesc pentru totdeauna. Şi ştii că nu mi-aş încălca vreodată cuvântul.

— Atunci hai să plecăm. Te rog, Karin. Sunt îngrijorat pentru noi.

Timp de câteva clipe se gândi la asta. Însă cum putea pleca atunci? Dorea să fie lângă sora ei; Lana nu avusese niciodată mai multă nevoie de sprijin.

— Te iubesc şi vreau să ne rezolvăm problemele.

— Şi eu. De-asta îţi cer să plecăm.

Karin încuviinţă din cap.

— Nu am spus nu.

— Dar nu ai spus nici da.

— Spun doar că mai am nevoie de puţin timp. Trebuie să mă gândesc.

Gene se ridică.

— Fă-o rapid. Îl privi cum se îndreaptă spre uşă, apoi se opri. Nu pot salva căsnicia asta de unul singur, continuă el. Apoi ieşi.

Ea se rezemă pe canapea şi închise ochii. Gene avea dreptate. Ceva nu mergea bine, iar lucrurile se înrăutăţeau pe zi ce trecea. Şi totuşi, îl iubea la fel de mult ca în ziua în care spusese

„Da”. Şi ştia cu siguranţa unui răsărit de soare că şi el o iubea. Însă ceva nu mergea bine, o rotiţă ieşea uşor din angrenaj. Şi ştia exact când începuse totul, în noaptea tulburătoare care le schimbase viaţa, în care ajunseseră la concluzia că da, erau pregătiţi să aibă un copil.

„Nu pot salva căsnicia asta de unul singur…” Karin închise ochii. Unul dintre ei trebuia să salveze relaţia lor, însă Karin era cea care putea face asta. Nu Gene. Şi exista o singură cale.

12 octombrie

Doamna Montaigne fu prima clientă din acea zi de la Wildflower Bam, zâmbind cu zâmbetul ei larg şi făcându-şi drum înăuntru.

— Bună dimineaţa doamnă M., spuse Lana.

— *Bonjour,* draga mea, răspunse doamna Montaigne. Mergea cu demnitatea unei ducese care alunecă plină de graţie într-o sală de bal, însă fusta îi era prinsă în şosetă într-o parte. Am trecut să iau o carte despre cum să scobeşti dovlecii, pentru nepoata mea.

Lana îi arătă unde să se ducă, însă doamna Montaigne nu se îndreptă spre cărţi. Veni fix către Lana şi îşi puse mâinile pe burta ei cu naturaleţea cu care ar fi luat un produs de pe raft.

— Minge de fotbal, mârâi doamna Montaigne. E fată.

Lana râse, simţindu-se ca şi când toţi trei ar fi

împărtăşit o glumă.

— A trecut mai bine de jumătate din perioadă, spuse doamna Montaigne. Eşti nerăbdătoare? L-ai arătat cu degetul pe tată?

— A fost un fel de imaculata concepţiune, spuse Lana, luând-o de braţ pe doamna Montaigne ca să o conducă spre cărţile despre felinarele de dovleac.

— Vrei să spui că…? Domnişoara Montaigne arătă cu un deget spre tavan, cu sprâncenele ridicate. Măcar ştii că o să primeşti ajutor de nădejde pentru copil.

— Amuzant, spuse Lana.

Trecuseră patru zile de când îl văzuse ultima dată pe Eli, de când o sărutase. O suna în fiecare seară să-i ureze noapte bună. Nimic neobişnuit. Uneori vorbeau zilnic timp de săptămâni întregi. Alteori nu se vedeau cu lunile, apoi Eli se întorcea din călătorie şi totul se relua de unde rămăsese.

Însă în ultimele patru zile se simţise diferit, uimitor de aproape de el. Se trezi aşteptând cu nerăbdare telefonul lui, seara. Şi visa momentul şi locul în care o va săruta din nou. Ce se întâmplase în acea noapte încă vibra între ei, mai intens din cauză că era dificil să nu pomenească nimic despre asta. Mai intens pentru că ea nu putea să-l vadă. Bănuia că totul făcea parte din planul lui.

Cu o seară în urmă se dusese la un curs pentru naşteri şi nu-l invitase să vină cu ea. Urmăriseră un film cu mai multe femei care nasc –

privirea de pe chipul lor era îndurerată, însă nu speriată, în timp ce soţii lor le frecau tălpile sau le alintau pe un pat de spital, aşezaţi lângă ele. După aceea, instructoarea le împărţise pe perechi, ca să discute despre cum îşi imaginau ele că va fi naşterea. Ea spusese că relaţia dintre mamă şi partener era foarte importantă în ziua naşterii copilului. Că sprijinul emoţional era vital pentru o mamă care naşte, la fel de vital precum aparatul care monitorizează bătăile inimii ei şi pe ale copilului ei. În vreme ce alte cupluri vorbeau încet, strângându-şi mâinile şi alintându-se, Lana stătea singură, completând foaia.

Asta o făcu să-şi dea seama de ceva important: nu ştia la ce să se aştepte de la Eli sau încotro se îndrepta relaţia lor. Şi, mai mult, nu ştia ce aşteptări avea el de la faptul că ea urma să nască. Unde vedea acel copil în viitorul lor împreună? Dorinţele ei nu se schimbaseră; încă voia să călătorească, să exploreze. Şi totuşi, când privea în ochii lui Eli, îşi dădea seama că el vedea restul vieţii lui cu alţi ochi. Vedea un gard alb, copii jucându-se în curte – o familie frumoasă. Însă ceea ce pentru el era un vis de-o viaţă, pentru ea era doar „a fi la casa ta”.

Venise timpul să-i spună clar lui Karin că putea să-i dea copilul. Ea nu putea avea şi familie, şi visuri. Admise că amânase momentul. După ce îi va face oferta de adopţie lui Karin, nu-şi va mai putea lua cuvântul înapoi. Însă deja trecuseră

multe luni de sarcină şi trebuia să rezolve pentru totdeauna problema adopţiei; dacă îi promitea copilul lui Karin, poate va reuşi să nu se mai ataşeze de el. Nu se va mai gândi la copil ca fiind al ei. Şi la fel de bine putea s-o facă şi Eli.

Doamna Montaigne tocmai pleca de la Bam când intră Karin. Sora ei purta blugi şi o bluză cu mâneci lungi pe sub un tricou Wildflower Bam. Se conversă puţin cu doamna Montaigne în uşă.

— A cumpărat ceva? întrebă Karin după ce femeia plecă, îşi lăsă lucrurile pe tejghea şi geanta dedesubt.

— O carte. Lana se uită la lista de inventar la care trebuia să lucreze. Karin o privi lung.

— Eşti bine?

Lana ridică din umeri.

— O iau ca pe un „Nu, nu sunt” în limbajul surorilor. Cum a fost la curs?

Lana încercă să pară entuziasmată.

— Bine. Ar fi trebuit să am un partener.

Karin ridică vocea:

— Au spus că primesc şi mame singure! Ştiam eu că trebuia să mă fi lăsat să vin cu tine. O să-i sun imediat.

— Nu, nu! M-au primit. Doar că… m-am simţit ciudat.

Karin încuviinţă din cap.

— Meggie e aici?

— E în spate, asamblează coşurile de cadouri.

— Hai s-o rugăm să stea puţin la casă. Trebuie

să vorbim.

Lana dădu din cap, cu nervii încordaţi. De câte ori o lua deoparte, Karin avea ceva de spus. Putea să fie de bine sau de rău. Îi dădură mesaj pe pager lui Meggie să vină la casă, apoi se retraseră printre rămăşiţele scheletice ale grădinii. Chiar sub linia orizontului, copacii din depărtare căpătaseră o nuanţă puternică de portocaliu şi de roşu, iar Lana se gândi că adevărata lor culoare iese la lumină nu în zilele însorite, ci în zile ca aceea, când cerul era cenuşiu şi acoperit cu nori. În depărtare, un stol de gâşte trecea într-un V aproape perfect, zburând spre sud, spre căldură. Le auzea gâgâitul distant, însă zburau atât de sus, încât zbaterea acelor aripi uriaşe părea tăcută precum vântul.

— Nu ştiu cum să spun asta cât mai bine, începu Karin. Mă tot gândesc cum pot să te ajut.

— Ai făcut deja destule, o asigură Lana.

— Însă nu la asta mă refer. Vreau să te ajut. Şi pe copil. Şi pe mine. Însă nu vreau să te jignesc.

— Spune-mi o dată.

Karin se juca cu manşeta hainei.

— Mi-e teamă că te vei înfuria. Sper că n-o vei face. Vreau doar să te ajut. Şi, desigur, poţi refuza.

— Despre ce e vorba?

— Încă te mai gândeşti să dai copilul în adopţie?

— Da. Lana îşi ţinu răsuflarea.

Karin îi luă mâna; era rece de la aerul de toamnă.

— Vrei să mă întrebi şi pe mine?

Lana îşi privi sora, sora ei puternică, generoasă, care, în altă situaţie, ar fi fost soldatul care îşi târăşte camarazii de pe câmpul de luptă, fără să-i pese de propriile răni.

— Ce să vreau să te întreb? bâigui Lana, încă nesigură dacă era capabilă să facă asta.

— Vrei să mă întrebi dacă eu şi Gene vrem să-ţi adoptăm copilul?

Lana privi mâinile lor împreunate. Şi, cu toate că îşi strânse buzele, implorându-se să tacă, începu să plângă.

— Oh, Lana. Karin o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape. Materialul impermeabilului ei fâşâi la acea mişcare. Nu trebuie s-o spui dacă nu vrei. Trebuie doar să faci un semn cu capul…

Lana se aplecă spre sora ei, simţind cum i se taie răsuflarea. Oricât de mult şi-ar fi dorit, nu putea trăi în două locuri în acelaşi timp. Trebuia să aleagă: Eli şi viziunea lui de familie liniştită? Sau visul ei de-o viaţă?

Să-i dea copilul lui Karin era cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Sau, dacă nu cea mai bună, cea mai realistă. Şi ăsta era cel mai bun lucru la care putea spera.

— Ai face asta? bolborosi Lana. Nu credeam că vreţi să adoptaţi. Am crezut că tu şi Gene sunteţi împotrivă.

— E vorba de copilul *tău,* spuse Karin strângând-o lângă ea. Aşa că e altceva. Copilul va rămâne parte din familia ta, la fel de apropiat cum eşti tu. Iar eu şi Gene îi vom asigura o viaţă bună ca părinţi ai lui. Am putea să-i dăm tot ce-şi doreşte.

Lana ar fi trebuit să se simtă bucuroasă şi liberă; aceea era soluţia pe care şi-o dorise, însă îi fusese prea frică să întrebe.

— Şi Gene…?

— Ştie că şi noi… avem nevoie de asta.

Lana şi-l imaginã pe Gene dându-i un buchet de flori fiicei ei după o serbare de şcoală, mândru să fie numit „tată”. Nu era nicio îndoială că Gene va iubi copilul ca şi când ar fi fost al lui. Privi spre cer, spre păsările care părăseau emisfera. Dispărură după copaci, iar aerul deveni din nou tăcut şi încremenit.

Lana se desprinse din braţul surorii ei şi îşi îndreptă spatele. Trase adânc aer în piept şi îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— După ce se va naşte copilul, voi pleca într-o călătorie, spuse ea, hotărându-se în acea clipă să plece. O să fiu departe o vreme. Cel puţin un an.

— Oh, Lana. Şi Karin începu la rândul ei să plângă. Faci ceea ce trebuie. O să vezi. E cel mai bine aşa.

Lana dădu din cap. Pe cer, o gâscă singuratică îi atrase atenţia. Scotea sunete furioase, pătrunzătoare precum cântecul unui oboi, zbură

rapid printre nori. Lana îşi mişcă picioarele, căci frigul dimineţii îi îngheţase tălpile, apoi o luă pe Karin de braţ şi intrară înăuntru.

12 octombrie

Eli stătea la volanul maşinii, cu Lana lângă el. În jurul lor, soarele apunea şi transforma munţii plini de vegetaţie în covoare de auriu, verde şi roşu. Şoseaua îi ducea spre Stowe, şerpuind printre munţi, coborând în văi şi abia atingând poalele vârfurilor înalte şi fermele verzi ca smaraldul.

— E frumos, spuse Lana.

Mergeau în tăcere, copleşiţi de jocul făcut de lumina puternică a toamnei în frunzişul colorat care rivaliza cu păşunile din timpul primăverii de la Wildflower Barn. Nu se vedea niciun panou, doar stânci golaşe ce apăreau din când în când, pătate în nuanţele de roz ale serii. Chiar şi pinii, înalţi şi sobri pe pantele abrupte ale munţilor, păreau că lucesc uşor.

Eli nu îndrăzni să vorbească până când nu se termină acel spectacol şi intrară pe Route 100.

— E în regulă? Mă refer la cină.

— E minunat, spuse Lana. Însă părea uşor distrată.

— La ce te gândeşti?

Când le rosti, cuvintele se auziră ca şi când ar fi fost înregistrate înainte.

— I-am spus lui Karin că poate adopta copilul.

Eli îşi înghiţi răspunsul care aproape că îi ieşi

pe gură: „Nu”. O clipă se sperie; ideea că Lana şi-ar da copilul îl şocă. Nu se gândise nici măcar o secundă că ea vorbise serios în legătură cu adopţia. Da, o auzise pomenind de asta. Însă el simţise că ea doar cocheta cu ideea, nu că era hotărâtă să o facă. Nu-i plăcea gândul că îşi va abandona copilul, însă nici nu dorea să pună presiune pe ea, aşa că îşi păstrase părerile pentru el.

— E singurul lucru pe care îl pot face, spuse ea, pe acelaşi ton sec.

— Nu, nu este.

— Atunci ce mi-ai sugera?

— Există… opţiuni.

— Nu-l pot păstra.

— De ce nu?

— Te rog, Eli. Ştim amândoi că nu pot.

— De ce?

— Sunt o mie de motive, spuse ea.

— Dă-mi unul.

— Eli, mă cunoşti. Nu vreau să mă aşez la casa mea. Vreau să-mi trăiesc viaţa. Vreau să văd lumea. Am planuri.

— Şi la asta se rezumă tot?

— Ce vrei să spui?

Eli îşi reţinu oftatul care i se formase în plămâni.

— Nu crezi că poate motivul este că nu consideri că vei fi o mamă bună?

Lana rămase o vreme tăcută, atât de mult

încât Eli şi-ar fi dorit să-şi fi păstrat teoria pentru el.

— Nu consider că nu voi fi o mamă bună, spuse ea într-un sfârşit. *Ştiu* că nu voi fi.

El se gândi la toate dăţile când îşi văzuse cea mai bună prietenă aplecată la o masă plină de răsaduri, examinând frunzele între degete, plină de dragoste. Sau la momentele în care se oprea într-un câmp cu flori să mângâie afectuos florile mov şi roz de rapiţă şi brumărele, atât de fermecătoare încât părea o imagine a primăverii înseşi. Desigur, era uitucă şi imprevizibilă. Şi avea vise de călătorie. Însă chiar şi florile cele mai năbădăioase şi delicate înfloreau sub grija ei plină de răbdare şi nu se îndoia că şi cu un copil va fi la fel.

— Eşti sigură? Sau pur şi simplu ţi-e teamă? întrebă el.

— Mi-e teamă de tot. Mi-e teamă că nu o să primesc ce vreau de la viaţă, că am stricat totul. Mă tem să păstrez copilul pentru că mereu o să-l învinuiesc în adâncul sufletului meu că mi-a stricat planurile şi niciun copil nu merită asemenea vină. Însă mi-e teamă şi să-l dau, pentru că… Nu ştiu de ce. Însă acum că am luat hotărârea, nu mai pot da înapoi.

Eli îi strânse mâna. Undeva, soarele încă era deasupra liniei orizontului, însă acolo, în Munţii Green, amurgul venea mai repede şi umbrele nopţii apăruseră deja. Şi-ar fi dorit să ştie ce

cuvinte să-i spună, care să fie raţionale în lumea ei iraţională.

— Nu trebuie să faci asta singură. Sunt cu tine. Înţelegi ce înseamnă asta? N-o să te părăsesc niciodată, Lana. O să fiu lângă tine tot drumul.

Ea îl privi. Ochii ei străluceau de la lumină şi de la lacrimile care aşteptau să curgă.

— Ce crezi *tu?*

— Cred că în adâncul sufletului tău deja iubeşti acel copil.

— Da, aşa e.

— Dacă îl iubeşti, de ce nu îl păstrezi?

— Dragostea nu e de ajuns.

Eli îi duse mâna la buze şi îi sărută podul palmei.

— O să fii o mamă minunată. Dacă iubeşti acel copil, e al tău.

— Nu înţelegi? întrebă ea încet. Nu pot să le am pe amândouă. Nu pot să am viaţa pe care mi-o doresc *şi* să fiu şi o mamă bună. Tocmai pentru că iubesc copilul trebuie să-l dau.

Lana se opri pe alee, privind clădirea care se înălţa în faţa lor cu veranda şi frontoanele sale albe, zidurile de cărămidă roşie în stil colonial şi obloanele negre şi frumoase. Hanul era o relicvă a altor timpuri, iar ferestrele sale puternic luminate străluceau cu căldură în noapte. Dacă ar fi văzut o trăsură cu cai apărând de pe stradă în acea clipă, Lana n-ar fi rămas surprinsă.

— Aici luăm cina?

— Îţi place?

— Oh, da, spuse ea, apoi îi luă braţul şi intrară.

Lana tremură neliniştită când el o ajută să-şi scoată haina şi i-o dădu femeii de la garderobă. Dintr-odată, întrebările despre copil şi despre viitor fură depăşite de una şi mai mare, care stătea tensionată între ei, atunci şi acolo. În timp ce ea mergea înaintea lui, urmând-o pe chelneriţă într-o frumoasă sală de mese, simţea privirea lui Eli asupra ei, de parcă şi paşii, şi respiraţia ei ar fi fost importante. Era îmbrăcată cu o fustă gri de lână şi un pulover negru care îi cădea drapat pe umeri şi îşi simţea ceafa arzând acolo unde i se vedea pielea. Se bucură când, în sfârşit, se aşezară.

Camera era cufundată în semiobscuritate, cu lambriuri din lemn în culori închise. Decorul era elegant şi totodată simplu. Candelabrele erau doar ceva mai sofisticate decât nişte felinare, ştanţate frumos, sub formă de stele. Între ei, pe masă, licărea o singură lumânare, într-un bol de sticlă, iar şervetele de pânză erau apretate, însă moi. Lana nu fusese niciodată într-un asemenea restaurant, la o întâlnire; amestecul perfect de confort şi romantism.

— E uimitor, spuse ea.

— E doar începutul, răspunse el.

Ospătarul veni la masa lor şi începu să îi toarne un pahar de vin fără să întrebe. Ea râse şi

ridică mâna.

— Oh, îmi pare rău. Nu pot să beau.

Ospătarul îl privi pe Eli, apoi din nou pe Lana.

— E un vin deosebit, spuse el.

Iar când întoarse sticla, Lana văzu că era cidru spumant, produs, fără îndoială, în Vermont.

Îi zâmbi lui Eli.

— Te-ai gândit la tot, spuse ea.

Studiară meniul, apoi dădură comanda. Între ei se lăsă o clipă de tăcere, umplută de sunetul de farfurii şi de conversaţiile celorlalţi. Eli se scuză, iar ea rămase aşezată, privind în jur. Sala era plină de cupluri aşezate pe scaune elegante. Se ţineau de mână peste masă, jucându-se cu degetele celuilalt, sau stăteau unul lângă celălalt vorbind în şoaptă ori cufundaţi în tăcere.

O clipă după ce se întoarse Eli, se gândi îngrijorată că nu mai aveau despre ce să vorbească. Însă conversaţia dintre ei decurse natural, sosi şi mâncarea, iar în momentul următor în încăpere nu mai rămăseseră decât câţiva oameni; apoi doar ei doi, cu ceştile de cafea aproape reci şi cu lumânarea dintre ei aproape topită.

Îl privi pe bărbatul din faţa ei, pe bărbatul pe care crezuse că-l cunoaşte, dar pe care poate că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. În lumina felinarelor de deasupra, părul lui scurt părea aproape auriu. Era bărbierit, iar privirea lui era caldă. Lana se simţea ca şi când anii dintre ei

dispăruseră, ca şi când şi-ar fi petrecut tot acel timp încercând să nu-l cunoască, iar acum se trezea sfâşiind straturile pe care le aşezase între ei, ca să găsească în interior ceva frumos şi sincer. Erau aceiaşi doi oameni dintotdeauna, însă discuţiile lor aveau acum o bogăţie şi o densitate noi, tonuri armonioase adăugate unei linii melodice familiare.

Ea privi bulele efervescente ale cidrului din paharul ei.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— De ce am sentimentul că nu e de bine? răspunse el zâmbind.

— Nu e de rău. E doar ceva ce nu ţi-am spus niciodată. Ceva ce simt că trebuie să ştii.

Eli dădu din cap, aşteptând.

— În ziua aceea după meteorit, începu ea. Ziua în care ai venit în camera mea de cămin şi m-ai găsit cu Chip…

— Deci aşa îl chema.

— Da. Voiam să-ţi spun că… în ziua aceea nu s-a întâmplat nimic între mine şi el.

El o privi atent, aplecându-se spre ea cu coatele pe masă, fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Ştiu ce-am văzut.

Ea scutură din cap.

— Chip nu era interesat de mine şi nici eu de el. Eu… nu ştiu cum să spun asta.

— Pur şi simplu spune.

— Am plănuit ca tu să ne găseşti aşa.

El se rezemă de spetează şi rămase tăcut o vreme. Când vorbi din nou, vocea lui era aproape o şoaptă.

— Vrei să spui că nu era adevărat?

Ea scutură din cap.

— Nu. Şi îmi pare rău.

— Dar… de ce?

— Pentru că ştiam că n-o să fiu în stare să mă controlez alături de tine, nu după ce se întâmplase. Pentru că am crezut că, dacă o să te fac să… nu mai fi atras de mine, vom avea o şansă ca prieteni.

Ospătarul veni la masă şi începu să spună ceva, însă păru să observe cât de intensă era concentrarea lui Eli. Se scuză imediat.

Eli râse uşor.

— Şi chiar ai crezut că *asta* o să mă facă să nu te mai doresc?

Ea dădu din cap.

— Am crezut că dacă fac ca sentimentele tale să dispară, vor dispărea şi ale mele.

— Şi au dispărut?

Chipul lui era pe jumătate în umbră, iar vocea îi era joasă şi sumbră. Lana ştia, cu o claritate care o înspăimânta şi, în egală măsură, îi dădea curaj, că era inutil să continue cu ideea ei de prietenie. Deja se implicase prea mult ca să se mai poată întoarce. Nu avea altceva de făcut decât să privească înainte. Dorea să fie iar cu el, indiferent de riscuri, cu orice preţ. Chiar dacă va dura doar o

clipă, dorea totul, totul fără restricţii, măcar o dată.

— Am crezut că da, răspunse ea. M-am înşelat.

El se ridică şi veni lângă ea la masă. Întinse mâna şi o ajută să se ridice.

— Vino cu mine.

— Unde mergem?

El scutură din cap.

— Doar vino.

Privi înapoi spre masă, în timp ce Eli o conducea în foaierul principal, şi apoi pe o scară cu un covor frumos. O ţinea strâns de mână, ca şi când s-ar fi temut să nu fugă. Când scoase o cheie argintie din buzunar, Lana nu fu deloc surprinsă.

Nu o mângâie şi nu o luă de mână. Mirosul proaspăt şi îmbietor al coloniei lui o învăluia. Inima îi bătea dureros în piept.

— Rămâi cu mine, spuse el.

— Rămân.

Eli o sărută. Camera era minunată. Flăcările dansau în şemineul din partea opusă a încăperii, îmbrăcând pereţii bej într-o lumină de chihlimbar. Patul era acoperit cu o cuvertură şi avea un baldachin simplu, cu patru stâlpi de lemn de culoare închisă. Pe o pernă albă se afla un trandafir roşu, iar inima ei dansa precum flăcările care încălzeau aerul din jurul ei. Nu-şi amintea să fi fost atât de neliniştită data trecută când făcuse dragoste cu el. Însă acum erau mult mai multe la mijloc.

— Vino, spuse el.

Ea se abandonă în întregime în seama senzaţiilor pe care i le stârnea sărutul lui, a lăcomiei gurii lui. Fiorul atracţiei dintre ei ardea cu un foc pe care nu-l simţise niciodată. Când era mai tânără, pasiunea o cuprindea brusc şi complet, fără avertisment. Însă această atracţie nouă pe care o simţea era lentă şi misterioasă, ca fumul întunecat al unui foc înăbuşit, ca strânsoarea unui şarpe care se încolăceşte centimetru cu centimetru.

Hainele îi căzură de pe trup la fel de tăcute precum lumina lunii. El o ţinu de mână să nu se dezechilibreze când îşi scoase rochia, iar ea desfăcu nasturii mici ai cămăşii lui – o scenă pe care şi-o închipuise de o sută de ori, însă care nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca realitatea. Îi scoase râzând maioul alb din pantaloni, apoi i-l trecu peste cap şi îi mângâie pielea netedă a pieptului şi a braţelor. El rămase o clipă nemişcat, lăsând degetele ei să alunece pe pielea lui, zâmbind răbdător şi amuzat. Însă când ea întâmpină bariera curelei, zâmbetul lui deveni o grimasă din pricina unei dorinţe atât de feroce, încât semăna a durere. O prinse de mână şi o duse cu el la pat.

Rămase minute în şir să o privească, abia atingând-o, cu răsuflarea atât de regulată, încât ea ştiu că se străduia s-o păstreze astfel. Lumina focului dansa pe pieptul lui şi picta umbre pe

micile văi ale muşchilor şi oaselor sub privirea lui. Lana nu se mai simţea stânjenită de trupul de femeie însărcinată; era fascinată, pur şi simplu sedusă, de fascinaţia *lui.* Eli păru să ştie exact momentul în care ea nu mai putea îndura. Apoi, se lăsă cu grijă deasupra ei, greu şi cald, în timp ce ea era atât de dureros de sensibilă, încât avea impresia că simte fiecare cusătură a cuverturii care îi zgâria spatele gol. Privea în ochii lui când el, în sfârşit, se ridică uşor în genunchi şi intră în ea. Brusc, întreaga lume i se păru magică, de parcă florile ar înflori în cer, iar stelele ar răsări din pământ. Îşi încolăci braţele în jurul lui, înfigându-şi degete în pielea lui fierbinte, şi, în sfârşit, i se dărui în întregime.

Mai târziu, zăceau acolo, cu cuvertura înfăşurată în jurul gleznelor, în timp ce lumina lunii se strecura printre jaluzelele ferestrei. Afară, maşinile treceau pe stradă, zgomotul cauciucurilor fiind completat de ţăcănitul ocazional al tocurilor vreunei femei. Aşternuturile moi pe picioarele lor goale, aerul răcoros pe pielea ei fierbinte, felul în care Eli desena cercuri leneşe pe clavicula ei; totul putea fi însumat într-un singur cuvânt: *fericire.*

Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de sensibilizată, în asemenea acord cu altă persoană. Ani întregi crezuse că pasiunea e ceva strălucitor şi trecător. O flacără care nu putea să dureze. Însă acela fusese doar un strat superficial al pasiunii,

un foc care ardea la suprafaţă, însă lăsa adâncurile reci. Ceea ce simţise în noaptea aceea era fundamental, răsunător – un infern care începuse în interior şi îşi crease drum spre suprafaţă. Nu mai cunoscuse aşa ceva.

Îi sărută pieptul, iar când îşi apăsă nasul de el fu ca şi când şi-ar fi amintit – mereu va asocia mirosul lui cu cerul senin de noapte.

— Încă o dată, spuse el. Mai spune-mi o dată.

Ea îi sărută lobul urechii şi şopti: „Eli”. Iar el scoase un oftat de mulţumire. Mâna lui se opri pe curbura sânului ei.

O clipă mai târziu sări din pat, atât de rapid încât ea abia avu timp să se ridice în capul oaselor înainte ca el să traverseze dormitorul şi să se ducă la fereastră. Deschise geamul cu o singură mişcare. Lana veni în grabă lângă el, atentă să nu intre în raza vizuală a străzii de dedesubt.

— Ce faci? Ai înnebunit?

Aerul îngheţat de munte pătrunse în încăperea caldă. El scoase o mână pe fereastră şi îşi mişcă degetele, cu palma în sus, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă plouă.

— Vreau să văd dacă se prăbuşeşte cerul.

Ea se holbă la el. Nu era în toate minţile.

— Nu. Îşi retrase din nou mâna. Şi nici n-au apărut cei patru cavaleri ai Apocalipsei. Cred că putem spune că lumea, aşa cum o ştim, nu s-a sfârşit pentru că am făcut dragoste.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi râse.

— Pleacă de lângă fereastră, nebunule.

El o închise şi se apropie de ea. Mâinile lui o prinseră cu putere şi o traseră în braţele lui. După toate momentele în care stătuse în faţa lui complet îmbrăcată, şocul pielii lui calde o făcu din nou să-l dorească.

El o sărută, şi râsul i se topi în gât. Mâna lui îi mângâie fundul, căutându-i căldura dintre coapse. Presiunea degetelor lui o împiedica să deschidă ochii.

Acea clipă era o nebunie trecătoare. Se simţea precum Pandora, nu se putea stăpâni să nu deschidă cutia care ştia că însemna distrugere. Dar ce distrugere dulce era…

Cu ochii pironiţi asupra chipului ei, intră în ea. Iar ea mai avu un singur gând înainte să-şi piardă complet raţiunea. El avusese dreptate. Nu mai puteau fi prieteni.

Noiembrie

Astre: Sunt printre cele mai rezistente şi mai durabile flori ale anului, iar denumirea lor are la origine termenul grecesc pentru stea. De aceea, dacă stelele nu sunt în favoarea ta, poţi suferi un *dezastru* (o „stea rea”). Cu toate că multe flori se închid noaptea ca să se ferească de frig şi rouă, astre rămâne deschisă către stele.

2 noiembrie

Karin se aşteptase ca femeia de la agenţia de adopţii să ridice din sprânceană faţă de decizia Lanei de a lăsa custodia copilului în seama surorii ei, dar se părea că astfel de lucruri erau ceva obişnuit. Era uimitor de câte hârţoage era nevoie, ca să nu mai vorbim de câţi bani trebuiau să cheltuiască Karin şi Gene. Încă nu îi spusese soţului ei despre demersul pe care îl începuse, pentru că ştia că trebuia să-i spună într-un fel în care să nu mai respingă ideea de îndată ce o auzea. Era sigură că acela era cel mai raţional şi mai bun scop pe care-l avusese în viaţă. Dintr-o singură lovitură îşi ajuta sora, căsnicia şi pe ea însăşi.

În drum spre casă, Lana rămase tăcută. Câţiva fulgi de zăpadă alunecară peste capota şi parbrizul maşinii care mergea. Câmpul din afara oraşului căpătase un aspect de iarnă, cu iarbă măruntă întinzându-se pe suprafeţe uriaşe, care se înălţau sau coborau blând. Lana se ţinea de partea de sus a centurii de siguranţă, ca şi când viaţa ei ar fi depins de ea.

— Nu te răzgândeşti, nu-i aşa? o întrebă Karin, neliniştită.

Maşina se umplu de sunetul aparatului de radio.

— Nu. M-am culcat cu Eli.

La început, lui Karin i se păru că nu auzise bine.

— Poftim? Când?

— Noaptea trecută.

— Dar… de ce?

Lana privea pe fereastră.

— Pentru că aşa am vrut. A fost… frumos. Uimitor. Ca şi când ne-am fi îndreptat spre o prăpastie şi am fi sărit; şi a fost mai mult decât… mai mult decât mi-aş fi imaginat, ca şi când aş fi fost trează şi aş fi visat în acelaşi timp. Crezi că am înnebunit?

Karin se concentră la maşina din faţa ei, căci nu voia să aibă o reacţie prea vizibilă.

— Însă ai mai încercat asta cu el, nu-i aşa? La facultate? Parcă spuneai că n-a mers.

— N-a mers. Şi mă îngrijorez că poate nici de data asta n-o să meargă. N-o să mai putem pretinde că nu s-a întâmplat, aşa cum am făcut înainte.

Karin îi aruncă surorii sale o privire cu coada ochiului, în tonul Lanei era o urmă de îngrijorare care îi dădea fiori. Mereu sperase ca Lana să-şi găsească aceeaşi dragoste pe care o avea ea cu Gene. Cu ani în urmă, susţinea ideea ca Lana şi Eli să se căsătorească şi să-şi făurească un cămin. Eli îşi dorea să aibă cândva o familie, iar Karin sperase ca ea şi sora ei să-şi crească împreună copiii în Vermont. Însă, pe măsură ce trecea timpul şi se părea că între ei doi nu exista vreo urmă de romantism, renunţase la idee. Acum i se părea ciudat să se confrunte din nou cu aceleaşi

probleme.

— Dar ai fost întotdeauna doar prietenă cu Eli.

— Aşa e. De aceea sunt îngrijorată. Dacă am întrecut limita?

Karin rămase tăcută o vreme. Nu-şi învinuia sora că nu dorea să-şi dăruiască inima. Până să-l întâlnească pe Gene, Karin abia dacă ieşise la vreo întâlnire. Apoi, când apăruse el, ştiuse că îşi găsise bărbatul potrivit, aşa că îl iubise complet, trup şi suflet.

Însă Lana era mai rezervată, mai precaută. Încă i se părea că sora ei dăduse în relaţiile ei de scurtă durată tot ce avea, toată grija şi bunătatea. Aşa cum făcuse cu nenumăraţii clienţi de la pensiunea lui Calvert. Şi totuşi, nu-şi dăruise niciodată inima. Trăiau de ani de zile în Vermont, însă o parte din Lana încă rămăsese în pensiunea aceea dintr-o vreme îndepărtată.

— Şi ce ai de gând să faci? O să fugi? O să-i spui să te lase în pace?

— Nu ştiu. Karin, ce-o să fac dacă îl pierd?

Karin întinse mâna şi o bătu pe sora ei pe genunchi.

— Nu face vreo prostie şi totul va fi bine. Tu şi Eli aţi trecut prin multe împreună. Cred că pur şi simplu ar trebui să te relaxezi şi să vezi ce iese.

— Şi să aştept să mă părăsească? Sau să dispară?

— Trebuie să comunici cu el, spuse Karin. Să-i spui totul. Chiar dacă nu vrei. Merită asta.

Lana încuviinţă din cap. Peisajul se desfăşura pe lângă ele, copacii căpătau nuanţe de cenuşiu-roşcat pe dealurile din depărtare. Karin simţea neliniştea surorii ei ca o forţă palpabilă. Deschise un pic fereastra.

— Dar comunicarea *voastră* cum merge? Tu şi Gene o să încercaţi în continuare? întrebă Lana, încercând să vorbească pe un ton firesc; însă Karin ştia că numai firesc nu era.

— Cred că luăm o pauză.

— I-ai spus că am fost de acord?

— Am încercat. De mai multe ori. Însă de câte ori pronunţ cuvântul *adopţie,* îmi spune să tac sau schimbă subiectul.

Lana nu păru tulburată.

— Spune-mi când vorbeşti cu el. Dacă vrei, pot să vin şi eu.

— Mulţumesc. Karin semnalizã şi o luă spre Bam. Nu era prea sigură că era o idee bună să o aibă pe Lana lângă ea când îi va da vestea lui Gene. Nu voia să-l pună pe soţul ei într-o situaţie stânjenitoare sau să îl facă să se simtă atacat. Însă cine mai putea spune ce se putea întâmpla? Dacă Lana şi Eli făceau dragoste, totul era posibil.

Parcă dubiţa şi îşi scoase centura de siguranţă să coboare, însă Lana îi puse mâna pe braţ să o oprească.

— Sunt fericită că tu şi Gene veţi adopta copilul. Merită să aibă părinţi buni. Şi nimeni nu e mai bun ca tine.

Karin nu zâmbi. Simţise umbra de tristeţe din vocea surorii ei şi se întrebă ce însemna.

— Sper că nu te superi că spun asta, zise ea. Ştiu că tot timpul simţi cumva că nu ai control şi încerci să-ţi dai seama ce şi pe cine vrei de la viaţă. Însă cred că uneori încă priveşti viitorul prin ochii trecutului, iar asta deformează lucrurile. Dacă ai putea vedea realitatea aşa cum e de fapt, ai rămâne surprinsă.

— Poate.

— Ce încerc să-ţi spun e că ar trebui să discuţi cu Calvert.

— Doar pentru că tu te-ai împăcat cu el nu înseamnă că trebuie să o fac şi eu.

— Dacă viitorul te nelinişteşte, trebuie să-ţi dai seama de motiv, iar asta faci privindu-ţi trecutul, spuse Karin.

În ziua în care Calvert apăruse în oraş, Karin crezuse că va fi nevoie să se lupte ca să-şi împiedice sora să se împace cu el. Lana fusese întotdeauna persoana amabilă. Lana fusese mai iertătoare faţă de Calvert decât Karin. Însă acum Karin se întreba dacă nu cumva toată bunăvoinţa afişată de Lana faţă de tatăl lor nu fusese de fapt decât de faţadă. În mod uimitor, undeva pe drum, făcuseră schimb de roluri. Karin era cea care se împăca, în timp ce Lana fiică era plină de resentimente şi pretindea că nu-i pasă.

— Eli te iubeşte, iar tu îl iubeşti pe el. Nu există niciun motiv pentru care să nu meargă.

— Însă istoria se repetă. Oare nu aşa se spune?

— Data trecută ai stricat totul intenţionat. Acum e altceva.

Lana coborî privirea.

— Sper.

Karin deschise portiera maşinii.

— Nu te mai îngrijora şi bucură-te de ce ai. E începutul unui lucru. Nu sfârşitul.

— Poate că ai dreptate, spuse Lana. Însă, în timp ce se dădeau jos din dubită, Karin nu era deloc sigură că o convinsese.

În noaptea aceea, Lana rămase în braţele lui Eli, lipită de căldura netedă a pielii lui. Mâna lui se juca absent în părul ei răvăşit. Imediat după ce ajunseseră la el acasă, tot pesimismul pe care îl simţise până atunci dispăruse precum hainele pe care i le scosese el. Nu se sătura de el. Avea un sentiment neliniştitor de nerăbdare, că trebuia să profite de fiecare clipă, că trebuia să reţină sunetul respiraţiei lui şi mirosul pielii lui. Se agăţa de fiecare cuvânt pe care-l rostea el, ca şi când ar fi existat riscul să dispară de lângă ea dacă nu îl asculta suficient de atentă.

— Spune-mi ceva, zise el. Ceva ce nu mi-ai spus niciodată.

Ea râse şi se întoarse pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână.

— Ceva ce nu ţi-am spus niciodată… hmm. Nu prea am ce… Nu-mi vine nimic în minte!

El se îndepărtă puţin ca să o poată privi mai bine, faţă în faţă cu ea. O lumină era aprinsă pe hol lângă uşă, aruncând umbre galbene pe chipurile şi pielea lor.

— Spune-mi când ţi-ai pierdut virginitatea.

— N-am mai vorbit o dată despre asta? Adică eu ştiu când ţi-ai pierdut-o pe a ta.

— Asta e ştire veche. Cu eleva care venise la schimb de experienţă, în laborator. Dar cum se face că de tine nu ştiu?

— Nu ştiu. Cred că a fost destul de normal.

— Spune-mi.

— Dar de ce vrei să ştii?

— Pentru că m-am gândit mereu la asta. Însă nu am simţit că te pot întreba.

Lana îşi umflă perna sub cap.

— Îl chema John. Eu aveam şaisprezece ani, iar el… nu ştiu. Vreo douăzeci? Venea o dată la câteva luni la pensiune. Nu-mi amintesc prea multe despre el, nimic concret. Era muzician. Un rebel. Rece. Eu puneam câte o petală de margaretă de-a lungul tăbliei patului meu pentru fiecare zi în care nu-l vedeam şi observam cum se veştejesc una câte una. Prostesc, nu-i aşa?

— Totul e prostesc la şaisprezece ani. Şi ce s-a întâmplat?

— Ca de obicei, spuse ea râzând. Apărea o dată la câteva luni, iar eu mă gândeam că el era cel mai frumos om lăsat vreodată pe acest pământ. Avea ochelari de soare că ai lui John

Lennon, iar eu credeam că eram îndrăgostită. Mi-l imaginam apărând într-o zi şi cerându-mi să fug cu el. Îmi intrase în cap că vom fi ca nişte vagabonzi şi vom locui în maşina lui şi vom trăi din muzica lui. Mi se părea normal să mă culc cu el.

— Karin te-a lăsat?

— I-am spus că mă duc să mă uit la un film acasă la o prietenă. Însă după aceea, din felul în care mă privea, cred că şi-a dat seama.

Eli îi mângâie părul cu mişcări blânde, lente, însă nu spuse nimic.

— Oricum, continuă ea. După cum vezi, nu am fugit împreună. Într-o zi mi-a spus: „Ne vedem data viitoare”. Şi n-a mai apărut niciodată.

— Cred că ai fost distrusă.

— Foarte brutal chiar. Dar acum mă întreb ce-oi fi văzut la el.

— O portiţă de scăpare.

— Ceva de genul ăsta.

El o trase mai aproape, cu mâna pe spatele ei, lipindu-şi trupul de ea pe cât de mult putea. Lana scoase un oftat de mulţumire. Rămaseră tăcuţi o bună bucată de vreme.

— Nu am de gând să plec, spuse Eli, cu vocea grea de somn. Sau cel puţin nu am de gând să plec şi să nu mă mai întorc.

Lana se gândi la felul în care fusese încătuşată de pensiune în toţi acei ani, privind cum bărbaţii veneau şi plecau. Îşi lipi fruntea de pieptul lui.

— Ştiu.

— Nu-mi place să călătoresc tot timpul, continuă el. Acum am de gând să petrec mai mult timp aici.

— Dar n-o să-ţi fie dor?

— Nu. Încă va trebui să călătoresc. Însă nu am avut niciodată de gând să călătoresc atât de mult. Pur şi simplu… s-a întâmplat. Cred că niciodată n-am avut un motiv suficient de puternic ca să rămân.

Lana rămase tăcută, cu sentimente amestecate. Auzea ce-i spunea Eli, că dorea să se aşeze la casa lui. Era emoţionată la gândul unui viitor cu el. Dacă-şi făureau o viaţă împreună, va fi una frumoasă şi plină de dragoste.

Îşi frecă obrazul de pieptul lui Eli şi îl sărută uşor. Felinarele de pe stradă dădeau încăperii un luciu domol; cifrele ceasului deşteptător sclipeau în roşu. Ea îi mângâie braţul în tăcere şi ascultă sunetul respiraţiei lui, care devenea mai profund, regulat. Se simţea atât de liniştită şi de fericită că putea sta aşa lângă el, că putea simţi cu trupul ei momentul în care adormea el.

— Te iubesc, spuse ea. Ştia că el n-o auzea, însă dorea să rostească acele cuvinte cu voce tare. Sunt îndrăgostită de tine. Indiferent ce se va întâmpla, acesta e adevărul.

Îl simţi răsucindu-se în pat. O clipă îşi ţinu răsuflarea, îngrijorată că o auzise şi, în acelaşi timp, dorindu-şi asta. Se gândi că scăpase când, o clipă mai târziu, el îi şopti, uşor ca un fulg de

zăpadă:

— Atunci ce-ar fi să te măriţi cu mine?

Ea rămase nemişcată, fără să scoată o vorbă. El se ridică uşor pe un braţ, ca să o privească în lumina lunii.

— Chiar… chiar vorbeşti serios? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

El nu răspunse. Se ridică şi, aşa gol cum era, se îndreptă spre celălalt capăt al camerei. Sertarul de sus scârţâi când îl deschise, iar când reveni şi se aşeză pe pat, ţinea în mână un inel. Fără cutie, fără catifea. Doar un inel care lucea în lumina lunii, între degetul lui mare şi cel arătător.

— A fost al bunicii mele, spuse el, întorcându-l în lumină. Îl ţin de prea multă vreme.

Inelul era frumos, un inel clasic de aur cu un diamant simplu. Nu întinse mâna să îl ia, însă îşi putea imagina cum se simţea pe deget; ar fi fost comod şi cald.

El îşi lăsă mâna în jos cu inel cu tot şi se întinse să îi sărute umărul.

— Nu trebuie să-mi spui da sau nu.

— Vrei să spui *pentru totdeauna*?

— Invitaţia rămâne în picioare cât timp o să mă iubeşti.

Îl privi cum duce inelul de unde îl luase. Într-un fel, simţea cât de drept era ceea ce-i propusese. Era legată de el. Viaţa ei era legată atât de strâns de a lui încât îl va iubi întotdeauna, indiferent dacă relaţia lor de cuplu va merge sau

nu.

Însă el cât era dispus să o aştepte dacă pleca? Şi dacă amândoi călătoreau, ce căsnicie mai era şi asta? Poate că era mai simplu dacă ar fi cerut-o *după* ce se năştea copilul. *După* ce îşi vedea măcar o vreme visul cu ochii. Dacă momentul ar fi fost mai potrivit, cuvântul „da” ar fi ieşit fără efort din gura ei.

— Îmi pare rău, spuse ea coborând din pat, simţind aerul răcoros pe pielea goală. Însă asta… e prea mult pentru mine. Prea mult deodată. Dacă m-ai fi întrebat cu două luni în urmă cum arăta viitorul meu, n-aş fi spus *aşa.* Nu mă imaginam cu un copil. Sau căsătorită. Sau… făcând dragoste cu tine.

El reveni tăcut lângă ea, după ce lăsă din nou inelul în sertar.

Lana se chinui să-i explice.

— Trebuie să-mi pun la punct nişte lucruri în cap înainte să spun da.

El o privi ferm, cu o duritate care însă implora.

— Doar promite-mi că dacă vrei să termini chestia asta nu o vei face urât. Nu cred că mai sunt în stare să rezist la un şoc precum cel de data trecută.

— Promit că nu voi mai face niciodată aşa ceva.

Ea îl văzu îngustându-şi privirea, clipirea scurtă care îi dovedea că nu o credea pe deplin. Îi

mângâie părul, plină de tandreţe. Se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută lung şi apăsat pe frunte. Nevoia de a-l alina era prea puternică.

— Vrei să mă duc acasă în noaptea asta?

El o prinse de încheietura mâinii.

— Tu vrei să pleci?

— Nu.

— Atunci rămâi. O trase uşor, din nou, aproape de el. Gura lui era moale. Rămâi.

Ea cedă, simţi nevoia din spatele sărutului său şi îi răspunse, hrănind-o cu propria ei dorinţă. Cuvertura se încreţi uşor între ei când Eli o aşeză pe pat, iar el o trase din calea lor, căutând acces, întrebând cu mâinile.

Din nou, viitorul şi trecutul deveniră inutile pe moment. Tot ce mai ştia Lana era că era *a lui,* că mereu fusese şi mereu va fi. Îi ceruse să-i promită că nu va termina urât. Nu ştia cum să-i spună adevărul: căsătoriţi sau nu, să aibă o relaţie atât de profundă cu Eli după atât de mult timp era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Nu era pregătită să renunţe la visele ei de călătorie, de a pleca o vreme. Însă nu avea de gând să încheie vreodată ceea ce începuse el.

22 *noiembrie*

Când vântul de noiembrie începu să bată dinspre nord prin valea Champlain, scândurile vechi de la Wildflower Bam şuierau şi gemeau ca

şi când ar fi fost îndurerate. Cerul era întunecat şi înnorat; fulgii de zăpadă cădeau printre ramurile golaşe ale copacilor şi se îndreptau rapid spre pământul fragil. Lana era singură la computer. Şi, cu toate că, teoretic, magazinul era deschis – aveau plante de interior din mica seră, dar şi cadouri – clopoţelul de la uşă rămânea tăcut. Cele mai multe comenzi din acea perioadă a anului veneau prin site-ul firmei. Mereu existau flori undeva.

Lana deschise următorul e-mail; ochii îi erau înceţoşaţi şi o durea tot corpul de oboseală. Ştia că nu ar fi trebuit să se culce atât de târziu, însă răsplata după o noapte fierbinte în braţele lui Eli era mult mai mare decât somnul pe care şi-l sacrificase.

Trecuse aproape o lună de când o dusese pe terenul din spatele facultăţii, iar cu fiecare zi ce trecea Lana se simţea ca şi când s-ar fi vindecat. Era mai fericită ca în trecut. Bucuria pe care o simţea ca prietenă a lui Eli nu se compara cu cea pe care o simţea în braţele şi în patul lui. Crezuse că era imposibil să aibă o relaţie perfectă şi să o facă şi mai bună de-atât, doi oameni foarte apropiaţi să fie aduşi şi mai aproape. Afla, cu fericire, că se înşelase.

Se chinui să se concentreze la e-mailul din faţa ochilor. Un client se plângea că fusese taxat cu 23 de dolari pentru o greblă sofisticată de peluză pe care o cumpărase online, în timp ce

vecinul său plătise doar 16 dolari pentru aceeaşi greblă la magazin. Îşi arcui spatele, apoi îşi masă cu putere muşchii de deasupra şoldurilor. Masajul era inutil. Durerea ei de spate era mult prea acută.

Nu apucă să facă prea mulţi paşi ca să verifice preţul greblei când auzi clopoţelul şi Calvert intră în Bam, purtând aceleaşi cizme vechi de muncitor, blugii şi un pardesiu mare şi negru. Deja se săturase să îl vadă venind aşa, pe furiş.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, îndreptându-se cu prudenţă spre el, pas cu pas, până când simţi cum durerea de spate îi trece.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Bine atunci. La revedere, spuse ea, înclinându-şi capul.

— Însă am vrut întâi să vorbesc cu tine.

— Las-o baltă, se încruntă ea. Du-te.

El o privi o vreme, cu ochii albaştri spălăciţi trişti ca o zi de iarnă. Deschise uşa de la Bam, însă se opri, fără să-l lase inima să plece.

— Te rog, lasă-mă să spun un lucru, apoi mă duc.

Ea râse. Durerea o săgetă adânc şi puternic. Se prinse inutil de stomac, simţindu-şi burta întărindu-se sub mâna ei. Aceea nu era o durere de spate. Îşi puse mâna liberă pe raftul de lângă ea ca să nu-şi piardă echilibrul, respirând adânc ca să scape de crampe. Forţa durerii o înfurie destul cât să o facă să strige.

— După atâţia ani, *acum* ţi-ai găsit să nu mai poţi să aştepţi?

— Cred că ar fi trebuit să mă port altfel, spuse el. Nu am fost un tată bun. Acum ştiu asta şi mă supără. Nu pot să-mi continui viaţa dacă nu lămuresc lucrurile.

Ea nu putea vorbi. O înţepătură fierbinte îi străpunse abdomenul, un cuţit care trasa o semilună în burta ei. Încercă să-i spună lui, să spună „ajutor”. Însă putea doar să respire rapid şi neregulat. Se aplecă, ghemuindu-se sub durere.

Auzea în depărtare vocea tatălui ei, care îi ţinea cel mai lung discurs pe care i-l ţinuse vreodată în viaţă. Şi totuşi, acea voce era doar un murmur neclar în urechile ei. Muşchii burţii se contorsionau şi se încordau; simţea cum ceva se mişcă şi se răsuceşte. Karin îi spusese despre contracţiile Braxton-Hicks, acele contracţii dureroase care îi trimiteau pe părinţii fără experienţă după bagajul pentru spital. Însă nu aşa îşi imaginase ea contracţiile. Se ghemui cu braţele strânse în jurul burţii, simţind cum întregul ei trup urlă de durere şi de altceva, de *pierdere.*

„Te rog, Doamne”. Inima ei se ruga, implora.

Nu-l auzi pe Calvert venind spre ea, rostindu-i numele.

Eli urmă indicaţiile recepţionerei şi merse prin spital până când, în sfârşit, găsi rezerva Lanei. Când ajunse lângă patul ei, inima lui bătea atât de puternic, încât avu senzaţia că stă să-i sară din

piept. Lana zăcea în patul alb şi îngust, cu faţa întoarsă de la uşă. Karin se ridică imediat când îl văzu intrând în grabă, întrebând ce se întâmplase, şi duse un deget la buze cu sprâncenele exagerat de ridicate, în ochii ei recunoscu ceva din propria lui spaimă.

— Vino aici, şopti ea.

El o urmă pe coridor, dorindu-şi ca Lana să fi fost trează, să-i ia mâna şi să-i audă vocea şi să ştie că era bine. Însă atunci era mulţumit să afle măcar despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat?

— A intrat în contracţii premature, spuse Karin încet. Au oprit contracţiile cu sare de magneziu şi terbutalină, aşa că e în afara pericolului acum. Însă pot reîncepe oricând.

— Copilul o să fie bine?

— Nu ştiu, răspunse Karin, cu durere în glas. Pielea din jurul ochilor ei căpătase o nuanţă vineţie, iar părul îi era ciufulit, căzându-i în şuviţe dezordonate pe faţă. Doctorul spune că bătăile inimii lui sunt puternice şi e sănătos, însă e prea mic să fie născut acum. I-au dat Lanei un fel de steroid ca să-i accelereze dezvoltarea plămânilor şi să prevină hemoragia creierului, în cazul în care va trebui să fie născut mai devreme. Însă ne rugăm să nu se ajungă la aşa ceva.

Eli îşi trecu o mână prin păr. Momentul acela i se părea de-a dreptul suprarealist. Steroizi şi hemoragii ale creierului. Nu putea nici măcar să-şi

imagineze prin ce trecea Lana. Trase cu ochiul peste umărul lui Karin ca să o privească, atât de tăcută şi de nemişcată, cu părul ei blond îndepărtat de pe faţă, întins pe pernele albe.

Îl duru sufletul să se gândească la faptul că aproape pierduse copilul şi abia atunci îşi dădu seama cât de mult ajunsese să-l iubească. Karin îi strânse braţul. Şi ea avea ceva de pierdut. Probabil Karin se gândea deja la acel copil ca la copilul ei, ca şi când nu L*ana* ar fi fost femeia în pericolul de a-şi pierde copilul. Acea idee nu-i prea surâdea, aşa că îşi retrase uşor braţul.

— E bine acum, spuse Karin. Dacă ai fi văzut-o… A fost ca un soldat, curajoasă şi puternică.

— Ce-i vor face?

— Doctorul a recomandat odihna la pat.

— Atât?

— Nu prea mai au ce să-i facă. Ar putea să o conecteze la un sistem foarte costisitor care să o monitorizeze zi şi noapte. Însă doctorul a spus că asta, oricum, nu va schimba nimic. Şi ştii ce părere are Lana despre aparatura de felul ăsta.

— Dar *odihnă la pat?* Parcă am fi în secolul al nouăsprezecelea. Trebuie să existe şi altceva mai bun.

Karin îşi netezi părul.

— De fapt, doctorul spune că nici odihna la pat n-o s-o ajute prea mult. Spune că nu există dovezi clare că metoda funcţionează. Însă mai bine să luăm măsuri de precauţie decât să ne pară rău

după aceea.

Eli se îndepărtă o clipă de ea, de acea discuţie. Simţea cum îi fierbe sângele de frustrare. Se simţea neajutorat, furios şi inutil.

— Atunci ce naiba o va ajuta să păstreze copilul?

— Nu ştiu, spuse Karin. Odihna. Să aibă grijă de ea. Copilul o să iasă când vrea el, însă doctorul încearcă să îl facă să mai stea măcar până la treizeci şi cinci de săptămâni. Apoi nu ne rămâne decât să ne luptăm să-i dăm o şansă.

— Bună ziua. O femeie în halat alb se opri lângă ei pe hol şi îi întinse mâna lui Eli. Părul ei negru era bine strâns la spate. Eli nici măcar nu o văzuse apropiindu-se. Sunt doctorul Christianson. Dumneavoastră trebuie să fiţi…

— Eli Ward. Îi strânse mâna, ştiind că femeia presupunea că el era tatăl. Karin tocmai mă punea la curent.

— Foarte bine. Eram în trecere, însă am zis că e bine să mă opresc să mă prezint.

Eli se forţă să-i dea drumul la mână.

— Cât timp mai trebuie să o ţineţi aici?

Ea privi în salon.

— Să vedem cât de bine reacţionează la medicamente, însă cel puţin două zile. E o luptătoare; pot să îmi dau seama de asta. O să ţină cu dinţii de acel copil.

Eli nu se putu stăpâni să nu-i arunce o privire lui Karin. Ea nu îl privi.

— Mă scuzaţi, mă cam grăbesc. Însă mă întorc curând. Doctorul Christianson îşi continuă drumul pe coridor, apoi se opri şi se întoarse pe jumătate. Mereu mi s-a părut că pacienţii care au familie, prieteni, oameni care să-i ţină de mână se descurcă cel mai bine. Sunt norocoşi să se aibă unii pe alţii. Aici i-aş include şi pe Lana şi pe copilul ei.

Eli o văzu pe Karin frecându-se la ochi. Fără să scoată o vorbă, o cuprinse cu braţul şi se aşezară. Nu le rămânea decât să aştepte.

Karin traversă coridoarele lungi şi sterile ale spitalului, o sală după alta, uşi care se deschideau spre şi mai multe uşi. Era ceva de coşmar în toate acele plăci de gresie şi marmură şi tavane albe. Poze ale eroilor locali împodobeau pereţii ici şi colo, toate la fel. Era deja târziu, iar clădirea era tăcută, făcând ca ecoul paşilor ei să se audă slab. Ştia că saloanele din jurul ei erau pline de oameni, însă, în timp ce trecea pe coridoarele strălucitoare se simţea cu desăvârşire singură.

Îl găsi la cantină, o cameră cu mese colorate în albastru industrial şi tejghele din oţel inoxidabil. Instinctul îi spusese că, desigur, Calvert n-avea cum să fi plecat din spital, că nu stătea la vedere, însă era în apropiere şi avusese dreptate să se încreadă în instinctele ei. Stătea rezemat pe un scaun, cu genunchii depărtaţi şi capul pe spate, privind spre un ecran de televizor mut.

— De ce nu ai plecat? întrebă ea, aşezându-se în faţa lui.

Chiar dacă îl luase prin surprindere, nu o arătă. Făcu un semn cu capul spre fereastră.

— Pot să văd maşina ta de aici. Mă gândeam că o să ştiu când tu şi Lana o să plecaţi.

Karin privi pe geam, unde zăpada prindea viaţă sub lumina felinarelor şi transforma parcarea într-o întindere blândă de alb. În spital nu simţea nici timpul, nici vremea; fiecare secundă era identică celei anterioare. Doctorul spusese că bebeluşul avea şanse mari, însă Karin ştia că nu era încă în afara pericolului. N-ar fi putut îndura să fie atât de aproape să aibă un copil şi să vadă cum soarta îi întoarce din nou spatele.

— O să supravieţuiască? întrebă Calvert. Ochii lui erau lucioşi şi umflaţi; în jurul gurii avea riduri de îngrijorare.

— Vor fi sănătoşi amândoi, îl asigură ea.

— Ta spus cineva tatălui copilului ce s-a întâmplat?

Karin râse.

— Tatăl copilului nu crede că acel copil e al lui. Nu vrea să mai aibă de-a face cu Lana.

Calvert se încruntă.

— Un copil are nevoie de un tată.

— Cred că măcar aici avem aceeaşi părere, spuse Karin. Se ridică şi îşi împinse scaunul. Ascultă, nu trebuie să rămâi pe-aici. Poţi pleca. O

să te sun la motel să-ţi dau veşti.

— Bine, spuse el.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Să ştii că nu pot să repar ce s-a întâmplat între tine şi Lana. Asta e treaba voastră. Însă nu cred că trebuie să te dai bătut.

El dădu din cap.

— Apreciez că spui asta.

— Du-te acasă şi culcă-te.

— Asta voi face, răspunse el.

Se întoarse să plece din sala mare şi pustie, iar când se opri în prag să-l mai privească o dată peste umăr, văzu că îşi întinsese picioarele, cu gleznele încrucişate. Ştiu că nu se va duce nicăieri.

Lana se holba la tavanul de spital, înconjurată de perdele verde cu bej. Femeia din patul alăturat sforăia uşor, însă televizorul ei încă mergea. La capul patului ei, Eli dormea chinuit într-un fotoliu cu tapiţerie ieftină, cu capul înclinat într-un unghi ce părea dureros. Din când în când se auzea scârţâitul unui cărucior împins pe coridorul lung.

Când era copil în şcoala primară avusese o profesoară care le atrăgea atenţia elevilor trântind o carte mare pe jos. Sunetul scos de acel volum pe podea îi făcea să fie atenţi şi schimba întreaga energie din încăpere. Lana se simţea ca şi când universul i-ar fi făcut atunci acelaşi lucru. Nu ascultase. Acum asculta.

În acea zi aproape pierduse copilul. Încă

exista riscul să îl piardă. Zăcea acolo împietrită, cu teamă să se mişte, cu teamă să facă altceva decât să respire. Ideea unui viitor fără acel copil…

Adevărul era atât de puternic, încât o paraliza. Toate pariurile fuseseră date peste cap. În mijlocul durerii sălbatice, se concentrase asupra unui singur lucru, acela de a-şi împiedica, cu orice preţ, copilul să se nască. Şi rămăsese uimită de felul în care reacţionase trupul ei chiar înainte ca mintea ei să perceapă ce se întâmpla. Dragostea care explodase în ea fusese atât de feroce, încât devenise de-a dreptul posesivă, iar instinctul ei primar fusese unul matern, protector şi mult mai puternic decât şi-ar fi imaginat. Luni întregi se îndoise de capacitatea ei de a fi mamă. Însă acum ştia adevărul: nimeni nu ar fi putut avea sentimentele pe care le avusese ea în acea zi, atât de primare şi fundamentale şi să *nu* fie un părinte bun. Dragostea ei era prea puternică să permită asta. La urma urmei, nu era ca tatăl ei.

Îşi aminti ce-i spusese femeia la Bam: „Visurile sunt lucruri înşelătoare”. Mereu dorise aventură, să-şi încerce propriile limite şi să vadă tot ce putea să vadă. Însă acum, cu o claritate pe care o simţea precum o revelaţie, ştia că ar sacrifica orice pentru acel copil. Niciodată nu fusese atât de sigură de ceva în toată viaţa ei. O să-şi crească pruncul ca *al ei.* Şi îl va iubi. Mereu. Dacă el trăia.

24 noiembrie

Eli se trezi în miez de noapte. Se afla în dormitorul Lanei şi, cu toate că petrecuse deja multe nopţi în patul ei, momentul minunat în care deschidea ochii şi îi vedea chipul în umbră, luminat uşor de ledurile ceasului deşteptător, încă îl umplea de recunoştinţă. Noaptea aceea era prima după întoarcerea ei de la spital, cu instrucţiunea strictă să aibă mare grijă. Se gândea că va dormi buştean, însă felul în care respira îi dădea de înţeles că era trează.

— Eşti bine? întrebă el. Întinse mâna spre ea şi îi simţi fierbinţeala pielii pe sub materialul moale al pijamalei.

— Până acum, da.

— Nu poţi dormi?

— Nu, răspunse ea.

Eli se apropie de ea şi îi mângâie părul. Ea se cuibări mai adânc în pernă şi mai aproape de el. El îşi lipi nasul de părul ei care mirosea a şampon, a ulei de arbore de ceai şi a mentă. Când deschise gura, vorbele ei erau înăbuşite de pernă, iar el trebui să facă un efort ca să înţeleagă.

— Nu vreau să dau copilul. Vreau să-l păstrez pentru mine.

El oftă, cuprins de un sentiment copleşitor de uşurare. O sărută blând pe frunte.

— E minunat. Lana, sunt atât de bucuros.

— Dar cum o să-i spun?

— O să fie greu.

— Sunt un om îngrozitor.

— Erai confuză. Însă acum cred că începi să ştii ce vrei. Lana tăcea, iar el abia se stăpâni să n-o întrebe dacă nu cumva mai luase şi altă hotărâre, dacă îl primea şi pe el în familia ei. O să fii o mamă bună. Iar copilul acela va creşte într-o casă bună şi plină de dragoste. Ştiu asta, Lana. Pentru că te cunosc.

— Mulţumesc, spuse ea.

El aştepta, cu răsuflarea tăiată. Acum urma partea în care ar trebui să accepte să se căsătorească cu el. Totul avea o logică perfectă, era limpede ca lumina zilei. Număra secundele. Îşi spusese că nu va redeschide subiectul căsătoriei; oferta pe care i-o făcuse nu avea un termen de expirare, astfel că era obligat să aibă răbdare. Şi totuşi, chiar dacă nu vorbise despre momentul în care îi oferise inelul bunicii lui, simţea cum acel subiect se întinde între ei, tăcut şi încordat.

— Sunt foarte obosită, spuse ea.

El aşteptă o clipă, apoi îşi slăbi strânsoarea. Spaţiul dintre ei părea întins ca un deşert, iar el se întrebă dacă nu cumva ea deja începea să-l respingă. Poate faptul că acceptase copilul o făcuse mai puţin dispusă să îl accepte pe el, ca şi când ar fi vrut să se protejeze pe ea şi pe copilul ei de suferinţă şi nu îşi lăsa copilul să aibă niciun fel de tată.

Dacă nu era în stare să-l respingă cu blândeţe, se întrebă, oare o să-l umilească din nou? Deja

plănuia să se descotorosească de el astfel?

Îşi alungă acel gând din minte. Dragostea dintre ei fusese întotdeauna puternică, însă povestea lor romantică era încă fragilă şi nouă. Risca şi dacă avea încredere în ea, dar şi dacă nu avea. Dorea ca ea să-i promită că nu-i va frânge inima din nou. Şi spera că o va primi pe a ei curând.

24 noiembrie

Karin deschise cu propria cheie uşa de la casa Lanei şi se duse în bucătărie, fericită că programul de iarnă redus de la Wildflower Bam îi lăsa timp să aibă grijă de sora ei.

Lăsă pungile pe masă şi strigă un salut.

— Am făcut cumpărături.

Aruncă cheile pe masa de bucătărie şi începu să scotocească prin pungi. Cumpărase tot ce trebuia pentru o mică masă de Ziua Recunoştinţei, pentru a doua zi. Căută până găsi o îngheţată şi două tabloide pe care le ceruse Lana. De când stătea la pat, se părea că Lana devenise dependentă de bârfele despre celebrităţi. Lui Karin i se părea nostim – această latură neaşteptată a personalităţii surorii ei –, însă nu o judeca.

— Hei? O găsi pe Lana sprijinită pe perne, privindu-şi umbra propriei mâini pe perete. Părea mai puternică, mai întremată decât când o văzuse

ultima dată Karin pe patul de spital, cu câteva zile în urmă.

— Uite, spuse Lana. E o raţă.

Karin râse şi lăsă revistele lângă celelalte cărţi de pe noptiera dezordonată. Se aşează pe marginea patului.

— Am adus întăriri.

Lana coborî mâna şi se întoarse spre sora ei. Ochii ei aveau o privire ciudată, o nelinişte care se transformase în resemnare. Lui Karin i se părea că înnebuneşte de tot.

— Oh, Kari. S-au întâmplat atât de multe.

— Angelina şi Brad adoptă alţi copii? râse ea.

— Nu. Lucruri importante. Am atâtea să-ţi spun. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Ce se întâmplă? Karin îi întinse surorii ei îngheţata şi o linguriţă pe care o adusese de la bucătărie, apoi se ridică să facă ordine printre paharele, revistele şi cărţile de pe noptiera Lanei. Era mulţumită că putea fi de folos şi luă un hanorac mototolit de pe veioza Lanei, aruncându-l spre coş.

— Nu. Nu face asta. Stai jos. Lana lăsă îngheţata şi bătu uşor pe marginea patului. Trebuie să vorbim.

Karin simţi cum i se face pielea de găină.

— Să vorbim? Se aşează uşor pe fotoliul de lângă pat, sperând că discuţia nu avea subiectul pe care şi-l imagina ea. Însă ceva în glasul surorii ei…

— Karin. Ceva s-a schimbat.

Karin îşi îndreptă spatele, fără să o privească pe Lana în ochi şi fără să tragă concluzii pripite, pe care nu le-ar fi putut îndura. Îşi strânse degetele cu putere, sperând, dar ştiind că era inutil să spere.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, continuă Lana, cu ochii plini de tristeţe. Însă nu pot renunţa la copil. Sentimentele mele… s-au schimbat.

Karin nu ştia ce să spună. Îşi simţea mintea uşoară ca un nor.

— Ştiu că e un moment îngrozitor, continuă Lana în grabă. Şi îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Însă, Karin, în timp ce zac aici jur că pot să închid ochii şi să intru atât de adânc în mine însămi, încât să simt cum bate inima copilului. *Trebuie* să îl păstrez. Nu pot să suport ideea ca el să crească şi eu doar să mă uit.

Încet, Karin începu să priceapă adevărul acela monstruos şi teribil. Lana voia să-i ia copilul. Când vorbi, Karin abia putu scoate cuvântul prin dinţii încleştaţi.

— Nu.

Lana se încruntă.

— Poftim?

— Nu, *nu poţi,* spuse Karin, cu vocea gâtuită. Spaima care se adunase în ea creştea în intensitate precum primele rafale puternice ale unei furtuni. Nu gândeşti. Ce fel de mamă o să fii tu dacă într-un moment nu vrei copilul, apoi în

celălalt îl vrei? Dacă ai acele visuri măreţe şi idioate să trăieşti, dintre toate locurile din lumea asta, tocmai în Costa Rica?

Lana îşi întoarse privirea.

— Pot încerca.

— Sigur. Sigur că poţi încerca. Ai încercat şi să tricotezi. La fel, ai mai încercat şi să călăreşti. Acum încerci tabloidele. Dar maternitatea? Nu e alt hobby de care poţi să te apuci, apoi să renunţi la el dacă te plictiseşti. De dragul copilului, fii raţională.

— Nu pot să cred că ai atât de puţină încredere în mine, rosti Lana încet.

Karin se aplecă spre ea, cu mâna pe cuverturi.

— Nu e vorba că nu am încredere în tine. Te consider o persoană uimitoare. Îţi trăieşti viaţa în… într-un fel în care eu n-aş putea vreodată. Şi mi-ar plăcea să semăn mai mult cu tine. Însă aici e vorba de un copil, Lanie. Trebuie să iei decizia corectă.

— Exact asta încerc să fac, spuse ea.

Karin se aşează pe marginea fotoliului, cu spatele drept şi chipul întors. Mâinile îi erau încleştate în poală.

— Şi ce o să faci când copilul o să aibă doi ani şi dintr-odată n-o să-l mai vrei? Când dintr-odată o să vrei să laşi totul şi să pleci din oraş?

— O să-l vreau, spuse Lana. Nu sunt Calvert. Acum am încredere în mine.

— Dar eşti iraţională! spuse Karin, pe un ton

puţin prea ridicat.

— De ce te cerţi cu mine? Tu îţi dai seama măcar ce faci?

— Încerc să-ţi bag minţile în cap.

— Încerci să mă împiedici să-mi păstrez propriul copil! încerci să mă faci să mă îndoiesc de mine pentru că *tu* îţi doreşti atât de mult un copil. Ştii cum se numeşte asta, Karin?

Karin simţi cum i se strânge stomacul, iar în minte îi veni cuvântul „manipulare”.

Când Lana vorbi din nou, tonul ei se îmblânzi, iar ochii ei străluceau de lacrimi.

— Ştiu că ai intenţii bune. Şi îmi pare rău că nu am fost suficient de puternică sau de cinstită cât să înţeleg asta mai devreme. Însă dacă o să-ţi dau acest copil o să te urăsc pentru tot restul vieţii mele. O să fie atâta vrajbă între noi, încât nu cred că vom mai fi vreodată la fel de apropiate ca acum. Vă iubesc şi pe tine, şi pe copil prea mult ca să vă pierd pe amândoi.

Karin îşi înăbuşi sunetul care aproape îi ieşise din gât, în parte suspin, în parte râs.

— Cum poţi să-mi faci asta? întrebă ea, umilită de tremurai din vocea ei.

— N-am vrut să te rănesc. O lacrimă alunecă pe chipul Lanei, cuibărindu-se în şanţul de lângă nas.

— Nu poţi să-mi faci asta! Lovi cu pumnul în pat, la câţiva centimetri de şoldul Lanei. Lana, mi-ai spus că acel copil e al meu. Ai *meu.* Mi-am

rearanjat casa, căsnicia, întreaga viaţă pentru acel copil. Nu te poţi juca aşa cu oamenii.

— Îmi pare rău, Karin, însă nu crezi că şi tu mi-ai cam forţat mâna în ultimele săptămâni?

— Nu ţi-am forţat mâna. Să dai copilul era cea mai înţeleaptă alegere!

— Aşa am crezut şi eu. Chiar am crezut. Însă m-am înşelat.

Karin lăsă braţele în jos. Simţi cum amorţeşte şi nu încercă să se împotrivească acelei senzaţii. Nu se putea gândi la vreo modalitate în care să încheie acea discuţie într-o notă victorioasă; era ca şi când scenariul fusese deja scris, iar ea nu avea nimic de spus.

Nu mai suporta să o vadă nici măcar o clipă pe sora ei. Ieşi din dormitorul Lanei, trecu pe lângă pungile cu mâncarea pentru Ziua Recunoştinţei care nu va mai fi folosită şi nu privi în urmă.

Lana îşi auzi sora plecând, îi auzi maşina pornind şi îndepărtându-se. Se sprijini de perete, încercând să-şi liniştească plânsul. Încă de când erau mici, Karin fusese întregul ei univers – sora, mama, prietena ei. În copilărie îşi desenaseră tatuaje pereche cu flori, una pe braţul celeilalte, promiţându-şi că, chiar şi atunci când cerneala se va şterge, tatuajul va rămâne acolo, invizibil, unindu-le şi făcându-le identice. Aveau nevoie de acea solidaritate în casa lui Calvert. Iar Lana încă avea nevoie de ea acum.

Însă de data aceea… de data aceea se părea

că fusese ultima picătură. Habar n-avea cum să se revanşeze faţă de sora ei. De-a lungul anilor făcuse nenumărate sacrificii pentru Karin – faptul că rămăsese în Vermont se număra printre ele –, iar după toate eforturile ei de a-şi face sora fericită şi de a rămâne lângă ea, i se părea nedrept să o termine aşa.

Îşi şterse lacrimile de pe faţă şi încercă să se liniştească, dorindu-şi ca spaima să dispară. Aceea era prima dată când Lana se concentrase cu toate puterile să facă un lucru important care nu se potrivea cu dorinţele surorii ei. Însă, în loc să se simtă mândră pentru prima scânteie de ambiţie şi de independenţă adevărată, se simţea îngrozitor.

În sfârşit, făcuse ceva uimitor de bine şi de corect în viaţă şi se simţea ca şi când ar fi făcut ceva complet greşit.

Era nevoie de iertare între ele. De milă. Lana ar fi făcut orice ca să recâştige respectul şi înţelegerea surorii ei, chiar dacă nu le merita. Îşi puse mâinile pe copilul din ea şi speră să fi luat decizia corectă.

— Gene. Karin îl găsi în bucătărie, mâncând un sandviş şi citind ziarul. Ea trânti uşa în urma ei. Radioul micuţ de pe dulap trâmbiţa reclame, iar vocea crainicului se auzea tare şi plină de mulţumire. S-a întâmplat ceva.

El aruncă ziarul, se ridică în picioare şi traversă încăperea spre ea. Era îmbrăcat încă în hainele de serviciu şi nu îşi scosese pantofii. Karin

ura să-i strice un moment perfect de liniște după o zi obositoare, însă iat-o acolo, cu ochii injectaţi şi umflaţi de lacrimi.

— Ce e? Oh, draga mea… cumva… eşti…?

— Nu. Nu sunt însărcinată. Este vorba de Lana… ea… ea…

— Ce s-a întâmplat?

— A spus că nu putem avea copilul! izbucni ea, strângându-și soţul în braţe şi îngropându-şi faţa în pieptul lui.

El rămase nemişcat.

— Stai. Ia-o încet. Nu pricep.

Karin îşi frecă faţa de cămaşa lui, simţind cum nasturii îi zgârie obrajii.

— Mi-a spus că ni-l dă. Apoi s-a răzgândit. Am fost la un *pas.* Am fost atât de aproape. Iar acum am pierdut totul! Şi asta din cauza ei!

El îi prinse umerii şi o împinse în spate să o privească în ochi.

— Cumva ai *întrebat-o* dacă ne dă copilul?

Ea bâgui ceva, încercând să explice.

— Ai făcut-o, Karin? Ai întrebat-o? Da sau nu.

Ea se desprinse de el.

— Am vrut să ne salvăm căsnicia.

Chipul lui Gene rămase împietrit, ca şi când ar fi primit o palmă; mâinile îi căzură pe lângă corp şi se îndepărtă câţiva paşi de ea.

— Cine mai eşti?

— Cum adică?

— Ştiu că îţi doreşti un copil. Însă cât de mult?

Atât de mult încât să-ţi destrami familia? Atât de mult încât să-ţi manipulezi sora să-ţi dea copilul ei? Atât de mult cât să-ţi faci praf căsnicia?

Karin ridică bărbia.

— Cum adică „să-mi fac praf căsnicia”?

El tăcea.

— Gene, trebuie să faci ceva. Trebuie să mă ajuţi. Nu ştiu ce să fac.

Aştepta ca el să spună ceva, să-i spună cum să rezolve acea încurcătură îngrozitoare. Însă el zise doar atât:

— Oh, Karin. Nu cred că mai pot trece prin asta.

— Ce vrei să spui?

— Că… plec.

Ea nu fu sigură că auzise bine.

— Cum adică pleci?

— Te părăsesc.

Îşi duse mâinile la stomac; ardea sub palmele ei.

— Nu poţi pleca acum. Nu m-ai auzit? Lana nu ne dă copilul.

— Niciodată nu a vrut să ne dea copilul.

Ea se întoarse şi lovi cu pumnul în perete.

— Cumva mă *învinovăţeşti* pe mine? Mie mi se rupe inima şi tu mă învinuieşti pe mine? Ar trebui să mă ajuţi, nu să înrăutăţeşti lucrurile!

El se îndreptă iar spre ea cu paşi lenţi, dar mari. Spre şocul ei, se aplecă şi îi dădu cel mai tandru şi mai blând sărut pe care îl simţise de

multă vreme. O parte din furia ei se dizolvă, lăsând loc unei dureri adânci.

— Îmi pare rău, spuse el.

Apoi întinse mâna după geamantanul aflat lângă uşa din spate; Karin îşi dădu seama că era deja făcut. De câte ori îl văzuse acolo, fără să-şi dea seama însă până acum ce însemna? Fusese un indiciu. Unul dintre numeroasele indicii la care ar fi trebuit să ia aminte. Unul dintre numeroasele indicii pe care ea nu le remarcase.

— Aşteaptă! Nu poţi să pleci. Am *nevoie* de tine.

El îi aruncă un zâmbet plin de milă şi de remuşcare.

Karin îl prinse de mâneca de la cămaşă.

— Vin cu tine. Lasă-mi doar cinci minute să-mi fac bagajul.

— E prea târziu pentru asta.

Îşi duse o mână la frunte şi-şi adună gândurile.

— Bine. Ai dreptate. Ştii ceva? Ai dreptate. O să plecăm pur şi simplu. Haide. O să cumpărăm pe drum tot ce ne trebuie.

Încercă să treacă pe lângă el şi să iasă pe uşa din spate, însă el îi puse mâna pe braţ să o oprească. Apoi îi spuse încet:

— Am spus nu.

Îl privi, văzând zidul de granit al ochilor săi. Toată energia i se scurse din trup.

— Gene…

El se mulţumi să scuture din cap.

Buza ei de jos începu să tremure.

— Te rog, nu mă părăsi. Iubitule? Te rog?

Chipul lui se mai îmblânzi; acele trăsături de care se îndrăgostise cu atâţia ani în urmă erau aceleaşi, însă marcate de o tristeţe pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Îmi pare rău pentru tot. Numai te rog… îşi puse mâinile pe pieptul lui. Te rog, rămâi cu mine.

O clipă văzu o lumină în ochii lui, un ecou îndepărtat al luminii care sclipise atât de puternic în ziua în care stătuseră în faţa altarului, iar el spusese „Da”. Însă dispăru imediat, lăsând în loc doar un fior rece şi de nepătruns.

— Trebuie să fac asta, spuse el. Iar tu trebuie să mă laşi. Fac ce e corect.

Mâinile ei se desprinseră de el. În minte îi apăru o imagine a ei, a felului cum trebuia să arate în acel moment în ochii lui. În tot acel timp crezuse că ce încerca ea să facă era bine. Însă adevărul era că tot ceea ce făcuse era greşit. Se purtase urât cu el, se gândise doar la ea însăşi, la ceea ce dorea *ea,* în timp ce nevoile lui fuseseră pentru ea doar o toană. Iar cu Lana, cu propria ei soră, se purtase îngrozitor. Fusese manipulatoare şi egoistă şi, mai presus de orice, o mincinoasă; îi minţise pe toţi. Şi pe ea însăşi.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Fratele meu are o cameră în plus.

— Dar e la două ore distanţă. Cum o să faci cu

serviciul?

— O să găsesc o soluţie.

Ea abia îşi stăpânea lacrimile care ameninţau să se reverse. Era clar că nu era o decizie luată în grabă. Plănuise totul de mult.

— Pentru totdeauna?

— Sper că nu. Am nevoie de timp să mă gândesc. La fel şi tu.

Ea dădu din cap şi îşi strânse mâinile ca să le împiedice tremuratul.

— Nu face asta. Te iubesc.

El o privi o clipă, iar ea îşi ţinu răsuflarea.

— Şi eu te iubesc, răspunse el. Apoi plecă.

29 *noiembrie*

Lana stătea la masa din bucătărie, aranjând grijulie cu o pensetă un grup de panseluţe mov cu galben în poziţie perfectă, peste un cerc de flori de morcov sălbatic presate, întotdeauna îşi dorise să păstreze flori ca să le poată înrăma pe timpul iernii şi să aibă un pic de frumuseţe de primăvară chiar şi atunci când pământul era îngheţat. Însă în acel an epuizase aproape toată rezerva ei de flori în jumătate din timpul obişnuit. Sorbi din ciocolata caldă şi oftă, dorindu-şi ca sora ei să fi fost acolo cu ea şi să petreacă timpul împreună, întrebându-se când vor vorbi din nou.

Se auzi soneria, aşa că se ridică încet şi cu grijă, cu mintea concentrată asupra fiecărui

junghi, cu o precizie care era mai chinuitoare decât durerea însăşi. Îl aştepta abia mai târziu pe Eli, care avea de gând să gătească la cină. Străbătu încet casa, gândindu-se că poate Charlotte se gândise să-i facă o vizită, însă Charlotte nu era atât de insistentă cu soneria precum acel vizitator.

— Vin acum! Soneria nu se oprea, iar acel sunet îi vibra până în ultimul nerv. Deschise uşa. Da?

Ron arborase un zâmbet timid, ţinând în mână câteva fire de trandafiri cumpărate de la supermarket. Vedea roşul lor tipic, care sărea în ochi chiar şi de la câţiva metri distanţă. În trecut obişnuia să înhaţe acel buchet şi să-l ducă la nas ca şi când mirosul natural n-ar fi fost complet inexistent şi înlocuit cu parfum artificial. Acum nu putea decât să-l privească şi să se întrebe ce fusese în mintea ei. Ea iubea florile de câmp. *Florile de câmp.* Şi pe Eli.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc. Ce vrei?

— Pot să intru?

Ea cântări opţiunile. Aerul care intra prin uşa deschisă era rece şi muşcător. Ninsese cu o noapte în urmă; nu mult, însă suficient cât să dea de înţeles că îi aştepta o iarnă albă. O rafală de fulgi strălucitori tăia aerul în vântul muşcător.

— Te rog? Sprâncenele sale se încreţiseră rugător.

Ea se clătină uşor pe picioare. Era slăbită şi nu putea avea o discuţie cu el în pragul uşii. Trebuia să se aşeze.

— Chiar nu pot primi vizite.

— Nu stau mult.

Ea oftă şi se dădu la o parte, simţindu-se foarte vulnerabilă când îşi privi cămaşa de noapte subţire şi albă în comparaţie cu pardesiul şi cizmele lui mari. Copilul o înghionti, răsucindu-se ca şi când ar fi fost neliniştit, iar ea îşi aşeză o mână în acel loc, alinându-şi bebeluşul în gând. Când Ron înaintă, îi dădu trandafirii.

— Nu, mulţumesc, spuse ea.

Se aşeză cu grijă pe canapea, cu o mână sub burtă şi cu cealaltă făcându-i semn lui Ron să se aşeze pe fotoliul aflat la câţiva paşi de ea. Însă el nu se aşeză acolo. Se trânti lângă ea, aproape, dar fără să o atingă. Trandafirii stăteau stângaci în poala lui.

— Nu arăţi prea bine. Cum te simţi?

— Aproape că am pierdut copilul.

— Însă… Am crezut că exact asta îţi doreşti.

— Ai crezut greşit, spuse ea.

El o privi atent. Lana nu îl cunoştea suficient de bine încât să fie sigură de expresia de pe chipul său, însă se gândi că era una de regret.

— Ascultă, vreau să-mi cer iertare. Ţi-am spus nişe lucruri oribile în ziua aceea la Wildflower Bam.

Ea îşi amintea furia şi vehemenţa din ochii lui.

Îi spusese că era o mincinoasă şi că nu-l recunoştea pe acel copil ca fiind al lui. Îi respinsese şi pe ea şi pe copil.

— M-ai făcut să mă simt îngrozitor, recunoscu ea. Ca şi când ar fi fost vina mea. Doar a mea.

El aprobă din cap, sobru.

— Chiar am crezut că a fost vina ta. Adică aşa am simţit eu. Însă asta a fost atunci. Acum, dacă mi-ai da voie, mi-aş retrage cuvintele.

— Spune-mi ce vrei.

El tresări în faţa tonului ei.

— Nu vreau să fie aşa. Să fie atât de ciudat între noi. Să ştii că o putem lua de la capăt.

— Nu o putem lua de la capăt.

— Dar eu sunt tatăl acelui copil. Nu-i aşa?

— Sigur că eşti. Gâtul i se strânse, ca şi când el şi-ar fi înfăşurat mâinile în jurul ei şi ar fi sugrumat-o. Cuvintele „bătălie pentru custodie” îi trecură prin minte. Ce vrei să spui?

— Vreau să fac parte din viaţa copilului. Poate că tu nu mă vrei înapoi chiar acum. Pot să înţeleg de ce. Însă sper să ne putem împăca. Înainte am fugit, dar acum sunt pregătit să fac ceea ce trebuie.

Ea se răsuci pe locul în care stătea, resimţind oboseala fizică şi psihică a acelei discuţii.

— Pare ca şi când ţi s-ar fi năzărit peste noapte. În ziua aceea, la Barn, erai chiar furios. Nu era doar teamă. Era furie.

— *Am fost* furios, recunoscu el. Mă prinseseşi

în capcană. Ai fi putut la fel de bine să mă pui la colţ şi să-mi lipeşti o armă de frunte.

Lana dădu din cap, cu gâtul uscat.

— Nu am cum să te conving, însă m-am luptat cu mine însumi până în momentul ăsta. Se aplecă spre ea, cu o privire rugătoare. Lana, ascultă-mă. N-am dormit azi-noapte gândindu-mă la asta. N-ar fi drept să nu-mi cunosc niciodată fiul, iar el să nu mă cunoască pe mine. N-aş putea să mă mai văd cu aceiaşi ochi.

Ea începu să tremure. Desigur, el avea dreptate. În sufletul ei îşi dorea ca pruncul ei să-şi cunoască tatăl. De dragul copilului ei, spera ca lui Ron să îi pese.

— Şi ce anume ceri de la mine? Ce vrei?

— E o singură soluţie la care mă pot gândi, spuse Ron, deschizându-şi pardesiul şi băgând mâna în buzunarul interior. Lana… Alunecă de pe canapea, lăsând trandafirii să cadă într-o parte, apoi îşi lăsă întreaga greutate pe un genunchi. Mă gândesc de ceva vreme la asta. E alegerea ta dacă spui da sau nu. Însă dacă vrei ca acel copil să aibă un tată adevărat, un tată care să-l iubească şi să facă tot ce poate pentru el, vreau să fiu acolo. Pentru copil şi pentru tine.

Lana rămase nemişcată, fără să poată scoate o vorbă. Se gândi la propria ei mamă, la momentul în care Calvert o ceruse de soţie, iar Ellen spusese da. Oare acel moment de răscruce din viaţa lor fusese unul frumos, unul care îi ameţise pe

amândoi cu nerăbdarea viitorului? Sau fusese aşa, un amestec complicat de uşurare, plăcere şi – trebui să recunoască – resemnare?

Îşi duse mâna la piept.

— Oh, Ron. Ştiam că eşti un om bun.

El îşi îndreptă privirea în altă direcţie.

— Asta înseamnă că spui da?

— Asta e ceea ce vrei cu adevărat?

— Desigur. Se răsuci ca şi când l-ar fi durut să stea într-un genunchi. Însă, vreau să zic, cumva am crezut că tu n-o să vrei…

Ea îi luă inelul din mână şi îl privi lung. Era un inel ostentativ, cu un diamant mare în mijloc şi cu fire împletite din aur alb. Nu semăna deloc cu inelul pe care i-l arătase Eli, cel pe care îi promisese că i-l va strecura pe deget în momentul în care ea se va hotărî. Inelul acela era uşor tocit, foarte simplu şi fermecător, un mod autentic de a rosti cuvântul „dragoste”.

Închise cutia în mână, mai sigură decât fusese vreodată. Nu ştia exact ce viaţă şi-ar fi putut făuri împreună cu Eli, nu-i spusese încă „da” pentru că simţise că era prea devreme şi pentru că nu putea să facă faţă decât unei singure schimbări importante o dată. Însă acum ştia că atunci când va veni momentul potrivit îi va spune da cu tot ce avea mai bun şi mai bucuros în ea. Nu ştia unde mai aveau loc visurile ei de călătorie în toate astea sau ce viaţă va avea cu el, însă era absolut sigură că nu dorea o viaţă fără el. Îl iubea mai mult decât

putea îndura.

Ridică privirea spre Ron, care părea uimit. Nu-şi dăduse seama că zâmbise în tot acest timp, aşa că el probabil se aştepta să-i spună da.

— Ron, vreau să fii în viaţa copilului nostru. Însă nu cred că o căsnicie falsă ne va aduce vreunuia dintre noi ceva bun. Îmi placi şi ştiu că şi tu mă placi, însă nu e dragoste.

El dădu solemn din cap, cu o privire distantă. Ea ştia cât îl costase să vină acolo şi să-i ceară mâna. Înţelegea ce era pregătit să sacrifice. Propunerea lui nu era una făcută din dragoste; era o hotărâre de a-i face un bine copilului lor şi de a se pune pe el pe locul al doilea. Într-un fel, pentru propunerea lui avusese nevoie de mai mult curaj decât dacă ar fi considerat-o femeia visurilor lui.

— Oh, Ron. Zâmbi cu blândeţe şi îl îmbrăţişă, iar el o îmbrăţişă la rândul său. Mulţumesc, spuse ea, sprijinindu-şi obrazul de umărul lui. Sunt atât de fericită că vrei să faci parte din viaţa copilului. Şi dintr-a mea. După o clipă se desprinse de el şi îi puse inelul înapoi în mână.

El oftă cu o vagă urmă de uşurare.

— Şi copilul?

Ea încercă să nu-şi arate îngrijorarea pe chip. Până atunci se gândise la ea ca la unicul părinte al copilului. Luase singură toate deciziile. Acum Ron îi cerea să fie parte din viaţa copilului. Şi, astfel, din a ei. Oare cât control era obligată să-i cedeze? Şi cât va dori el? îşi drese glasul şi vorbi cât de

calm putu:

— Vrei… o să doreşti custodia completă asupra copilului?

— Nu, dacă tu nu vrei să mi-o dai. Adică m-am gândit să îl creştem împreună, sau ceva de genul ăsta. De exemplu, dacă mi-ai da voie să-l văd în weekend?

— Poate să fie o ea.

— Poate.

Ea zâmbi uşurată. Partea mai dificilă din acea discuţie trecuse; vedea asta şi în relaxarea subtilă de pe chipul lui. Se ridică şi îi făcu semn şi lui semn să o urmeze.

— Haide.

— Unde mergem?

— Nu vrei să vezi imaginile de la ecografie?

— Ba da, răspunse el. Vocea lui părea ciudat de tânără şi de timidă. O să mă uit la poze. Însă ţin să ştii că nu vreau totuşi să fiu în sală când se naşte copilul. Dacă eşti de acord. Întreaga chestie mă sperie.

— Şi pe mine, răspunse ea. Râse şi îi strânse mâna, apoi intrară în camera alăturată.

Eli jongla cu pungile de cumpărături, încercând totodată să îşi scoată mănuşa de lână cu gura, ca să poată descuia uşa de la intrarea în apartamentul Lanei. Însă în loc să o găsească încuiată, simţi cum cheia alunecă şi se întoarce mult prea uşor. În clipa următoare, când adrenalina îi ajunsese la creier, auzi vocea ei din

sufragerie şi îi zări silueta prin perdeaua albă de la fereastră.

Nu era singură.

Acea imagine avu pentru el efectul unui pumn în stomac: Ron într-un genunchi. Şi Lana zâmbindu-i, aproape strălucitoare, privind inelul pe care îl ţinea în mână.

Trupul lui Eli îşi aminti înaintea creierului său, ca şi când acea reacţie fusese păstrată în muşchii lui tot acel timp. Simţi că se întâmpla din nou, acel moment în care deschidea uşa camerei ei de cămin în urmă cu atâţia ani. Ultimii zece ani de zâmbete prietenoase chinuite în timp ce ea îi prezenta un nou iubit. Speranţa de a-i oferi inelul bunicii lui şi siguranţa că ar fi putut la fel bine să-l întindă în gol. Fiecare zi a relaţiei lui cu ea fusese marcată de spectrul posibilităţii de a o pierde mult prea uşor. De cât de uşor s-ar fi putut îndepărta de el. Iar acea clipă sosise.

O văzu pe Lana privindu-l pe bărbatul de lângă ea, apoi îmbrăţişându-l. Eli se retrase şi aproape că se prăbuşi pe scările de beton. Strânse la piept pungile în care avea cumpărăturile, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Nu dorea să se mărite cu el, cu bărbatul care nu era tatăl copilului ei. Mesajul era cât se putea de clar.

Nu mai avea rost să aştepte. Şi nu mai avea de gând să intre din nou într-o bătălie pe care o pierdea sigur. Pomi înapoi spre maşină, lăsându-şi

furia să se transforme într-un fior dur şi îngheţat, în timp ce temperatura inimii lui scădea până la nivelul aerului rece de afară. Fusese pregătit pentru asta. Aşteptase să se întâmple. Nu va mai pierde timpul derulând din nou scena în minte, încercând să descifreze ceea ce văzuse sau nu văzuse. Dacă se îndoia de el însuşi, nesiguranţa n-ar fi făcut decât să-i sporească durerea.

Vântul se înteţi, suflând cu putere împotriva întregului său trup, o rafală îngheţată trecându-i prin blugi. Însă nu îşi aplecă nici fruntea, nici umerii. Rămase drept, îngustându-şi ochii înlăcrimaţi, şi îşi continuă drumul.

Decembrie

Lumânărica: O plantă sălbatică înaltă, ce creşte pe marginea străzilor şi poate ajunge la un metru şi jumătate. A avut multe denumiri, însă romanii îi spuneau *candelaria.* Mănunchiurile ei de flori erau uscate, înmuiate în grăsime, apoi aprinse, dând lumină în perioadele cele mai întunecate ale anului.

3 decembrie

Eli stătea singur în sufrageria înghesuită a lui Moe, iar greutatea telefonului fără fir al lui Moe îi apăsa mâna. Privea intens tastatura, iar tastele erau lipicioase de ceea ce el spera să fi fost sifon

sau bere. Degetul lui mare trecu peste cifra 1, însă nu o apăsă.

Zile întregi se autodisciplinase. „Nu o suna, nu o suna”. Îşi repeta permanent că cel mai înţelept era să tacă. Îşi zdrobise sentimentele, se descotorosise de mila faţă de sine însuşi şi se lăsase cuprins de furie şi de sentimentul trădării. Îşi făcuse de lucru, se dusese cu Moe să bea şi să flirteze nebuneşte cu femei, iar noaptea nu se ducea la culcare şi nu închidea ochii până când nu era complet epuizat, ca să-şi împiedice mintea să umble aiurea în acele clipe periculoase de dinainte să adoarmă.

Cu o zi în urmă, îşi oferise ajutorul societăţii astronomilor amatori din Vermont. Mai erau doar zece zile până la ploaia de meteoriţi Geminids, iar el spusese că ar fi încântat să vină la mica lor adunare şi să ţină un discurs. Anunţase târziu, însă pentru că societatea era condusă de un vechi coleg de-al lui, toţi îl primiră cu bucurie. Îi plăcea ideea să plece şi să se lase distras. Locul unde se desfăşura adunarea era suficient de departe cât să fie nevoie să-şi ia o cameră la hotel, însă nu atât de departe cât să nu poată veni imediat acasă dacă era chemat.

Oftă. Comportamentul lui, dorinţa lui nu avea nici urmă de demnitate. Acel loc din inima lui care tânjea după Lana era ca întunericul, precum centrul unei găuri negre, atât de dens, încât îi înfăşură toată fiinţa, învăluindu-i nu doar

singurătatea, ci şi simţul umorului, pasiunile, nevoile lui umane de bază. Lumea, care în urmă cu două săptămâni fusese atât de vie şi de strălucitoare, devenise cenuşie.

O parte din el ar fi vrut să-i vorbească, să afle ce văzuse de fapt – sau ce nu văzuse – în acea după-amiază. Însă aceea era partea emotivă a creierului său, o parte mofturoasă, în care nu putea avea încredere şi pe care nu o putea suferi. Partea raţională a minţii lui ştia că ceea ce văzuse sau ceea ce *crezuse* că văzuse avea acelaşi efect. În clipa în care Lana întinsese mâna după acea cutiuţă atât de simplu de recunoscut, două lucruri deveniseră clare.

Primul: Nu îl respinsese pe Ron imediat. Limbajul trupului ei, postura ei, expresia de pe chipul ei, nimic din ce văzuse el nu îi sugera că nu se simţea bine sau că era îngrozită. Asta îl îngrijora. Chiar dacă propunerea lui Ron fusese în cele din urmă respinsă – nu avea de unde să ştie dacă fusese respinsă sau nu – reacţia Lanei nu fusese refuzul clar şi direct la care sperase el.

Al doilea: Realitatea zdrobitoare că, indiferent ce se întâmpla, Ron va avea mereu în comun cu Lana ceva ce Eli nu avea. Îl durea să se gândească la asta, că alt bărbat îi făcuse un copil femeii pe care o iubea el. Când urmărise să fie cu Lana, scopul lui fusese unul singur şi hotărât; nimic nu-l putuse distrage de la el. Şi aşa uitase complet de Ron. Însă acum era clar că Ron dorea un viitor cu

Lana şi cu copilul ei. Şi care era locul lui Eli în toate astea? Oare era chiar atât de patetic încât să spere că exista vreun loc, el care nu avea nimic de-a face cu cercul atât de strâns legat, format din Lana, copilul ei şi Ron?

Se juca cu telefonul în timp ce se gândea. Începuse să creadă că viitorul său cu Lana era unul al stabilităţii, al unei vieţi liniştite de familie. Chiar începuse să-l privească pe acel copil ca pe copilul *lui,* cu aceeaşi căldură şi grijă pe care le-ar fi avut dacă pruncul din pântecul ei ar fi fost al lui. Însă, la urma urmei, realitatea era alta. Copilul nu era al lui, ci al lui Ron. Îşi amintea de felul în care arătase Lana de ziua ei, felul în care Ron ieşise din dormitorul ei cu cămaşa descheiată, nasturi pe care îi descheiase *ea.* Acea imagine îl ucidea; şi atunci, şi acum. Lana îl *plăcuse* pe Ron. Îl plăcuse suficient de mult încât să se culce cu el. Iar dacă Lana dorea să se mărite cu bărbatul care îi făcuse copilul… cine era Eli să încurce lucrurile sau să stea în calea lor?

Trebuia să-i lase Lanei un moment de libertate, să-şi ia amândoi un moment de libertate, ca să se asigure că-l va alege pe bărbatul pe care şi-l doreşte; nu dintr-o toană sau din instinct, ci o decizie care să fie luată o dată pentru totdeauna.

— Sună o dată.

Se întoarse, surprins să-l vadă pe Moe îmbrăcat în pantaloni sport şi cu cămaşă. Apartamentul lui era foarte dezordonat, însă

hainele lui erau întotdeauna aranjate ca ale unui star de cinema.

— De cinci minute te holbezi la telefon. Formează numărul.

Eli scutură din cap, bucuros că fusese prins, căci asta însemna sfârşitul – cel puţin temporar – polemicii sale dacă să o sune pe Lana sau nu. Acela era şi motivul pentru care prefera să se ducă la Moe în loc să stea şi să fiarbă în propriul său apartament. Măcar la Moe nu era înconjurat de amintiri la tot pasul şi putea să mai uite din când în când de nefericirea lui.

— Nu. Nu pot.

— De ce nu?

— Ce-aş putea spune?

— Îmi imaginez că după tot ce a fost între voi sunt multe de spus.

Eli oftă. Se gândi la ultimele săptămâni, imagini atât de colorate şi de vii, şi de puternice, încât îl durea să-şi amintească. Pleoapele Lanei coborând când el îi scotea bretelele sutienului. Umflătura burţii, goală şi uşor luminată în camera lui. O iubea atât de mult, o iubire chiar mai mare decât crezuse vreodată că e în stare să ofere. Şi totuşi, tocmai pentru că o iubea atât de mult trebuia să-i lase spaţiu şi să se dea la o parte.

— Ei bine, spuse Moe, luându-şi geaca de piele neagră din cuier şi îmbrăcând-o, am nişte treburi, apoi am o întâlnire, aşa că toată casa e a ta.

— Minunat, spuse Eli, fără vreo urmă de

entuziasm în voce.

— Dă o petrecere. Invită femei. Vezi dacă fata aceea cu care te întâlneai… cum o chema…?

— Kelly.

— Vezi dacă Kelly vrea să vină. Spune-i că ai nevoie de o terapie de şoc.

— E ultimul lucru de care am nevoie.

Moe îşi potrivi haina pe umeri, ridicând-o de guler.

— Spun doar că nu trebuie să stai şi să plângi. Am trecut de sute de ori prin asta. Nu cred că plănuise să vii şi să o găseşti cu motociclistul ei.

— Nu contează dacă a fost o înscenare sau nu.

— Cum îţi dai seama?

— Nu mi-a sunat telefonul în neştire ca să-mi dea de înţeles că vrea să-mi vorbească.

— Nu ştii ce gândeşte, spuse Moe.

Eli ridică din umeri.

— Nici eu nu prea ştiu ce gândesc.

— Depinde de tine. Dar cred că ar trebui să suni.

— Distracţie plăcută, spuse Eli, însă Moe deja închisese uşa în urma lui şi probabil nu-l auzi. Iar Eli rămase singur.

Aşează încet telefonul în suportul lui, întrebându-se unde era Lana, ce făcea atunci. Lana va naşte curând. Dorise să fie lângă ea în acel moment. Îl plănuiseră. Abia aştepta ziua în care urma să vină copilul pe lume, nu doar pentru că voia să ia parte la naşterea lui, ci şi pentru că

era încântat că Lana dorise ca el să fie acolo. Însă acum că se întorsese Ron… era mai firesc ca în sala de naşteri să fie tatăl copilului. Nu el.

Visurile lui privind un viitor cu ea, o familie cu ea, fuseseră atât de aproape, aproape *sigure.* Nu vorbise deschis în faţa nimănui despre viaţa pe care şi-o dorea, de teamă că, dacă e rostit cu voce tare, visul vieţii lui nu se va mai îndeplini. Şi totuşi, tăcerea nu-i adusese nimic. Doar el, telefonul şi suferinţa lui nesfârşită şi cenuşie.

3 decembrie

Lana stătea în pat, cu ochii pe pereţi. Ceasul ei deşteptător începuse să sune cu zece minute în urmă, însă nu-l opri. Pur şi simplu îi asculta zumzăitul. Nu era vreo diferenţă dacă îl oprea sau nu. Timpul se târa precum umbrele lungi ale iernii pe podea, cu orele neschimbate decât prin înălţimea soarelui pe cer.

Afară, primul îngheţ serios al anului venise rapid şi puternic. Străzile erau cufundate într-o tăcere sumbră, atât de pustii încât avea senzaţia că trăieşte în alt loc, într-o civilizaţie rece şi îndepărtată. Era greu de crezut că oraşul îngheţat şi întunecat în care locuia era acelaşi oraş care sărbătorea primăvara cu şofran şi căldăruşă. Toţi şi totul se adăpostiseră de iarna lungă. Charlotte era singurul ei canal de comunicare cu lumea exterioară. Trecea să-i aducă mâncare, pâine,

lapte, pastă de dinţi, DVD-uri şi reviste. Însă, în rest, Lana era singură.

Nu exista un moment clar în care îşi dăduse seama că Eli dispăruse. Primele câteva mesaje pe care i le lăsase pe robotul telefonului fuseseră destul de nevinovate şi de naive. Se gândea că sigur exista o explicaţie solidă că nu venise să pregătească cina şi nu sunase să-i explice de ce. Însă după aceea neliniştea care apăruse într-un colţ al minţii ei devenise tot mai puternică şi ieşise brusc la suprafaţă. Se trezise cu un nod în stomac şi cu trupul cuprins de amărăciune. Îl pierduse. Ştia.

Iar acum zăcea în pat, simţindu-se ca şi când oasele ei se transformaseră într-un plumb greu şi o ţintuiau de saltea. Se răsuci în pat, trăgând copilul după ea. Acesta se împotrivi, lovind-o din nou, apoi se linişti. Ştia că îi simţea durerea şi dorul din suflet. Patul ei era gol fără Eli. Şi inima ei la fel.

Până atunci nu-şi dăduse seama de cât de mult se schimbaseră dorinţele ei. Începuse să se gândească cu nerăbdare la viaţa ei cu Eli şi copilul. Îşi imagina cum toţi trei sunt fericiţi, înfloritori, trăindu-şi viaţa. Însă era mai mult decât dorinţa unui vis. *Se baza* pe acel viitor. Avea nevoie de el. Iar acum dispăruse.

Pe noptieră avea o scrisoare trimisă de Eli, o foaie cu marginea zdrenţuită dintr-o agendă, pe care erau scrise puţine cuvinte. Îi spunea ce se

întâmplase. Că o văzuse cu Ron. Şi chiar dacă nu rămăsese să vadă dacă acceptase sau nu propunerea lui Ron, ceea ce văzuse îl făcuse să plece. Tonul scrisorii era destul de direct, însă dincolo de el simţea durerea din sufletul lui Eli. Fusese supărător să îl vadă pe Ron cerând-o de soţie, însă asta îi stârnise temeri mai adânci şi mai puternice.

Putea citi printre rânduri: nu ştia dacă mai putea avea încredere în ea. Se întrebă din nou şi din nou dacă exista vreo metodă în care să-i dovedească. Îşi imagina cum îl sună şi îi cere să vină la ea acasă pentru că ea nu putea să iasă, apoi cum lămureşte lucrurile. Însă şocul descoperirii că el nu mai avea încredere în ea, acum când ea se încredea în propria ei persoană… o durea.

Ar fi putut să-i răspundă la scrisoare, să-i spună: „Bineînţeles că nu îl vreau pe Ron. Te vreau pe tine”. Însă îndoielile lui erau atât de puternice, aveau o forţă atât de mare, încât Lana simţea că nu câştiga mare lucru dacă-l deranja cu aşa ceva. Relaţia lor era mult prea slabă, iar ea nu-şi dăduse seama de asta. Îndoielile lui nu erau neînsemnate, trecătoare şi inconsecvente; se raportau direct la ceea ce era ea, la ceea ce *credea* el că era ea, iar asta era înspăimântător.

Simţi copilul răsucindu-se uşor în ea. Acum îşi simţea burta diferit, o presiune atât de joasă şi atât de puternică, încât era ca şi când ar fi trebuit

să ţină constant bebeluşul la locul lui cu propriii muşchi. Zile întregi după întoarcerea ei din spital, Eli fusese lângă ea, fără să-i pese de părul ei ciufulit, de mâinile şi picioarele umflate, de cearcănele pe care i le lăsase oboseala sub ochi. Vorbiseră despre ziua în care ea va naşte; făcuseră planuri pentru acea zi şi întocmiseră o strategie pentru toate manevrele, cu precizia unor generali. Era mai mult decât pregătirea pentru venirea pe lume a unui copil; era ca şi când ar fi pus bazele unui viitor împreună. Însă acum Eli spunea că amândoi au nevoie de timp să se gândească. Îi spunea să o sune dacă avea nevoie de ceva, că urma să plece, însă nu departe. Dar faptul că îl putea suna în caz de urgenţă nu însemna nimic dacă nu-l putea suna şi fără motiv. Simţea oferta lui de ajutor ca pe un premiu de consolare.

În doar câteva săptămâni, copilul va fi gata să apară pe lume. În schema întreagă a vieţii ei, trei săptămâni erau doar o picătură într-un ocean. Însă acum singurătatea transforma minutele în ore interminabile. Lumina soarelui se schimba imperceptibil, centimetru cu centimetru, iar oraşul îşi ridica gulerul şi îşi încleşta fălcile în frigul de-ţi îngheţa oasele al iernii. Lana zăcea singură în patul ei şi îşi freca burta, spunându-i copilului ei poveşti despre vremuri mai bune ce urmau să vină. În mitologia greacă, primăvara venea atunci când Persefona avea voie să plece din lumea de

dincolo să-şi viziteze mama; bucuria revederii lor aducea înapoi florile pe pământul sterp. Lana crezuse întotdeauna că povestea primăverii va fi povestea mamelor şi fiicelor, a regăsirii lor. Îşi sărută vârful degetelor şi le apăsă pe burtă, jurând că totul va fi bine dacă apucau primăvara.

7 decembrie

Karin bătu la uşa surorii ei, pentru prima dată după ani întregi. Apoi, pentru că ştia că Lana nu trebuia să se ridice să răspundă, întoarse cheia în broască. Înăuntru, bucătăria zăcea în dezordine, tăcută şi slab luminată. Perdelele de dantelă de la ferestrele micuţe ale Lanei erau trase, scăldând camera în lumina albă a iernii, strălucitoare şi rece în egală măsură. Se îndreptă spre camera Lanei cu sentimentul ciudat că acea casă fusese abandonată cu mult timp în urmă.

O văzu pe Lana sprijinită în pat. Nu dormea, însă, când întoarse capul, privirea ei nu avea acea vioiciune care arăta că era complet trează. Părul i se îngrăşase de la atâtea zile în care nu se spălase, iar pielea ei era obosită şi fără strălucire. În cameră era un televizor, dar era oprit. Karin se cutremură. Sora ei, atât de puternică şi de luminoasă după întoarcerea de la spital, se veştejea.

— Ştiu, arăt îngrozitor, spuse Lana. Nu trebuie să-mi spui.

— Arăţi… Ochii lui Karin se umplură de lacrimi. Lana era cea mai frumoasă priveliştе pe care o avusese în faţa ochilor de zile întregi. Mi-a fost dor de tine.

Lana dădu din cap. Vocea ei era rigidă şi spartă.

— Mă bucur că ai venit.

— Cum te simţi?

— Mi-a fost şi mai bine.

Karin privi în jur; hainele zăceau în maldăre pe podea, un teanc de vase murdare, pahare cu urma de la lichidul evaporat cu zile în urmă.

— Ce se întâmplă aici? De ce nu a făcut Eli curat?

Lana ridică din nou privirea în tavan, iar Karin îşi dădu seama că zăcea aşa de ceva vreme. Tăcu suficient de mult cât Karin să aibă timp să privească în jur, să-şi dea seama că nicăieri nu era vreo urmă de Eli; cărţile, hainele şi alte lucruri pe care se aşteptase Karin să le vadă lipseau. O privi îngrijorată pe Lana.

Când Lana vorbi în sfârşit, vocea ei era obosită şi lipsită de viaţă:

— A plecat.

Karin se aşează uşor pe marginea patului Lanei, simţind cum se lasă sub ea. Îşi amintea grija de pe chipul lui Eli la spital, de frustrarea lui că nu putea face mai mult. Ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a părăsit, spuse Lana. O să-ţi dau mai

târziu detaliile. Când o să fiu în stare. Acum aş vrea să oprim discuţia aici.

Karin oftă.

— Dacă ştiam, veneam mai curând. Cine a avut grijă de tine?

— Charlotte mai trece. Când poate.

Karin dădu din cap.

— Şi nu mi-ai cerut mie ajutorul pentru că ai crezut că sunt furioasă.

Scânteia de speranţă din ochii Lanei fu mai mult decât putea Karin să îndure.

— Nu eşti furioasă pe mine?

— Nu. Şi… acum şi eu sunt singură.

— Nu înţeleg.

— Gene a plecat o vreme. Luăm o pauză.

Ochii Sticloşi ai Lanei deveniră mai atenţi.

— Oh, Kari. Îmi pare rău.

— Nu. Să nu-ţi pară. A făcut ce trebuia. Se opri, simţind pentru prima dată în două săptămâni că urma să facă ceva cu adevărat corect. Se gândise foarte atent la cine era ea, la ce făcuse şi la ce dorea de la viitor. Venise vremea să o pornească pe un drum nou. Şi dorea ca sora ei să fie lângă ea atunci. Am fost îngrozitoare. Şi am făcut multe greşeli. Faţă de el. Şi faţă de tine.

— Nu trebuie să…

— Vreau. Te rog. Lasă-mă să-mi iau piatra asta de pe inimă. Karin luă mâna Lanei. Am fost atât de fixată pe ideea de a-mi face o familie, încât am uitat complet de familia pe care o am deja. Ţi-am

forţat mâna să-mi dai copilul. Nu-mi dădeam seama cât de disperată eram. Cât de atentă doar la mine însămi. Iar voi aţi avut cel mai mult de suferit, din păcate. Tu şi Gene. Deci îţi datorez scuze. Îmi pare rău. Nu pot schimba ce-am făcut. Însă îmi pare rău. Chiar îmi pare.

Ochii Lanei erau umezi.

— Amândouă ştim că eu sunt cea care trebuie să-ţi ceară scuze ţie.

— Trebuie să faci ceea ce e corect pentru tine şi copilul tău. Şi, sincer, Lanie, chiar cred că o să fii o mamă extraordinară. Aiurită, însă extraordinară.

Lana zâmbi şi se întinse spre Karin s-o îmbrăţişeze. Karin simţi căldura braţelor surorii ei şi îşi lăsă capul pe umărul Lanei. Tandreţea pe care o simţea faţă de sora ei era plină de căldură. Era atât de uşor să îşi iubească sora, sau pe Gene, sau pe oricine. Dragostea, în forma ei cea mai pură, venea atât de natural, fără complicaţii. Simţea că puterea şi fermitatea ei sunt înrădăcinate în ea şi ştia că dragostea pentru familia ei n-ar putea fi compromisă niciodată. Relaţiile erau întotdeauna dificile, cu suişuri şi coborâşuri, cu schimbări provocate de vise, contexte şi timp. Şi totuşi, Karin se simţea ca şi când în toate ar fi existat o unitate, o uniformitate. Dragoste ca o stâncă. Iar asta făcea ca toate suişurile şi coborâşurile să pară uneori prosteşti la suprafaţă.

— Îţi mulţumesc că ai înţeles, spuse Lana.

— Îmi pare rău doar că a durat atât.

Karin se retrase din îmbrăţişare; de săptămâni întregi nu se simţise atât de bine. Încă mai avea mult de lucru până să înţeleagă cu adevărat, însă se apropia de ceva. Doar că nu ştia exact de ce. Privi în jur în cameră şi începu să se gândească la cum să facă ordine.

14 decembrie

Lana stătea pe marginea patului când auzi vocea lui Calvert, după ce Karin îl conduse în sufragerie – replicile lui rostite prea tare, mult prea politicoase – şi şi-l imagina privind în jur după ce păşi înăuntru, uitându-se la obiectele *i* neasortate din cameră. Se privi în oglinda dormitorului, f simţind şi văzând în ea o oglindire a neliniştii lui, însă era sigură de ceea ce trebuia să facă.

În ultima săptămână, ea şi Karin petrecuseră mult timp împreună. Şi vorbiseră mult despre copilăria lor, scoţând la iveală toate amintirile, bune şi rele. Până atunci, Lana nu dorise să discute despre acele momente pe care se străduise atât de mult să le uite. Însă, cumva, acele conversaţii nu îi adânceau răni pe care şi le făcuse singură. În schimb, o apropiau tot mai mult de sora ei, în faţa căreia apărea precum un egal, vindecându-se şi devenind capabilă să se

controleze.

Cu o zi în urmă, în mijlocul unei discuţii despre felul în care îşi tratase Calvert chiriaşii, Karin o convinsese pe Lana că trebuia să vorbească cu tatăl lor. Când Lana leşinase la Wildflower Bam, Calvert fusese cel care chemase ambulanţa şi rămăsese lângă ea, alinând-o şi spunându-i că totul va fi bine. Înhăţase un hanorac dintr-un raft şi i-l pusese sub cap, apoi găsise o pătură brodată cu care o protejase împotriva frigului. Cel puţin îi datora nişte mulţumiri.

Ieşi încet din dormitor, concentrată dureros asupra presiunii dintre picioarele ei. Simţea că acum copilul împingea în jos, călcâiele lui mici bătându-i uşor pe diafragmă. Avea senzaţia că îşi purta copilul în pântec la fel cum l-ar fi purtat în braţe; chiar şi cea mai uşoară greutate devenea obositoare după prea mult timp. Să fie însărcinată nu mai era doar una dintre funcţiile corpului ei, ci devenise cea mai importantă dintre ele. Copilul era nerăbdător să se nască, iar ea îl alina zilnic, spunându-i: „Încă puţin”.

Ochii lui Calvert se măriră de îngrijorare când Lana apăru în sufragerie. Părea nelalocul lui printre tapiţeriile viu colorate şi sariurile care împodobeau încăperea. Era îmbrăcat mai frumos decât îl văzuse de multă vreme, îşi pieptănase pe spate părul care-i mai rămăsese; Lana vedea încă urmele dinţilor de la pieptene.

— Uite-o, spuse Karin, iar Lana îşi dădu seama

că şi ea era puţin neliniştită. Poate ar fi bine să vă las singuri.

Lana se aşează pe fotoliu în partea opusă a camerei, iar Karin plecă. În acea zi chiar se îmbrăcase, însă simţea că blugii de gravidă şi puloverul albastru o strâng şi îi provoacă mâncărimi.

— Salut, Calvert.

— Lana. Se răsuci incomod în scaun. Cum te mai simţi?

— Rezist, răspunse a.

— Îţi place să… ştii tu?

Ea îşi forţă un zâmbet.

— Îmi place foarte mult. Mi-ar plăcea să mai *fiu* însărcinată pentru încă vreo două săptămâni cel puţin. De dragul copilului.

Se lăsă pe spate ca să-şi potrivească burta şi îşi prinse mâinile. Îi plăcea faptul că tatăl ei chiar părea interesat de sarcina ei, că se gândise să o întrebe dacă îi *plăcea* cum se simţea. Era o consolare plăcută din partea unui bărbat căruia în trecut nu părea să-i pese prea mult de ceea ce-i plăcea sau nu-i plăcea.

— Ţi-am adus asta, spuse el, luând geanta de lângă el şi scoţând un cadou micuţ. Karin mi-a spus că, după tot ce s-a întâmplat, nu ai reuşit să organizezi o petrecere în cinstea copilului. Sper să-ţi placă.

Ea luă cadoul. Era împachetat în hârtie galbenă mată, de pe care îi zâmbeau răţuşte.

— Nu era nevoie…

— Eh, mă rog… am făcut-o, răspunse el.

Lana îşi trecu degetul mare pe sub o bucăţică de scotch şi desfăcu hârtia. Înăuntru era un set de cultivare a unei grădini pentru copii. Era mult prea avansată pentru un nou-născut. Însă probabil Calvert văzuse culorile vii şi instrumentele de grădină minuscule, iar asta îl inspirase.

— Ştiu ce simţi pentru flori… spuse el.

Ochii ei se umplură de lacrimi, însă şi le reţinu, căci îşi amintea mult prea bine momentul în care el îi dăduse un fir de sporul-casei şi îi arătase pentru prima dată ce erau florile. Oare îşi dădea seama cât de mult însemna încă pentru ea acel moment? Lăsă uşor setul de grădinărit în poală.

— De ce m-ai făcut? întrebă ea.

— Poftim?

— Înţeleg de ce ai făcut-o pe Karin… pentru că a fost o întâmplare. Dar de ce şi pe *mine?* De ce nu te-ai oprit la unul?

Calvert trase adânc aer în piept, apoi oftă.

— Vezi tu, Karin nu a fost chiar o întâmplare.

— Poftim…?

El se răsuci în scaun, părând că încearcă din greu să îşi fixeze privirea în alt punct decât pe chipul Lanei.

— Eu şi mama ta eram… eram tineri. Şi proşti. Cochetam cu ideea de a ne căsători şi a avea copii. Aşa că, brusc, n-am mai avut grijă.

Lanei nu-i venea să creadă ce auzea.

— Deci Karin a fost programată?

— N-aş spune chiar aşa, răspunse el. De fapt, niciunul dintre noi nu s-a gândit că Ellen chiar va rămâne însărcinată. Ne plăcea pericolul în sine. Îmi dau seama că Ellen le-a spus tuturor că sarcina fusese o întâmplare, în cazul în care divorţam. Însă pe vremea aceea simţeam că îi provocăm pe zei sau ceva de genul ăsta. Iar când Ellen chiar a rămas însărcinată, ţin minte că m-am simţit… bine. Însă m-am şi speriat.

Lana îşi muşcă buza pe interior, fără să ştie exact ce să spună. Nu şi-l putea imagina pe bărbatul care stătea în faţa ei ca pe un om vesel şi nesăbuit, care provoca soarta. Mereu păruse insensibil, resemnat la orice i-ar fi oferit soarta. Cel puţin, aşa părea când se mutaseră cu el. Mereu le tolerase, însă nimic mai mult.

— Atunci, dacă ea nu a fost chiar o întâmplare, de ce m-aţi făcut şi pe *mine?*

Calvert făcu o grimasă, şi riduri adânci îi înconjurară gura.

— A fost în mare parte ideea mamei tale. Şi mă tem că n-a primit un tratament prea bun. Mi-a spus că mai vrea un copil, aşa că ce puteam să fac?

— Tu nu mai voiai un copil?

— Nu. Însă am făcut cum a vrut ea.

— Ai fi putut s-o refuzi.

— M-am gândit că, dacă aş mai avea un copil,

aş fi fericit.

Lana nu putea să ignore mila pe care o simţea faţă de el.

— Şi ai fost fericit?

— Cred că nu, răspunse el gânditor, cu o oarecare tristeţe. Nu eram potrivit să am o familie. Să fiu tată. Însă nu îţi dai seama tot timpul de lucrurile astea când eşti tânăr. Şi am făcut o greşeală.

Lana răsuci în mâini setul pentru grădinărit, făcând ca lalelele şi narcisele strălucitoare să îşi amestece culorile. Tatăl ei vedea ideea de părinte cu alţi ochi decât ea. Motivele pentru care avusese el copii treceau dincolo de simpla dorinţă de a fi părinte. Dorise ca Lana şi Karin să rezolve o problemă; Karin trebuia să fie elementul palpitant care ţinea în viaţă o poveste de dragoste între doi tineri. Iar Lana trebuia să fie lanţul care să împiedice destrămarea unei căsnicii eşuate.

Însă Lana dorea copilul doar pentru el însuşi. Dorea să caute bucuriile vieţii alături de fiul sau fiica ei, care să-i împărtăşească fericirea. Şi, poate, dacă făcea lucrurile cum trebuie, să ajungă să fie considerată nu doar *mamă,* ci şi *prietenă.* Nu renunţase la visul ei de a călători; nici pe departe. Însă spera ca într-o zi, când va merge prin lume, copilul ei să o însoţească. Pe măsură ce treceau lunile, acel copil devenise o parte importantă şi intrinsecă a materialului din care era croit viitorul, tot mai legat de visurile ei şi, în

acelaşi timp, de trupul ei.

Calvert îşi frecă palmele de coapse, ca şi când ar fi transpirat. Privirea îi rămăsese pironită pe mâini. Cuvintele sale păreau măsurate şi gândite când vorbi în sfârşit.

— Tu şi Karin aţi crescut foarte bine. Nu datorită mie. Adică, eu v-am ignorat. Ştiu că am făcut-o. Am crezut că soarta mea fusese prea nedreaptă şi m-am răzbunat pe voi.

Lana tăcea, uimită de felul simplu în care recunoştea că greşise. Ştia că avusese nevoie de curaj ca să îşi poată ceară iertare atât de firesc. Îl respecta pentru asta.

Îşi ridică spre ea privirea ochilor albaştri ca gheaţa.

— Nu îţi cer să uiţi totul peste noapte. Însă aş dormi mult mai bine dacă mi-ai spune că mă ierţi. Dacă poţi.

Ea dădu din cap şi reuşi să zâmbească. Iertarea îi copleşea sufletul cu uşurinţa cu care respira. Îşi dădu seama că aşteptase de mult acea clipă.

— Mi-a trecut, spuse ea. De tot. Ce a fost a fost.

— Mulţumesc, răspunse el.

Ea se bătu uşor pe burtă, fără să-şi dea seama exact ce face.

— Iar acum ce ai de gând?

El ridică din umeri.

— Poate o să mă mai învârt pe-aici până se

naşte copilul. Dacă îmi dai voie.

— Şi unde stai?

— Karin i-a luat pe poliţişti de pe capul meu, aşa că m-am întors la Madison. Şi lucrez. Am obţinut o slujbă la o clădire de birouri. Paznic.

Lana înghiţi.

— Deci o să mai rămâi pe-aici?

— O vreme. Însă m-am gândit că poate ar fi bine să învăţ să conduc o camionetă. Cred că m-aş descurca la drum deschis.

Lana zâmbi.

— Deocamdată mă bucur că eşti aici. Vreau ca micuţul să te cunoască.

— Mulţumesc, spuse el, coborând privirea.

21 decembrie

Interiorul cabinetului obstetricianului era ciudat de tăcut în comparaţie cu zumzetul din sala de aşteptare. Karin o însoţise pe sora ei la programarea de treizeci şi patru de săptămâni, iar acum Lana stătea pe masa de examinare, hârtia albă încreţindu-se pe sub halatul ei subţire. Sub lumina puternică din tavan, Karin o privea pe Lana care răsufla apăsat, burta ei ridicându-se şi coborând ca un val.

— Cât mai am? o întrebă Lana pe asistentă. Îmi puteţi spune?

Asistenta cu chip frumos, în formă de inimă, zâmbi.

— E greu de zis. Te-ai dilatat cu doi centimetri şi colul uterin s-a scurtat cu aproape 40 la sută.

Încă mai ai.

— Mă doare din când în când spatele, spuse Lana. Mi-e teamă că sunt contracţii.

— Ar putea fi. Dacă apar la intervale de zece minute, atunci trebuie să mergi la spital la consultaţie. Altfel, trebuie doar să rămâi fermă pe poziţii.

— Sigur? întrebă Lana.

Asistenta râse, cu o uşoară urmă de milă în privire, apoi o bătu pe Lana pe umăr.

— Mamele aflate la prima sarcină aleargă la spital la primul semn de travaliu. E ceva obişnuit. Însă ai timp. Ai *mult* timp. Crede-mă. Cu primul copil am avut un travaliu de treisprezece ore. Însă când ţi se rupe apa trebuie să vii imediat la spital. Ai înţeles?

— În regulă, spuse Lana. Cred că sunt doar puţin neliniştită.

— Toate proaspetele mame sunt. Relaxează-te.

— Ar mai trebui să ştim ceva? întrebă Karin. Ceva ce nu are voie să facă?

— Mai are încă vreo şase zile de odihnă la pat. Apoi, pe cât rezistă, poate face ce vrea. Se întoarse să o privească direct pe Lana şi îi făcu cu ochiul. Chiar poţi să faci iar sex.

Lana zâmbi trist.

— Nu cred că se va întâmpla.

Karin ar fi râs, însă ştia cum se simţea de fapt Lana. Ea vorbise cu soţul ei doar de câteva ori după ce plecase, cu toate că stătea în fiecare

noapte lângă telefon, cu mâna pe receptor, stăpânindu-şi cu greu impulsul de a suna. Spusese că are nevoie de spaţiu, iar ea îşi jurase că i-l va oferi. Iar după ce vorbea cu el, închidea simţindu-se şi mai îndepărtată de el ca până atunci.

După ce se îmbrăcă, Lana părăsi cabinetul cât de repede putu, lăsând-o acolo pe Karin doar cu asistenta de lângă chiuvetă. Privi afişele din jur cu sistemul reproducător şi imagini ale evoluţiei sarcinii şi toate acele ilustraţii medicale de neînţeles, care o făceau să se gândească la imaginile lui Ripley din *Crezi sau nu.* Privirea lui Karin rămase asupra unui afiş cu evoluţia fătului, care arăta felul în care se dezvoltă copilul de la o pată abia vizibilă, redată cu detaliile unei miniaturi, până la o adevărată operă de artă.

Se gândi că acela ar fi putut fi momentul *ei.* Că s-ar fi putut afla acolo pentru propriul ei copil.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă asistenta, ridicându-şi politicos sprâncenele subţiri.

Karin făcu o pauză, blocată într-un fel ciudat de acea întrebare.

În tot acel timp crezuse că singurul ei scop în viaţă era să fie mamă. Devenise obsedată de asta, îşi dădea seama acum. Însă identitatea ei era mai cuprinzătoare de atât. Absenţa lui Gene o obligase să-şi dea seama de un lucru: rolul ei pe lume era foarte important pentru cei din jurul ei, chiar dacă ea nu avea propriul copil.

Nu avea nevoie de un fiu sau de o fiică pentru

a se simţi întreagă. Sigur, îşi dorea o familie. Mereu îşi va dori. Însă niciodată nu-şi va mai pune în pericol familia pe care o avea deja pentru o familie care era doar un vis de-al ei. *Dorea* copii. Avea *nevoie* de soţul ei. Acum nu-i mai rămânea decât să-i arate, cumva, ceea ce aflase.

Zâmbetul asistentei era puţin forţat.

— V-am întrebat dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Răspunsul veni dintr-un loc tăcut şi liniştit din adâncul ei.

— Nu, răspunse ea. Nu am.

24 decembrie

Eli stătea pe verandă, privind peisajul de ţară, în timp ce un strat subţire de zăpadă lucea pe pământ în întunericul nopţii. Auzea râsetele vesele din interiorul casei din spatele lui. Câţiva prieteni vechi cu care se regăsise la o întrunire despre meteoriţi îl invitaseră la cină, iar el fusese bucuros să se ducă. Însă după o vreme, printre adulţii veseli care beau vin condimentat, copiii care se târau în patru labe până la masa din sufragerie şi platouri întregi cu torturi festive, prăjituri şi plăcinte, îşi dădu seama că inima lui scotea un strigăt de durere. Trebuia să fugă măcar o clipă. Aşa că se scuzase.

Pe verandă, aerul era dureros de rece şi mirosea a zăpadă şi a fum de lemne, însă primi cu

bucurie acel frig. Îşi împinse adânc mâinile în buzunarele blugilor, iar când oftă, respiraţia lui fu groasă ca fumul. Deasupra, cerul părea mai înalt şi mai nesfârşit ca de obicei, stelele străpungând distanţa uimitor de neagră a spaţiului. Vara avea aerul cald şi ceaţa prietenoasă, însă iarna… iarna aducea *asta*: o claritate însoţită întotdeauna de o răceală dură şi nemiloasă.

Auzi râsul unei femei şi se gândi la *ea.* Mereu *ea.* Nici nu îl sunase, nici nu îi trimisese vreun e-mail, aşa cum sperase el. Nimic care să-i arate că ar fi vrut să-l vadă sau să-i vorbească.

— Hei, omule! Clem, prietenul său de la universitate, veni lângă el pe verandă şi îl bătu vesel pe spate. În liniştea nopţii, cizmele lui făceau zgomote înăbuşite pe plăcile de lemn. Ce faci? îngheţi aici!

Eli se întoarse spre el şi zâmbi.

— Aveam nevoie de aer.

Clem îşi trecu braţul pe sub o grindă subţire a verandei, testându-i puterea cu greutatea lui. Peste cămaşă purta o vestă groasă de vânătoare, care nu prea îi ţinea de cald, însă nu părea că se grăbeşte să se întoarcă.

— Îmi pare rău de dovleac.

— E în regulă, spuse Eli, privind pata portocalie de pe cămaşa lui.

— Melly a mea e destul de sălbatică. O să-mi facă multe necazuri.

Eli râse. Fiica cea mică a lui Clem avea o

privire de drăcuşor, păr drept şi negru şi ochi verzi jucăuşi. Era energică, iar Eli o plăcea, chiar dacă îi mânjise cămaşa cu plăcintă.

Clem îşi drese glasul.

— Mă gândeam că deja o să fii în drum spre Burlington, căci Crăciunul e aproape.

Eli tăcea, căci nu ştia prea bine ce să spună. Lovi podeaua verandei cu vârful cizmei. Era atât de frustrat de cum era viaţa lui în acel moment, încât nu prea avea chef să vorbească despre ea cu voce tare.

— Ştii cum e. Pur şi simplu, trebuia să iau pauză o vreme.

— De ce?

Eli tăcu, gânditor.

— Nu ştiu. Să îmi dau seama dacă viaţa mea va fi la fel când o să mă întorc.

— Te înţeleg, spuse Clem.

Eli îl privi. Fuseseră foarte apropiaţi, dar pierduseră legătura după ce Clem se mutase aici, departe, la vest de Burlington, împreună cu familia. Însă Eli simţi nevoia să îi spună lui Clem ce i se întâmplase în ultimele două luni.

Povesti cât putu el de bine, simplificând pe parcurs, micile suişuri şi coborâşuri transformându-se într-un arc mai mare şi mai bine conturat. Ca să nu pară prea emotiv în timp ce vorbea, pretinse că era povestea altcuiva.

După ce termină, Clem scutură un pic din cap, cu un zâmbet neîncrezător pe chip.

— Deci lasă-mă să înţeleg. Habar nu ai dacă o să se mărite sau nu cu tipul acela? Clem râse tare şi îl bătu pe Eli pe spate. Omule, eşti în rahat.

— Mie-mi spui, aprobă el. Şi, într-un mod ciudat, se trezi râzând şi el. Îşi dădea seama că se simţea bine să vadă prin ochii lui Clem cât de stupidă părea situaţia în care se găsea el.

— Ai cunoscut-o pe soţia mea, spuse Clem, mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

— Da, e minunată.

— Ştii că era bolnavă atunci când am cunoscut-o? Avea boala Lyme şi încă în stadiu avansat. Şi, omule, trebuia să mă fi văzut. În două săptămâni nimeni nu ştia mai multe ca mine despre boala Lyme. Am lucrat împreună luni întregi, am căutat moduri să o înfrângem sau măcar să o facem suportabilă. Apoi, după multe zile, a început să se simtă mai bine. Şi imediat ne-am despărţit.

Eli îl privi atent pe Clem, îi privi sprâncenele groase şi ţepoase. El şi soţia sa păreau atât de fericiţi, atingându-se mereu pe umăr sau mână. Mereu legaţi unul de altul. Era greu să şi-i imagineze despărţiţi.

— Dar se pare că v-aţi rezolvat problema, spuse Eli.

— Da, după ce nu am mai fost eu idiot.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— M-am speriat. Eram cam aşa: „Acum că nu mai eşti bolnavă, pentru ce mai ai nevoie de

mine?” înţelegi ce vreau să spun?

Eli era tăcut, căci îşi dădea seama încet, încet. Rămaseră o vreme aşa, fără să scoată o vorbă. Începuseră să cadă fulgi uşori, care sclipeau în nuanţe de roşu, verde şi galben în luminile înşirate de-a lungul verandei.

Clem expiră adânc, lăsând afară un abur alb şi des.

— Haide, rosti el într-un târziu, vii înăuntru?

— Imediat, spuse Eli.

— Stai liniştit, replică Clem. Provizia de lapte de pasăre e destul de mare.

Eli inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul rece, greu şi răcoritor precum apa cu gheaţă. Fulgii sclipeau în întuneric şi dispăreau la contactul cu pământul, iar din interior se auzi altă rundă de râsete ce acoperea sunetul de flaut şi chitară. Ar fi vrut asta pentru el însuşi: familie, prieteni, râsete, dragoste.

Îşi dădu seama că îl înfricoşase să creadă că Lana nu avea nevoie de el. Îi plăcea când avea nevoie de el, când putea să-i ofere ceva ce altcineva nu putea. După ce Ron dispăruse, iar ea rămăsese singură, se simţea sigur de rolul său: acela de a o sprijini, de a fi acolo pentru ea, de a fi tot ce avea ea nevoie. Însă după ce Ron îşi făcuse apariţia din nou, iar el fusese pus brusc în faţa posibilităţii de a nu mai fi necesar pentru ea… şi asta îl scosese din minţi de spaimă.

Pe cerul senin de deasupra, o stea căzătoare

îşi făcea drum în jos, lăsând în urmă o dâră de alb, iar inima lui îşi puse dorinţa cu mult înainte ca mintea lui să o conştientizeze. I se părea un semn bun.

Mâine se va întoarce. Voia să fie cu ea de Crăciun. Poate că Lana nu mai avea nevoie de el, poate că, de fapt, nu avusese niciodată, însă nu-i rămânea decât să spere că *îl dorea* măcar pe jumătate la fel de mult pe cât o dorea el pe ea. Atunci viitorul – oricare ar fi fost el – era al lor.

25 *decembrie*

Karin şi Lana făceau paşi mici, clătinându-se pe asfaltul alunecos din parcare. În acea dimineaţă merseseră în vest, la o distanţă de patruzeci de minute, până în Montpelier – o excursie pe care o făceau în fiecare dimineaţă de Crăciun. Încărcaseră maşina lui Karin cu flori de Steaua Crăciunului, apoi petrecuseră câteva ore împărţind turte cu scorţişoară şi cafea celor nevoiaşi. Karin sugerase să rămână acasă pentru că se anunţase furtună în acea după-amiază. Însă Lana respinsese ideea, spunând că era nevoie de ele din moment ce nu prea mulţi oameni erau dispuşi să îşi rupă din timp în cea mai importantă sărbătoare din an.

Din păcate, zăpada venise mai curând decât se aşteptaseră. Cerul se înnorase şi pe fiecare suprafaţă se formase un strat subţire de gheaţă,

cristalină şi strălucitoare. Munţii erau acoperiţi de ceaţă de la vremea rea, iar străzile erau tăcute şi pustii, sinistre, ca şi când orice sunet ar fi fost înăbuşit de gheaţă.

— Poate ar trebui să rămânem aici, spuse Lana, cu dezamăgire şi oboseală în glas.

Karin privi străzile acoperite de zăpadă.

— Cred că ne descurcăm. Pământul e îngheţat, însă pe străzi încă se circulă. Iar maşina asta se descurcă bine pe zăpadă.

În timp ce traversau parcarea, Lana întinse mâna să-şi recapete echilibrul, iar Karin o prinse de braţ. Nimic nu i se părea mai grav decât să o vadă pe sora ei însărcinată, cu burta ca o minge, căzând. Cu toate că parcaseră cu mai puţin de trei ore în urmă, gheaţa formase o crustă dură şi transparentă în jur, pe uşi şi pe geamuri. Nu era acea gheaţă netedă ca oglinda, ci una plină de cratere, albă ca un nor, care semăna cu pielea unui balaur din poveste.

Karin prinse mânerul uşii şi îşi folosi toată puterea să deschidă. O ajută pe Lana să urce, apoi porni motorul şi se întoarse în frig să dea jos gheaţa, pe cât putea.

După ce curăţă şi ultima fereastră a maşinii şi nu îşi mai simţea braţele de oboseală, Karin îşi scutură cizmele şi urcă în maşină. Lana tremura pe scaunul din spate, cu braţele strânse în jurul corpului. Simţea tristeţea Lanei, singurătatea ei. Sperase că problema cu Eli se va fi rezolvat până

acum. Şi, în alt context, s-ar fi dus ea însăşi la Eli să vadă despre ce era vorba. Însă îşi învăţase lecţia despre amestecul prea mare în viaţa surorii ei. Karin o sprijinea, însă deciziile Lanei erau doar ale ei.

O auzi pe Lana scoţând un ţipăt scurt, ca acela pe care le faci de obicei când te tai la un deget. Karin se întoarse de pe scaun.

— S-a întâmplat ceva?

Lana rămase tăcută o vreme. Ţinea ochii strâns închişi, cu mâna atât de încleştată pe centura de siguranţă, încât pumnul ei devenise alb. Karin se îngrijoră, însă în clipa următoare Lana expiră adânc şi chinuit şi păru să-şi fi revenit.

— Nu, sunt bine.

— Eşti sigură? Pentru că dacă s-a întâmplat ceva…

— Nu s-a întâmplat *nimic.* Sunt bine. Nu înţeleg de ce nu am plecat deja.

Karin se întoarse din nou cu spatele la ea, simţindu-se pusă la punct. Lana fusese toată dimineaţa irascibilă, tăioasă şi uneori chiar rea. Nu era deloc în apele ei. Însă dacă Lana spusese că era bine, Karin nu avea de ales decât să o creadă pe cuvânt.

Porni motorul şi încercă să o ia din loc, simţind cum cauciucurile alunecă puţin. Era sigură că pe stradă era mai bine decât în parcare, chiar foarte bine. Iar casa Lanei era la mai puţin

de o oră distanţă.

Se uită în oglinda retrovizoare şi o văzu pe Lana privind pe geam, încruntată ca şi când ar fi fost furioasă. Nu putea decât să-şi imagineze prin ce trecea sora ei. Fiecare zi în care Lana nu năştea era un triumf, o zi în plus pe care bebeluşul o putea folosi ca să devină şi mai puternic pentru când va apărea pe lume. Lana nu se plângea niciodată şi nu devenea niciodată prea emotivă sau îngrijorată. Îi spusese lui Karin că are nevoie să se concentreze asupra lucrurilor pozitive şi să îşi ţină gândurile în ordine dacă voia să nască la termen. Karin o aprobase, însă în adâncul sufletului ei ştia că i-ar fi fost mult mai uşor să fie optimistă dacă era şi Eli acolo. Privi din nou în oglinda retrovizoare.

— Vrei să ne oprim să mâncăm? întrebă ea.

— Vreau doar să mergem acasă, spuse Lana. Karin ştia că nu trebuia să insiste. Până năştea, Lana dădea comenzile. Comută maşina pe tracţiune integrală şi o manevră cu grijă către ieşire. Când ajunseră la şosea, văzu că plugurile făcuseră o treabă bună în lupta cu gheaţa. Se relaxă în scaun şi stropi parbrizul cu lichid antiîngheț. Furtuna dăduse copacilor o culoare albă strălucitoare, transformând ramurile noduroase în linii netede, rotunjite la capete, care sclipeau ca o glazură. Avea senzaţia că ce era mai rău trecuse.

După o jumătate de oră, Lana îşi rezemă capul

din nou de tetieră, încercând să nu respire prea accelerat sau să o alerteze pe sora ei că ceva nu era în regulă. Stomacul o supărase toată dimineaţa în timp ce se pregătea de plecare, iar dacă nu ar fi fost însărcinată ar fi luat un medicament să-şi liniştească intestinele. Dar se mulţumise să alerge la baie de trei ori înainte să iasă din casă şi se gândise să nu mai plece. Însă nevoia de a merge la baie cedase, chiar dacă durerea persista.

De-a lungul zilei, crampele se înrăutăţiseră. Iar acum, drumul spre casă dura mai mult decât era normal. Autostrăzile fuseseră în stare bună, însă acum, că parcurgeau străzile mai mici care duceau spre casa Lanei, maşina aproape că se târa. Dincolo de geamuri se desfăşură peisajul de ţară, cu porţiuni de câmpii golaşe şi crânguri de copaci bătrâni. Din când în când, bucăţi de gheaţă cădeau de pe ramurile de deasupra, spărgându-se în bucăţi de acoperiş şi învârtindu-se sălbatic în spatele lor.

— Aproape am ajuns, spuse Karin. Rezişti?

Lana încercă să spună da, însă fu cuprinsă de un val uriaş de durere, care îi tăie respiraţia. Tot trupul ei se împotrivi. Îşi îndoi umerii, încercând să găsească o metodă să o oprească, însă, indiferent cum stătea, durerea era acolo, sfidătoare şi ucigătoare. Se prinse de marginea scaunului, încercând să nu o sperie pe Karin. Însă creierul îi pulsa, iar inima îi bătea ca şi când

tocmai ar fi participat la un maraton. Se chirci în scaun, încercând să se liniştească, să-şi revină, să facă acea durere chinuitoare să dispară.

În ultimele două săptămâni se concentrase neîncetat, în speranţa că trupul ei nu va naşte. Auzise avertizarea asistentei care îi spusese să nu reacţioneze exagerat şi ţinuse seama de ea, ignorând junghiurile şi spasmele care păreau atât de periculoase, însă nu aveau mai multă importanţă decât căderea unui obiect în timpul nopţii. Îşi repeta promisiunea ca pe o incantaţie: „Nu o să intru în travaliu; nu o să intru în travaliu; nu o să…”

Un nou puseu de durere o încleştă ca o curea strânsă prea mult. Nu erau contracţii Braxton-Hicks. Nu erau crampe la stomac. Era travaliu. Şi se întâmpla rapid.

Lana mai trase o dată adânc aer în piept, pregătindu-se. Încercase să nu facă zgomot, să nu o lase pe Karin să-şi dea seama că se întâmpla ceva cu ea. Însă toată hotărârea ei pierea, înlocuită atunci de o nevoie acută de a urla, de a ţipa şi de a plânge, ca şi când dacă ar fi făcut zgomot noaptea i-ar fi trecut durerea.

— *Karin,* bâigui ea între două respiraţii.

Se prinse de centura de siguranţă să o scoată. O slăbi, ca şi când aşa şi-ar fi domolit durerea. Brusc simţi cum îi cedează vezica, iar ea urlă cuprinsă de spaimă. Nu, nu era vezica. Tocmai i se rupsese apa. Îşi strânse toţi muşchii corpului, însă

fluidul era de neoprit, mai mult decât credea ea că e posibil. Cum de era atât de *mult?* Bancheta din spate a lui Karin o să fie distrusă. Dăduse de necaz. Copilul era în pericol. Avea nevoie de ajutor.

— Karin. *Te rog.* Opreşte.

— Rezistă. Karin era aplecată în faţă pe scaunul şoferului, cu ambele mâini prinse strâns pe volan. Se concentra intens. Străzile nu sunt… aşa grozave pe aici. Îmi pare rău. Pe autostradă a fost bine. Însă nu-ţi face griji. Mergem acasă.

— Nu acasă. Lana se pregăti pentru încă o contracţie, împingând puternic în podea cu călcâiele. Nicio carte nu o pregătise pentru rapiditatea cu care se micşora distanţa dintre contracţii şi nimic nu ar fi putut-o avertiza în privinţa durerii. În doar câteva minute, crampele căpătaseră o viaţă proprie, un monstru furios care răgea din interiorul ei. „Nu”, se gândi ea. „Nu, nu sunt pregătită. Te rog, nu acum”. Se luptă din greu cu crampele, cu dorinţele propriului ei corp, însă nu le putea opri. Când vorbi din nou, plângea. Oare cum ar putea să scape de acea durere?

— Karin. Te rog. Dumnezeule, Karin, *te* rog, trage pe dreapta.

— Poftim? Să trag pe dreapta? Karin îşi întoarse capul la aproape 180 de grade, astfel că obrazul i se lipi de gulerul hainei şi de fularul gros şi roşu. Ce se întâmplă cu tine? Eşti bi…

Se auzi o bubuitură puternică, aproape

asurzitoare, pe acoperişul dubiţei. Apoi întreaga lume păru că-şi încetineşte ritmul. Între momentul bubuiturii şi cel în care un milion de fragmente mici de gheaţă săriră cu un clinchet în jurul geamurilor, Karin pierdu controlul. Lana o privi cum înşfacă volanul, simţi cum roţile se blochează sub ele, însă încă erau în mişcare, alunecând uşor şi inevitabil în afara şoselei.

— Ţine-te bine! strigă Karin.

Lana prinse suportul pentru braţe. Zgomotul fu îngrozitor, iar ramurile zgâriară ca milioane de degete geamurile şi uşile. Simţi cum presiunea centurii de siguranţă creşte în jurul şoldurilor ei, apoi urmă zguduitura opririi bruşte. Iar când maşina încetă în sfârşit să se mişte, rămase într-un unghi ameţitor, cu tavanul sprijinit de pietrele şi tufişurile de la fundul unui şanţ. Motorul încă mergea, iar căldura continua să iasă prin fante, însă dubiţa era blocată. Gheaţa şi unghiul în care se aflau făceau imposibilă întoarcerea pe şosea.

— Eşti bine? Karin îşi scoase imediat centura şi se căţără în spate.

— Nu m-am rănit, spuse Lana, răsuflând cu greu. Centura îi săpa în piele. Trăgea de ea să o scoată, însă degetele îi erau înţepenite de spaimă. Nu putea să cedeze. Nu avea voie. Îşi jură că vor fi bine. Dar tu?

— N-am nimic. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Lana îşi dorea să fie blândă, să dea vestea cu o încredere rece. Însă cuvintele îi ieşiră grăbite.

Umblă la betelia blugilor.

— Sunt în travaliu.

— Acum a început?

— Nu. Cu câteva ore în urmă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu am *ştiut.* Presiunea elasticului lat al blugilor ei de gravidă era prea puternică, iar ei îi era frig şi era leoarcă până în vârful degetelor. Nu-i mai păsa atât de mult cât să-i spună lui Karin să se uite în altă parte: pur şi simplu se chinui să-şi scoată pantalonii, fără să privească ochii lui Karin în care ştia că va găsit spaimă şi şoc.

— Oh… Lana, eşti sigură? Pentru că e posibil să fie doar…

Lana se opri şi se uită urât, chinuindu-se să respire.

— Karin! Era iraţional de furioasă. Ar fi vrut să spargă ceva. Să-şi simtă pumnul prin sticlă. Să urle. Însă se strădui să rămână calmă. Ştia că în curând durerea o va cuprinde din nou. Trebuia să folosească fereastra aceea. Tocmai mi s-a rupt *apa.*

Karin clipi. Se duse la picioarele Lanei să o ajute să-şi scoată blugii, iar Lana începu să îşi scoată jacheta. Transpira abundent şi fierbinte şi deja simţea cum i se aprind tăciunii de la focul următoarei contracţii, precum ecoul unei armate care mărşăluieşte. O aştepta o bătălie, încercă să nu se înspăimânte. Însă era mult prea speriată. Nu era pregătită pentru travaliu. Nu era pregătită să-

şi nască pruncul într-o maşină. Şi îi era teamă de ce se va întâmpla cu copilul.

— Trebuie să facem ceva. Trebuie să ne întoarcem!

— Bine. În regulă. Nu e nicio problemă. O să chem ambulanţa. Avem timp.

Lana scutură din cap, încleştându-şi dinţii.

— E posibil să nu avem timp.

— Cât mai e? întrebă Karin.

— Nu ştiu exact. Cinci minute?

— *Poftim!*

O clipă, Lana începu să râdă, în pragul isteriei şi al spaimei. Privirea de pe chipul surorii ei era atât de exagerată, atât de surprinsă, încât era aproape amuzantă. Însă contracţia deja căpătase o viteză ameţitoare, asemenea unui tsunami, ridicându-se din ea cu o ferocitate nouă, presiunea făcând-o să se simtă ca şi când cineva o despica.

— Am *minţi*t. Oh, Dumnezeule, am *minţit,* spuse ea, răsucindu-se şi contorsionându-şi corpul în faţa durerii, încercând să găsească o cale să o oprească. Părea că nu se putea stăpâni să nu strige. MAI *PUŢIN* de cinci minute acum. Oh, Dumnezeule, Karin. Te rog. Ajută-mă!

— Pot să mă descurc, pot să mă descurc, îşi repeta Karin, scotocind prin geantă.

Lana îşi încleştă dinţii. Timpul îşi încetinise ritmul. Contracţia păru nesfârşită, iar când se retrase, Lana se rugă ca durerea să se oprească. Se rugă din suflet ca acea durere să dispară

cumva, să mai aştepte până când primeau ajutor. Ardea, se întindea, o durea… se simţea ca şi când întregul ei corp se întorcea pe dos. Fiecare nerv din ea era încordat de durere. I se făcu frică. Trebuia să fie precum acele femei din filme, tăcută, concentrată şi calmă. Însă durerea era prea mare. Sigur era ceva în neregulă.

— Karin. Te rog, ajută-mă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse Lana. Mă doare. Oh, *Dumnezeule,* cum doare.

Karin îi dădu la o parte părul din ochi.

— Lana. Draga mea. Uită-te la mine. E firesc să doară. O să te doară cumplit.

Lana apucă mâna lui Karin şi o strânse.

— Mi-e frică.

Karin dădu din cap.

— Şi mie.

Prin ceaţa aceea a durerii şi spaimei, Lana vedea că sora ei era atât de palidă, încât culoarea pielii ei putea rivaliza cu cea a peisajului îngheţat din jur.

— Ce e? întrebă Lana, încercând să nu se agite. Ce îmi ascunzi?

Gura lui Karin devenise o linie subţire şi gravă.

— Încărcătorul de la telefonul meu. L-am uitat acasă când m-am mutat la tine.

— Şi asta ce înseamnă?

Karin ridică până în faţa Lanei ecranul stins al

telefonului.

— Înseamnă că suntem pe cont propriu.

Eli trecea cu maşina pe străzile lungi în drum spre Burlington, iar pământul devenea din ce în ce mai alunecos. Conducea încet, atent. Trecu pe lângă o maşină goală de la marginea străzii, abandonată de şofer, mişcându-şi piciorul pe pedală doar cu un milimetru.

„Răbdare”, îşi spuse. Geamurile maşinii se abureau. Mări mai mult nivelul căldurii din maşină, însă degeaba. Trecuse prea mult timp de când îşi încălzise serios maşina. Deschise radioul, fredonă şi el un pic, apoi încercă să se relaxeze. Era neliniştit, însă nu doar din cauza drumului, ci şi datorită speranţei şi nerăbdării, căci ştia că în curând o va vedea pe Lana, indiferent că va fi de bine sau de rău. Şi totuşi, dincolo de asta, dincolo de nelinişte, nu putea scăpa de sentimentul ciudat că se întâmplase ceva.

Când în sfârşit ajunse la casa Lanei, îl văzu pe Calvert într-o camionetă veche, cu motorul pornit şi ferestrele aburite pe margini pe interior. Se simţi brusc agitat.

Eli parcă lângă el, apoi se pregăti să iasă în frig şi gheaţă şi bătu la geamul lui Calvert.

— Ce cauţi aici?

Calvert coborî geamul.

— S-au dus să facă voluntariat sau ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să se întoarcă deja, spuse el, ridicând cozorocul şepcii ca să îi vadă mai bine

faţa lui Eli.

— Despre ce vorbeşti?

Calvert pufni furios.

— S-au *dus* la *Montpelier.* Ar fi trebuit să fie acasă de vreo oră.

— Şoselele sunt rele, spuse Eli.

— Am luat şi asta în considerare. Calvert scutură din cap. Karin mi-a spus să mă întâlnesc cu ea aici. Am sunat-o pe mobil de patru ori, însă îmi intră căsuţa vocală.

Eli îşi trecu mâna peste faţă, simţind cum încrederea îl părăsea pe moment ce trecea. Toată dimineaţa avusese acel sentiment iritant că era ceva în neregulă. Însă se îndoise de el, crezuse că era doar agitat.

— Am o presimţire rea.

— Să fiu sincer, şi eu. Mă întreb dacă nu cumva sunt la spital.

Eli dădu din cap. Acelaşi gând îi trecuse şi lui prin minte.

— Ai sunat acolo?

— Nu am mobil, spuse Calvert.

Eli scutură din cap. Aşa tată, aşa fiică.

— De ce nu mă mir?

— Ascultă, vrei să vii cu mine?

Eli tăcu, privind camioneta ruginită şi părăginită.

— De unde ai maşina?

— Am împrumutat-o de la un coleg de serviciu.

Eli dădu din cap. Nu avea timp de explicaţii

detaliate şi nici nu-i păsa.

— Nu te supăra, însă nu cred că Lana o să fie prea fericită să te vadă dacă e la spital şi naşte.

Calvert se încruntă.

— M-am împăcat cu Lana.

Eli îşi încrucişă braţele şi îşi ascunse capul în gulerul hainei ca să nu-i îngheţe lentilele. În ochii lui Calvert era ceva care-l asigura pe Eli că nu minţea. Nu-i plăcea acel om, însă nu mai conta asta atunci. Trebuia să o găsească pe Lana. Iar Calvert era singurul său aliat.

— O să vin cu maşina mea, spuse Eli.

— Nu te supăra, însă pe zăpadă e mai bună camioneta mea decât broscuţa aia a ta.

Eli aruncă o privire spre maşinuţa lui verde, ceva mai mare decât o grămăjoară de smarald acoperită cu gheaţă.

— Bine, răspunse el. Să ne grăbim.

— Urcă, spuse Calvert.

Lângă şoseaua pustie, Karin îşi umplu plămânii cu aer rece, clipind în frig, apoi privi propria expiraţie care scotea aburi albi către cerul încărcat. Se uită pe şosea în ambele direcţii. Nici urmă de vreo maşină. Se aflau în mijlocului unui teren pustiu şi, cu toate că mersese destul pe acolo cât să ştie că erau şi case, Karin era conştientă că cea mai apropiată dintre ele se afla la un kilometru şi jumătate distanţă. Nu era timp de mers pe jos atât de departe, pe gheaţă.

Îşi puse mâinile în şolduri şi cercetă rapid

zona, scormonindu-şi creierul să găsească ceva cu care să-l atenţioneze pe un şofer în trecere că maşina lor – care nu se vedea din şanţul plin de tufişuri – ieşise de pe şosea. Legase un steag portocaliu de urgenţă de o ramură de copac pe care o fixă între două pietre. Luă din dubiţă tot felul de lucruri de care nu credea să aibă nevoie şi le înşiră de-a lungul străzii, sperând că va stârni curiozitatea cuiva. Cu toată acea dezordine, era sigură că o persoană atentă va dori să afle despre ce e vorba. Însă până atunci trebuia să reziste.

Încet şi cu grijă îşi făcu loc prin tufişurile sclipitoare şi îngheţate până în şanţ. Îşi folosi toată greutatea ca să gliseze uşa, apoi intră în maşină cât de repede putu. Uşa se trânti cu sunetul unei săbii care cădea.

Când o privi pe sora ei, o cuprinse teama. Lana arăta îngrozitor. Ochii îi erau tulburi şi plini de spaimă. Gura îi era ţuguiată într-un „O”, în timp ce inspira şi expira mecanic. Podeaua maşinii lui Karin era distrusă, sângele şi lichidul îmbibaseră covorul. Lana se răsucea, îşi arcuia spatele şi îşi mişca picioarele, iar Karin trebuia să-şi stăpânească lacrimile ca să aibă grijă de ea. Trebuia să fie puternică. Pentru amândouă. Spuse o rugăciune, pentru ca Lana şi copilul să scape sănătoşi din acea încercare, ca cineva să îi găsească şi cumva să fie totul bine.

— Cum te simţi? întrebă Karin.

Lana o privi, respirând rapid, cu fruntea

lucioasă de la sudoare. Îşi sprijinea picioarele de scaunul pasagerului şi cel al şoferului; duba era atât de înclinată, încât trupul ei era mai mult oblic decât orizontal. Chipul ei era plin de lacrimi.

— Karin…

Karin nu o lăsă să vorbească. Cu toate că Lana trecea prin dureri înfiorătoare, travaliul părea să progreseze firesc, mai puţin că se întâmpla atât de repede. Karin îşi înfăşură braţele în jurul surorii ei, iar Lana o strânse atât de tare, încât o duru. Scâncea ca un animăluţ pe moarte, iar Karin îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Ai văzu pe cineva? bolborosi Lana, cu vocea plină de vulnerabilitate şi speranţă. Karin îşi dădu seama că îi fusese foarte greu să pronunţe acele cuvinte; nu sunetele în sine, ci concentrarea de a le rosti.

— Încă nu. Însă cineva ne va găsi. Sunt sigură. Cineva va vedea.

Lana îşi sprijini palma de umărul lui Karin şi o împinse.

— Oh, Dumnezeule… Nu *iarăşi.* Nu… nu mai pot face as…

Însă lăsă propoziţia neterminată, iar Karin vedea pe chipul ei forţa contracţiei care o apucase. Lana îşi înfăşurase o centură de siguranţă în jurul mâinii, ţinând-o ca şi când viaţa îi depindea de ea. Karin tremura. Oare cum putea ea să aducă pe lume un copil? Dacă apăreau complicaţii? Dacă Lana începea să sângereze?

Dacă bebeluşul nu respira?

Lana îşi întinse mâna liberă spre sora ei şi îi strânse degetele atât de tare, încât simţi că o ard. Scoase un ţipăt de durere. Dacă copilul se năştea invers? Dacă se prindea cordonul ombilical?

„Opreşte-te, Karin”, îşi spuse ea. „Opreşte-te”. Nu avea voie să se gândească la ce era mai rău. Trebuia să rămână optimistă.

Se retrase cu blândeţe din strânsoarea Lanei. Se mută cu atenţie între picioarele Lanei şi, spre şocul şi oroarea ei, bebeluşul începuse să apară, un petic de piele şi un puf blond de păr de copil. Înghiţi cu greu, sperând să nu-şi lase teama să se vadă.

O să aducă acel copil pe lume. Atunci. Nu avea de ales. Pregătite sau nu, venea pe lume. Nu se putea şti ce se petrecea în trupul Lanei, dacă ceva era în neregulă, însă măcar copilul ieşea cum trebuia, iar Karin murmură o rugăciune de mulţumire pentru asta.

Privi până când tensiunea din trupul Lanei cedă o vreme, iar muşchii Lanei slăbiră ca o bandă de cauciuc întinsă prea mult. Respira tare şi adânc.

— Aproape ai făcut-o, Lanie. Draga mea, dă-mi mâna.

Lana prinse degetele surorii ei ca şi când s-ar fi ţinut de viaţa însăşi. Însă Karin duse mâna Lanei la capul copilului.

— Oh, Dumnezeule! Privirea Lanei se pironi în

a lui Karin. Ce ne facem?

Karin păstră un ton calm:

— O să fie bine, îţi promit. Totul o să fie bine.

Îi strânse piciorul Lanei prin şosetă, apoi se duse la compartimentul pentru mănuşi, unde avea un gel antibacterian de rezervă. Îşi scoase mănuşile de bumbac şi se unse cu lichid pe braţe. Scoase mănuşile sterile de latex din trusa de prim ajutor pe care i-o cumpărase Lana de Crăciun cu un an în urmă. Acum se gândi că acel dar fusese de la providenţă. Uneori, felul în care funcţiona lumea o uimea. În timp ce îşi planifica propriul copil, văzuse mai multe înregistrări despre naşteri decât un student la medicină în anul întâi. Nu era expertă, însă dacă totul mergea bine, cu mila lui Dumnezeu ştia ce să facă.

— Încă una! strigă Lana, ţinând strâns, cu ambele mâini, cureaua centurii de siguranţă de deasupra capului. Pe frunte avea picături de sudoare. Trebuie să împing. *Te rog. Împing!*

— Te descurci minunat. Karin reveni la locul ei, speriată şi fascinată în acelaşi timp. Vedea cât de eficient lucra trupul Lanei, felul în care muşchii ei împingeau copilul cu o certitudine perfectă, felul în care pântecul ei rotund se mişca uşor odată cu fiecare contracţie. Lana avea chipul roşu şi plin de sudoare şi părea din ce în ce mai speriată. Un vas de sânge din ochi îi plesnise şi îi dăduse albului ochilor o nuanţă puternică de roşu. Karin îşi dădea seama când se termina fiecare

contracţie, propriul ei corp relaxându-se împreună cu cel al surorii ei.

Lana îşi îndepărtă părul de pe faţă.

— Eşti… bine? întrebă ea între două reprize de respirat.

— Eu? Da. De ce?

Braţul i se ridică deasupra capului, căutând centura care cumva devenise ancora ei de salvare.

— Pentru că sunt gata să nasc acum acest copil.

La spital, recepţionera care purta ochelari de citit împodobiţi cu un milion de mărgeluţe, deja nu mai era prietenoasă cu ei.

— Domnule Biel, v-am spus. Fiica dumneavoastră nu este aici. Faptul că îmi puneţi aceeaşi întrebare în trei feluri diferite nu va schimba răspunsul.

Calvert se încruntă, iar Eli făcu un pas înapoi de la recepţie, îşi trase haina şi se scărpină furios pe creştet. Sala de urgenţe era un adevărat haos, căci zăpada aducea la spital tot felul de oameni din tot felul de motive. Frustrat, Eli se îndepărtă de biroul recepţionerei şi se îndreptă către zona de aşteptare.

— Nu-mi place chestia asta.

— Nici mie, spuse Calvert.

Eli se trânti pe unul dintre scaunele din zona de aşteptare, calculându-şi următoarea mişcare. Nu putea să stea acolo şi să aştepte. Trebuia să facă ceva. Cumva, trebuia să o găsească pe Lana.

Apoi să îi spună că o iubea, că fusese un idiot, că o dorea înapoi dacă îl mai primea.

— Uite ce facem, spuse el. O să iau camioneta prietenului tău şi o să mă duc să caut maşina lui Karin. Tu rămâi aici, în caz că apar.

— Vrei să iei camioneta?

Eli dădu din cap.

— Ştiu mai bine şoselele. De unde ziceai că veneau?

— Montpelier.

— Şi unde se duceau?

— La Lana acasă.

Eli îşi ridică ochelarii şi mai mult pe nas, gândindu-se pe ce stradă ar fi putut s-o ia Karin ca să ajungă din Montpelier la casa ei. Se hotărî că cel mai bun lucru era să se întoarcă, să pornească de la casa ei în direcţia seminarului lor. Dacă nu cumva schimbaseră ruta, ştia pe ce drumuri era cel mai probabil să o fi luat. Întinse mâna să ia cheile lui Calvert.

— Aşa. Măcar ştiu unde să caut. Pot să ghicesc pe ce stradă au luat-o. Se duse la asistentă să împrumute stilou şi hârtie, iar când se întoarse îşi scrise numărul de mobil. Dacă afli ceva, sună-mă imediat.

— Eşti un om bun. Şi o să fii un tată bun pentru acel copil. Sunt sigur.

Eli dădu din cap, apoi ieşi prin uşile automate ale spitalului şi îşi ridică gulerul să se apere de vânt.

— Cred… oh, Dumnezeule… asta a fost. Lana îşi ridică şi mai mult genunchii, desfăcându-i în V la piept. Ochii ei luceau de groază.

— E bine, e bine, spuse Karin rapid. Lana, *trebuie* să te linişteşti. Respiră adânc odată cu mine. Respiră adânc. Karin respiră adânc, ţintuită de ochii Lanei.

Apoi Karin se opri din respirat. Timpul încremeni. Radiatorul mergea, gheaţa care cădea zgâria tavanul dubei şi, într-o secundă, toate grijile, toată frica ei că o să facă un lucru de mântuială o părăsiră. Karin ştiu exact ce trebuia să facă, de parcă acele cunoştinţe ale ei stătuseră ascunse şi o aşteptaseră de secole. Tehnica se schimbase, însă acel proces, atât de elementar, înnăscut, rămăsese acelaşi.

— Împinge doar dacă e contracţie.

— Este! Lana apăsă cu putere.

O venă albastră i se umflă pe frunte; buzele îi erau larg deschise. Când apăru capul copilului, instinctele lui Karin preluară controlul. Îi sprijini creştetul, îi curăţă cu degetele, cât putu de bine, gura şi nasul, apoi verifică să se asigure că cordonul ombilical nu era înfăşurat în jurul gâtului copilului.

Lana repeta în neştire „Kare, Kare, Kare”, cu glasul plin de spaimă. Karin îşi păstrase calmul şi îi vorbea pe un ton alinător.

— E în regulă, Lanie. Ascultă-mă. A ieşit capul copilului. Te descurci excelent. Doar să rămâi

calmă. Totul o să fie perfect.

— Sunt prea obosită, bolborosi Lana. Nu mai pot continua.

— Ba da, poţi, spuse Karin. Mai împinge o dată. De atât avem nevoie.

— Oh, Doa-a-a-a-a-a-mne!

Lana nu trebuia să mai spună că începuse altă contracţie. Chipul Lanei se înroşi ca focul, trăsăturile ei se contorsionară de durere, iar Karin redeveni atentă la copil. O clipă mai târziu, scoase primul umăr, apoi pe al doilea, iar după un şuvoi de sânge şi de fluid, în mâini ţinea un copil.

Un copil. Un copil perfect, puternic, care dădea din mânuţele sale albastre, al cărui cap se mişca încoace şi încolo, surprins. Luă imediat haina şi aşeză pe ea, cu grijă, trupul alunecos. Îl ţinu la nivelul abdomenului Lanei, cu picioarele uşor ridicate deasupra capului, aşa cum citise de o mie de ori. Făcu tot posibilul să îi cureţe ce mai rămăsese în nas şi gură şi tocmai când începea să se sperie că făcuse ceva greşit, bebeluşul scoase cel mai plăpând şi mai dulce sunet pe care îl auzise ea vreodată, un ţipăt atât de fragil încât părea mai degrabă un mieunat. Din vârful unui copac se rupse o bucată de gheaţă şi lovi acoperişul maşinii. Karin privea fascinată, transfigurată.

— Fetiţă, spuse ea încet. E fetiţă.

O privi pe Lana, al cărei chip se destinsese după ce contracţiile se terminară.

— E sănătoasă?

— Cred că da… Karin trebuia să se hotărască dacă taie sau nu cordonul ombilical. Ştia că era mai bine să îi lase pe doctori să o facă. Însă cât va dura? Aşteptă un moment până când cordonul se opri din pulsat, apoi îl înfăşură într-o bucată de tifon, apoi îl legă cât de strâns putu cu unul dintre şireturile ei de la cizme. Trase adânc aer în piept, apoi tăie cordonul cu foarfecele steril din trusa de prim ajutor, după care încercă înnebunită să-şi amintească ce trebuia să facă. Ştia că trebuia să ţină copilul la căldură şi că Lana trebuia să-l hrănească imediat. Strălucirea argintie a păturii din trusa de prim ajutor îi atrase atenţia şi înfăşură copilul în ea, să-i ţină de cald. Nu era cea mai confortabilă textură pentru pielea unui nounăscut, însă îşi făcea treaba.

Brusc, în timp ce încerca să se ridice şi să-i dea surorii ei copilul, îşi dădu seama că ce era mai rău trecuse. Supravieţuiseră cu toţii. Ramurile băteau la ferestre, măzărichea se topea încet de la căldură, iar bebeluşul, atât de mic şi de dulce, devenea roz şi se zvârcolea cu putere în mâinile ei.

— Fetiţă? spuse Lana pe un ton care i se păru lui Karin ciudat de fragil după puterea uriaşă de care dăduse dovadă în urmă cu doar câteva clipe.

— Da. Fiica ta, răspunse Karin.

Cu inima plină de bucurie, lăsă copilul în braţele surorii ei.

Lana se întinse încet pe bancheta din spate a maşinii, ascultând clinchetul gheţii, un sunet care nu făcea decât să amplifice tăcerea aceea mormântală. Karin ieşise afară să stea pe marginea drumului şi să facă semn cuiva care le-ar fi putut ajuta. Iar Lana rămăsese pentru prima dată singură cu fiica ei.

Abia percepea propriile răni, trauma prin care trecuse trupul ei, însă durerea care ameninţase să o sfâşie în două cu doar câteva minute înainte devenise atunci la fel de îndepărtată precum un cântec care se derula încetişor în mintea ei. Tremura uşor, chiar dacă în dubă era cald, iar ea înţelese că era mai degrabă de la travaliu decât de la frig. Copilul era lipit de pieptul ei, la căldură, învelit în pătură şi în haina groasă a lui Karin. Într-un colţ al minţii, Lana îşi făcea griji. Ştia că la treizeci şi cinci de săptămâni exista un risc foarte mare ca plămânii copilului să nu fie suficient de puternici şi că reflexul de supt mai avea de aşteptat. Şi totuşi, bebeluşul se hrăni încet timp de câteva minute, apoi îşi închise ochii şi adormi adânc şi intens, cu respiraţia abia perceptibilă, însă regulată. Lana se va simţi mult mai bine după ce doctorii le vor examina pe amândouă. Însă pentru moment durerea era tolerabilă, iar fetiţa ei părea… perfectă. Nici pădurile, nici orhideele sălbatice nu se puteau compara cu ea.

Era fericită că lângă ea fusese Karin. Însă şi-ar fi dorit ca şi Eli să fi fost acolo. Eli, Ron şi Calvert.

Acest miracol le aparţinea şi lor, tuturor. Îşi trecu uşor buzele peste fruntea copilului şi şopti:

— O să ai o familie mai mare decât o să ai vreodată nevoie.

Uşa maşinii se deschise şi, cu toate că bebeluşul nu deschise ochii, chipul ei se încreţi la auzul sunetului.

— Am găsit ajutor, spuse Karin.

Iar când ridică privirea, Lana îl văzu pe Eli, cu mâna pe uşă şi cu haina descheiată când intră.

— Eşti… Cuvintele i se opriră în gât când văzu ghemotocul din poala ei. Ea ştia la ce se uita el; tot acel sânge, filmul de groază al naşterii în maşina lui Karin. Placenta îi ieşise de puţin timp, iar Karin aruncase o cârpă peste ea şi o dăduse din calea Lanei. Eli credea probabil că cineva murise.

— Suntem bine, îl linişti ea. Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu realizase câtă nevoie avea de el. Nu putea să-şi ia ochii de la el. Faptul că îl vedea o asigura că totul va fi bine.

— Eli. Vocea lui Karin îi distrase atenţia. Pot să îţi folosesc mobilul?

Lana se trezi la realitate.

— Ambulanţa…?

— E pe drum, spuse Eli.

Karin se întinse şi luă telefonul lui Eli.

— Vreau doar să… Am vorbit cu Gene de dimineaţă să-i urez Crăciun fericit, însă trebuie să-i spun de copil. Dacă ai nevoie de mine, sunt lângă

stradă. Vreau să mă asigur că ambulanţa nu trece pe lângă noi. O privi îndelung pe Lana, cu chipul luminat de un zâmbet cald. Lana, ai fost minunată.

— Mă bucur că ai fost aici, răspunse Lana.

O clipă mai târziu, Karin ieşea la frig, închizând portiera în urma ei. Iar Lana şi Eli rămaseră singuri. Şapca lui maro era trasă până la sprâncene şi ochelarii îi erau uzi de la gheaţa topită. O privea pe Lana ca şi când n-ar fi văzut-o niciodată până atunci. Ştia că îşi ţinea răsuflarea.

— Te rog, vino aici, şopti ea.

Se aplecă spre ea, fără să-şi poată lua privirea de la copil.

— Oh… Lana.

Ea simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, de fericire să-i aibă şi pe Eli şi pe copilul ei alături de ea. Părea atât de firesc, o călătorie care ajunsese la final.

— E fetiţă, spuse ea.

— E un miracol, răspunse el.

— Atunci acesta să fie numele ei, spuse Lana. Winter Miracle Biel.[5]

Apoi Eli izbucni în râs şi în plâns în acelaşi timp, se aplecă şi îi aplică un sărut apăsat, de uşurare, pe buze. Ea închise ochii o clipă, ca să-l savureze. Când îi redeschise, îl văzu trecându-şi dosul degetului arătător peste obrazul bebeluşului, iar năsucul fetiţei se încreţi sub atingerea lui.

---

5 Miracle - miracol, Winter - iama (n.tr.)

— Am fost atât de îngrijorat, spuse el, cu glasul încărcat de dorinţă şi de uşurare. Am vrut să fiu de ajutor. Însă nu ştiam dacă o să te găsesc. Nu ştiam cum să te ajut.

— E în regulă, spuse Lana, simţind spaima din vocea lui.

El îi luă mâna şi îi frecă inelarul cu degetul mare.

— Nu te-ai… logodit.

— Nu, spuse ea. Cum să mă mărit cu el când te vreau pe tine?

El scutură din cap.

— Am fost un idiot.

— *Taci.* O să vorbim mai târziu despre asta. Îi atinse obrazul, făcându-l să se oprească. Încă mă mai iubeşti?

El făcu un semn aprobator din cap, fără să-şi ia privirea de la ea.

— Atunci putem trece peste orice, răspunse ea.

epilog

Cinci ani mai târziu…

Aprilie

Câmpia din spatele Wildflower Bam nu

înflorise încă în întregime, însă se vedeau deja uşoare urme de culoare pe fiecare ramură şi tufiş, dând peisajului un aer de căldură, chiar dacă nu se zărea nicăieri vreo floare deschisă. După-amiaza era răcoroasă, iar Lana stătea afară să o supravegheze pe Winter, care se plimba încoace şi încolo la marginea pajiştii, legănându-şi o mână, iar în cealaltă ţinând la ureche telefonul la care vorbea cu Ron. La fel ca mama ei, nu puteai s-o ţii înăuntru.

Lana privea fotografia unei flori de bougainvillea de un roz strălucitor, cu petalele mai stridente decât un sunet de clopot. Oftă cu tristeţe, aducându-şi aminte. Nu-l auzi pe soţul ei care tocmai apăruse lângă ea.

— Iar asta? întrebă Eli cu blândeţe.

Ea râse, uşor stânjenită de gândul că fusese prinsă. Lăsă fotografia pe măsuţa de lângă ea, într-un teanc de poze, făcute în diverse excursii de-ale ei, pe care se gândea să le înrămeze.

— Nu pot să nu mă gândesc. Drumeţii, plimbări cu caiacul, mersul pe podul suspendat… M-am simţit atât de bine.

— În următoarea călătorie trebuie să o luăm şi pe Winter.

— Cred că dacă ar fi avut voie să-şi cumpere singură bilet de avion, ne-ar fi întrecut la capitolul ăsta.

El îi cuprinse umerii cu braţul. O urmăriră pe Winter care se plimba printre mlădiţele ce

răsăreau din pământ, cu părul lung şi blond lăsat pe spate. Eli îşi apăsă buzele de tâmpla Lanei, iar ea surprinse mirosul pielii lui. Se rezemă de el, cu un oftat de mulţumire.

Cu trei ani în urmă, Eli venise cu ideea de a o adopta legal pe Winter ca fiică a lui, iar Ron acceptase. În felul său, Ron o iubea pe Winter. Însă Eli era cu adevărat tatăl ei, bărbatul pe care ea îl numea „tată”. Între ei se formase o legătură puternică, atât de puternică încât Lanei îi era greu să îşi dea seama care dintre ei avea mai mult grijă de celălalt. Eli răspundea la nenumăratele întrebări ale lui Winter cu o răbdare nesfârşită. Îi vorbea ca şi când ar fi fost în egală măsură om de ştiinţă şi prinţesă. Lana îl avertizase să nu o răsfeţe, însă îi încălzea sufletul să-i vadă.

Se întoarse când auzi voci în hambarul din spatele lor şi îi văzu pe Gene şi pe Karin care veneau spre ei, unul lângă celălalt. Amândoi erau în ţinută de lucru, în blugi, tenişi şi haine subţiri. Michael, cel mai nou angajat, îi urma încet. Purta tricoul polo obişnuit Wildflower Bam şi blugi, însă încă avea aerul unui tânăr care nu se simte bine în propriile haine. Părul lui blond ca nisipul fusese tăiat brutal de scurt la ultimul lui centru de plasament, iar pe gât avea tatuat un peşte. În ultima vreme se gândise să-l îndepărteze.

— Mergem la Calvert, spuse Karin când se apropie.

Lana râse şi îl privi pe Michael.

— Iar pe *tine* cum te-au convins?

— Convins? Gene îl bătu pe băiat pe umăr. A venit de bunăvoie. Un adolescent nu are zilnic ocazia să cureţe pivniţa unui bătrân alături de familia lui.

— Bine, spuse Lana. Venim şi noi mai târziu, cu sandvișuri. Dacă între timp mai aveţi nevoie de ceva, sunaţi.

Gene o luă de braţ pe Karin, iar ea zâmbi.

— Ne vedem curând.

Lana îi privi în tăcere cum se îndepărtau, apoi se întoarse să se asigure că Winter încă era acolo. Îşi lăsă capul pe umărul lui Eli, în timp ce Winter continua să vorbească plină de energie în capătul pajiştii.

— Michael e un copil bun, spuse Lana.

— O face fericită pe Karin.

— Iar Karin îl face fericită pe el. Cred că ea şi Gene şi-au găsit în sfârşit un scop, transformându-şi casa în centru de plasament pentru copii mai mari. Asta le face tuturor bine.

Lana coborî privirea. La picioarele ei, o păpădie nerăbdătoare ieşea din iarbă, prima din armata ce avea să umple în curând câmpurile de la Bam. O floare făcuse deja sămânţă, mult mai devreme decât celelalte şi, fără să stea pe gânduri, Lana o smulse şi se pregăti să sufle seminţele spre curte.

— Ce faci? vocea lui Winter o luă prin surprindere. Expresia din ochii ei era foarte clară;

era vorba de ghemul alb şi tentant din mâna Lanei, pe care îl voia pentru ea. Mi-l dai mie? întrebă ea, ţopăind plină de încântare pe vârfurile picioarelor.

Lana rămase gânditoare, cu ghemul alb de puf în mână. Multe generaţii cochetaseră cu ideea că florile pot spune viitorul sau ghici adevărul. Păpădiile puteau spune câţi copii ai. Piciorul-cocoşului ţinut sub bărbie putea arăta dacă unei persoane îi plăcea untul. Iar dacă prindeai un puf de iarba-fiarelor din aer, ţi se îndeplinea o dorinţă.

Însă era atât de prostesc să crezi că florile puteau prezice un viitor imprevizibil. Lana învârti globul de puf în mână. Cu cinci ani în urmă, nici măcar nu s-ar fi gândit la un astfel de moment ca la un viitor care să-i aducă fericirea. Şi totuşi, *era* fericită. Dacă florile de câmp ca aceea preziceau ceva, atunci acel ceva era doar că fericirea îi era la îndemână şi, totuşi, dincolo de ea.

Lana coborî privirea spre fiica ei, încruntându-se cât putea de mult.

— O să sufli toate seminţele astea peste câmpul meu proaspăt cultivat?

— Da, răspunse Winter.

— Fata ştie ce vrea, râse Eli.

— Cu siguranţă. Lana împărtăşi un zâmbet secret cu soţul ei şi îi întinse fiicei sale mingea aceea mică. Poftim, Winter. Distracţie plăcută.

note şi mulţumiri

Mulţumiri călduroase: editorului meu, Michele Bidelspach. Agentului meu, Kim Lionetti de la Bookends. Celor care au contribuit cu expertiza şi cu generozitatea lor: Erin Berberian, Diana şi Chris Borie de la Vermont Wildflower Farm, Lisa Karakaya, Kriste Matrisch, Mike Meeker, dr. Cynthia D. Morgan, Tiana Santasiere, Tia şi Laura Venner. De asemenea, le mulţumesc lui Garth Baxter, David, Erica, Lee Hyat de la Author Sound Reiations, lui Keri Rând, mamei mele, lui Deborah Wiseman, celor de la Writer's Relief şi tuturor celor care m-au ajutat cu atâta mărinimie în acest vis trăsnit al meu de a fi scriitoare, şi mai ales acelor cititori care au avut bunătatea să îmi recomande cărţile prietenilor şi familiilor lor. Şi, în sfârşit, mulţumiri lui Matt Shauger: dragul meu, cuvintele nu sunt de ajuns.

Cartea lui Jack Sanders, *The Secrets of Wildflowers*[6], e o comoară absolută, pe care m-am bazat şi care mi-a plăcut la nebunie. Cât despre descrierile pentru Vermont, am folosit destule licenţe artistice, însă cred că exemplul cel mai clar şi mai ieşit din comun este că Festivalul Dragonboat are loc de fapt în august, nu în iulie. Îmi cer scuze! Uneori nu e chip să te înţelegi cu muzele.

---

6 Secretele florilor de câmp (n.tr.)